

БИБЛИОТЕКА ФАНТАСТИКА • СТРАНИЦЕ ОТ ВЕЧНОС

МИЛАН АСАДУРОВ

НЯМА ХЪК-МЪК

ПЪРВА КНИГА ОТ ИСТОРИИТЕ ЗА НИЩОТО

021

Милан Асадуров

Няма хък-мък
(Първа книга от Истории за
Нищото)

На Хенри Катнър, Аркадий Стругацки и Роджър Зелазни,
мир на праха им, с преклонение.

Благодарности

Преди всичко благодаря на жена си и на двете си дъщери за тяхната любов. Благодаря и на майка си и на баща си, лека им пръст. Благодаря на баба и дядо по майчина линия, които ми дадоха българския корен. Всъщност дядо си Кръстьо (просто е съименник с Христос) не познавам, но му благодаря точно толкова, колкото и на втория баща на майка ми – белогвардейския емигрант дядо Сергей, който отгледа с риболов нея, а после и мен в ранното ми детство. Благодаря и на дядо и баба по бащина линия. Да прощава дядо Гарабед, но благодаря най-вече на баба Аршауи Мамигонян. При споменаването на тази фамилия обикновено всички арменци стават на крака заради Вартан Мамигонян – той е нещо като техния Левски, защото през V век загинал за християнската вяра и свободата на Армения.

Благодаря на Луис Паджет, Лорънс О'Донъл, Хенри Катнър, Пол Едмъндс, Кейт Хамънд и Келвин Кент – всички тях ги чувствам малко или много като свои бащи. Същите чувства изпитвам към Аркадий и Борис Стругацки, Джеръм К.Джеръм, Михаил Булгаков, Реймънд Чандлър, Андрей Платонов и Хорхе Луис Борхес. Когато на времето получих писмо от Аркадий Натанович, мислех, че това е най-щастливият миг в живота ми. В писмото пишеше: „Не задавай тъпи въпроси кое как би трябвало да се предаде на български, ами по-бързо превеждай «Пикник край пътя» и го издавай, докато не са го спрели!“ По-късно животът ми поднесе и по-щастливи мигове.

Поклон на Рей Бредбъри, Айзък Азимов, Артър Кларк, Клифърд Саймък, Робърт Шекли и Хари Харисън. И тях ги чувствам като далечни роднини. Те в значителна степен обогатиха гимназиалното ми образование, защото Стивън Спилбърг и Джордж Лукас още ги нямаше. Благодаря и на съдбата, която великодушно ми позволи през 1979 г. да създам библиотека „Галактика“, макар че не ми даде възможност да издавам Роджър Зелазни, Филип Хосе Фармър, Робърт Хайнлайн, Франк Хърбърт, Алфред Ван Вогт и Л.Рон Хабърд. А те не ми бяха роднини. В това трудно за ония години начинание ми помогнаха мнозина, но най-вече Любен Дилов, Агоп Мелконян и моите приятели – археолозите Александър Минчев и Петко Георгиев. С малко закъснение сега поднасям и на тях искрените си благодарности.

Естествено, дължа особена признателност на Освалд Шпенглер,

Арнолд Тойнби и Лев Николаевич Гумильов – най-великите философи на историята – които ми отвориха очите да уча икономика и после да не я практикувам. Така те привърнаха приключенията на духа ми в наука.

Благодаря за професионализма, ненаатрапчиво разбитите илюзии и всичко останало, което през 90-те години можеше да се нарече: Издателска къща и галерия „Сталкер“. Благодарение на „Сталкер“ имах финансовата възможност да напиша тази книга, без семейството ми да умре от глад.

Благодаря на моя компютър „ICS Pentium“ и, разбира се, на неговата душа – „Adobe Page Maker 6.01“, които единствени ме търпят безпрекословно на този свят и се ласкаят от мисълта, че дори ме обичат.

Накрая благодаря и на останалите велики умове, до които съм се докоснал през годините, като Андрей Сахаров, Ярослав Хашек, Джеръм Д. Селинджър, Даниил Хармс, Умберто Еко, Михаил Зошченко, Уилям Уортън, Джеймс Фрейзър, Е. Л. Доктороу, Иля Илф и Евгений Петров например. Случаят с Фрейзър е по особен, защото благодарение на „Златната клонка“ контактувах с повечко умове едновременно.

Съжалявам, че по чисто технически причини не мога да спомена всички, които по един или друг начин са ми повлияли, за да не заприлича тая страница на телефонен указател. Все пак целта ми не беше да пиша Нобелова лекция, а най-кратката благодарствена реч за „Оскар“.

Варна, 29 декември 1996 г., 12:30:15

Подслушван разговор в Библиотеката на Нищото:

Мирча Елиаде: ...трудно е да си представим как човешкият дух би могъл да функционира без убеждението, че в света има нещо опровержимо реално...

Филип Хосе Фармър: Символите представляват мнемонични съращения на комбинациите ноти, които трябва да се изсвирят, за да се отворят в определени места проходи.

Йохан Волфганг Гьоте: Законът повелява да бъде призван трикратно всеки бяс!

1. Стъклената плацента

Откъм обления в слънце залив се зароди вятър. Поривът достигна до каменистия бряг, изкатери на един дъх канарата, пропъди зноя от терасата и сякаш отвя черните мисли на Хък. Времето спря за миг и той нарами кръста си...

Щом попадна в парка, инстинктивно се наведе като ветеран от специалните части. Слава богу, никой не стреляше по него. Просто се беше убол. Тъкмо заради такива досадни дреболии не си падаше много по пътуването извън времето.

Докато вадеше дългия сух трън, забит като назидателен пръст в босата му пета, той машинално установи с периферното си зрение, че *бе прозрачен, слънчев, приветлив ден, пропит от благоухания*. Лошо поддържаното английско имение пустееше подобно на по-изисканите си събратя. Само обитателката на хралупата във вековния бряст отсреща му се блещеше между клоните. Горката, явно не бе свикнала често да се мяркат голи мъже в нейното владение.

Това беше другото неудобство на предвижването извън времето. Хък така и не можа да накара дрехите си да пътуват с него. Но пък умееше да внушава на разумните същества, че е облечен точно според ума и вкуса им. Колкото по им сечеше пипето от катеричката, толкова поизискан им се струваше. Надяваше се да не попадне в замъка на някоя празноглава красавица. За тях си оставаше по-гол, отколкото майка го е родила. И на повечето хич не им пукаше.

Хък се измъкна от гъстия шубрак, осяян с трънки и глогинки, пристъпи, все още леко накуцвайки, на алеята и тутакси пред очите му изникна нескопосаното подобие на Тотли Тауърс. Хрумна му, че архитектът трябва да го е реставрирал на пияна глава. Или пък е имал силно развито чувство за хумор? Сметнал е, че безразборната смесица от стилове напълно ще подхожда на новия собственик. Трябва да е прочел в очите му, че според Скарлати английските имения си приличат като зайци. Дори тази долнопробна имитация обаче имаше свой дух и кожата му настръхна от уважение, когато се изтъпани пред нея – все едно, че стоеше пред покойния си приятел Пелъм Гренвил Удхаус.

През деня кучета и снайперисти в имението на Скарлати нямаше, но затова пък наоколо бъкеше от телохранители. Двама от тях дотърчаха леко задъхани, сграбчиха Хък грубо под ръка и го поведоха към

парадния вход. Почетният му ескорт взе шумно да обсъжда на италиански как този навлек по бански се е промъкнал зад оградата, без да го засече охранителната система. Пред дверите на замъка бодигардовете го предадоха на друг чифт себеподобни с малко по-тесни вратове. Тази физиологична особеност явно им даваше достъп до кулоарите на резиденцията. Така най-сетне попадна в кабинета, където тържествено го сервираха на Скарлати, удобно разположен в кожено кресло с чаша уиски в ръка.

Хък приветливо му се усмихна, макар че прословутият контрабандист се оказа най-обикновен родоотстъпник. Беше се постарал да заличи всичко сицилианско в себе си. И прическата, и облеклото му недвусмислено показваха, че се мъчи да наподобява собственика на истинския Тотли Тауърс – достолепния сър Уоткин Басет.

– Кой си ти бе? – кресна родоотстъпникът.

Също като имението и неговата „легенда“ беше фалшива. Вместо любимото ситно, злобно, бледолико старче пред Хък войнствено се пъчеше едър, злобен, мургав нехранимайко – все едно, че Силвестър Сталоун се правеше на Джо Пеши или пък Шварценегер се представяше за близък на Дани де Вито. Контрабандистът подминаваше с лека ръка факта, че само злобата никога не е достатъчна да имитираш някого. При това големите жаби, с които бе осеян ярко виолетовият му халат, не бяха жълти, както изискваше нетрадиционният вкус на бившия мирови съдия сър Уоткин, ами отровно зелени. Заради тях напомпаните мускули на Скарлати изглеждаха досущ като *зелените хълмове на Африка*. Пфу! Хък презираше липсата на въображение. И постоянно щъкащите очи на негодника бяха в същата жабешка тоналност, но излъчваха студ като фризери. Хък побърза да надникне в ума му и установи, че дъртият мафиот се е сепнал от младостта му и затова се разкреша.

Домакинът с видимо удоволствие отпи от чашата си, взискателно изгледа Хък от горе до долу като донаборник пред медицинска комисия, претегли го на око и явно не се впечатли от едрото му телосложение, защото махна с ръка на телохранителите да си вървят. Очевидно реши, че купувачите му пробутват някое зелено адвокатче. Щом останаха сами, контрабандистът мигновено го стрелна изпод вежди с поглед, който сигурно използваше да пробива стени, и пусна втори не съвсем Удхауски откос от същия пълнител:

– Кой си ти бе, дявол да те вземе!

– Казвам се Хък Хогбен, но всъщност това не е вярно – рече Хък, като инстинктивно склучи ръце пред гениталиите си като футболист от

„стената“ при изпълнение на наказателен удар. Натрапчивото чувство, че в очите на Скарлати е твърде небрежно облечен, му подсказваше колко чини тоя тип. Такива можеха да бъдат опасни. А единственото оръжие, с което Хък в момента разполагаше, бе възможността донякъде да контролира ума му. Бедничкият арсенал беше третото неудобство да пътуваш гол извън времето.

– Това не е вярно... *сър!* – строго уточни Скарлати.

Хък тъкмо реши, че за ужас на именития му съименник, композитора, създал *ария ди капо*, тоя тип просто си крещи по рождение, и ето че негодникът, натъртвайки на „сър“, изостави хамалския език и взе да се придържа към благородническата си маскировка. Навярно си въобразяваше, че тя повече подхожда на мебелировката, сред която се открояваше най-вече огромната му колекция от пеперуди. Остъклените табла заемаха всички стени в кабинета и нежните следи от пръхаци крилца, които острият поглед на Хък мигновено откри, ясно подсказваха, че притежателят на впечатляващата сбирка е забождал с топлийки експонатите, докато още са живи. Трябваше да внимава Скарлати да не го прибави към колекцията си от екологични папийонки.

– По-точно, не е съвсем вярно, *сър!* – бодро рапортува Хък. – Защото съм се раждал два пъти. Първия път, шест хиляди и шестстотин години след Потопа, това знамение остана почти незабелязано. То бе резултат от несподеленото извънбрачно увлечение на баща ми към Океана и тогава бях по-популярен с електронния си адрес: hoggben@ardes.vega.bg.

– Аха, значи това сте вие – машинално промърмори Скарлати вече с благия глас на Хък, но очите-фризери продължаваха да шарят на четири. Хък му внуши тези думи и представата, че той е легитимният купувач на ядрените бойни глави, които се продаваха с посредничеството на Скарлати. Ала професионалната деформация на контрабандиста на оръжие да не вярва на никого бе толкова силна, че едно просто внушение май нямаше да свърши работа.

След продължително колебание последва нов откос пак от родния сицилиански арсенал на Скарлати:

– И каква друга лъжа ще ми сервираш, господинчо, преди да те извърля собственоръчно?

Фамилярното обръщение подразни Хък, но макар че наглият тип беше съвсем в категорията му, та дори и с цели десетина килограма полек, трябваше да задържи топката.

– Работата е там, сър, че когато баща ми отишъл на онова

поклонение по повод поредната кръгла годишнина от Потопа, ме загубил на връх Арарат. Не му се сърдя, защото знам какво настава по време на такива чествания. Моят приятел Йордан Радичков го нарича *суматоха*, а Люси Станев – *тютюмаха*... Не ги познавате ли? Добре де, ако можехте да видите тогава какво беше в Ню Йорк по време на по-скромната 200-годишнина на американската революция...

И Хък му пробута направо в мозъка първата поговорка от шейсет и шеста страница на „Народни умотворения“:

Не гледай като теле в железница бе...

– !? – сключените катранено черни вежди на Скарлати, които рязко контрастираха на фона на посребрените му слепоочия, бавно, но настойчиво поеха под съвсем остър ъгъл към небесата.

– Не ви интересуват никакви революция ли? Моля да ме извините, сър! Макар да съм малко изненадан – рече Хък, като продължи да изтезва мозъка му с мъдрости.

Вятър те вее на бял кон...

– !!?

Чавка ти е изпила ума...

– !!!?

Я, бягай да пасеш...

– !!!!?

Хък реши да понамали темпото. С тая скорост, с която шеташе из главата му, най-много да му изхвъркнат очите, а той беше дошъл да сключи сделка. Добра сделка и за двете страни. Ама че странен тип беше тоя Скарлати! Маскировката по Удхаус никак не му подходеше. Сигурно я беше получил наготово, но Хък не можеше да открие в главата му от кого, защото някои дялове от оскъдната му мозъчна дейност бяха здраво блокирани от инстинкта за самосъхранение.

За да му даде време да се съвземе, той продължи усърдно да разкроява автобиографията си:

– Та моят проблем, сър, беше, че баща ми ме държеше в една стъклена сред тоалетните си принадлежности. Според него това си беше много достойно място за един ембрион. Ама прадядото на Арам, предтечата на арменците, по погрешка отмъкна несесера му. Помисли човекът, че взема назаем гребен. Обаче при първия опит да си вчеше патриаршеското достойнство, той установи, че четката за зъби на баща ми не е с подходяща конструкция и като почтен гражданин след кратко двоумение я предаде в музея на Ной на връх Арарат. Моята стъклена обител, слава богу, не бе удостоена с такава чест. За щастие тя попадна в

неговата кутия за семейни бижута. И така, сър, промоцията ми се позабави с хиляда петстотин и осемдесет години...

Не ти увира главата, а...

– Кога ще си затвориш най-послед голямата арменска уста бе!? – ревна Скарлати и Хък млъкна.

Настана благодатна, неловка тишина. Всъщност неловка само за Хък, защото фалшивият бивш мирови съдия и настоящ контрабандист видимо се чувстваше съвсем уютно. Той просто злорадо се наслаждаваше на възникналата ситуация. Май вече подозираше, че хлапакът насреща му не знае паролата?

Хък бе открил в птичия мозък на негодника, че паролата е от едно старо издание на „Народни умотворения“. Ама, докато го зяпаше с презрение и си отпийваше от кехлибарената течност в чашата, Скарлати, който уж не беше белгиец, си мислеше само как развъртава малки момиченца и Хък не можеше да се докопа до нея.

Чий ли още по-перверзен ум беше измислил тази парола? Главата с поговорките на тема „Глупост-безумие-простотия“ беше пред очите му. На шейсет и шеста страница обаче имаше петнайсет народни мъдрости и той ги подкара по ред, но засега безрезултатно. Проклинайки наум извратеното подсъзнание на Скарлати, Хък реши да печели време, докато все още може да удържа негодника мирен със силата на внушението.

– Та след повече от петнадесет века, сър, а ако трябва да бъда точен – в 679 година след Христа, ембрионът в стъкленницата или, с една дума, аз бях пренесен по време на поредното преселение на арменците на Балканския полуостров заедно с цялата кутия за семейни бижута и номиналната ми майка случайно ме глътна. Така се родих повторно и, надявам се, завинаги. Колкото и да звучи нескромно, сър, този път знаменieto, декорирано с цезарово сечение, не остана незабелязано. Напротив – с гръм и трясък заедно с мен се роди цяла държава. Трябва да призная, че тя не е фигурирала винаги и на всяка карта. Така че, ако не сте я чували, не се притеснявайте.

– Аха, „Кинтекс“ – в сладострастен унес промърмори негодникът и дори се облиза.

– Позволете ми да ви поздравя за географската ви осведоменост, сър – искрено възкликна Хък и тутакси се възползва от доброто разположение на духа му, породено от сладкия спомен за неговите български колеги – доскоро официални държавни контрабандисти:

Мислиш като кон на празна ясла...

Изглежда беше отслабил силата на внушението, защото следващият

картечен откос на Скарлати го прикова към стената:

– Я си дръж езика зад зъбите и кажи паролата!

За миг Хък се поблазни да изпълни първата заповед, но фелдфебелският вид на бившия мирови съдия сър Уоткин Басет Фалшиви го вразуми. Той тутакси му внуши представата за балата пари, които го очакваха, и Скарлати се успокои.

– Тя, работата, е малко объркана, сър. Съдбата не беше много благосклонна към моя, така да се каже, непорочен приносител. Пастроктът на втората ми майка, който ми се пада нещо като доведен дядо – също като вход 2-А в жилищен блок с един вход...

Хлопа ти дъската...

Нищо. Само веждите му си играеха своята игра.

– ...та пастроктът значи обяви последния притежател на стъкленицата, нещастния потомствен златар Магърдич, за мой баща, какъвто той в известна степен си беше, тъй като оплоди мама Ахинора, подарявайки ѝ стъкленицата за Великден...

Фелдфебел, фелдфебел, ама челюстта му провисна, сякаш старият мръсник попадна на свръхспециална порнокасета.

– ...Е, тя не знаеше, че е Великден, защото още не беше християнка, но набеденият ми баща си беше православен, понеже арменците приеха християнството доста по-рано от българите – още в III век. Магърдич наистина беше потомствен златар, но нали знаете, потомството се изражда, сър. Та татко Магърдич си мислеше, че подарява фалшива перла, а пък мама Ахинора я глътна като рядък ориенталски деликатес...

Седиш, седиш, па речеш на магарето „чуш!“...

Трябваше да побърза, защото челюстта му взе да се връща на мястото си. Скарлати възприемаше внушенията бавно. Мозъкът му не беше свикнал да работи толкова интензивно на отвлечени теми и се нуждеше по-често от кратки почивки, за да се съвземе.

– В края на краищата, сър, вторият ми баща официално беше набеден за такъв пред цялото племе. Той не успя да разсее недоразумението с непорочното зачатие и в яда си реши да ползва искомното си право да ми даде име. Така станах Хампарцум Магърдич Хампарцумян. Сам разбирате, сър – прекрасно отмъщение, защото никой на триста мили наоколо (с изключение на арменците, говорещи западното наречие) не можеше да го произнесе отведнъж. Наистина след години шантавото ми име щеше да бъде напълно достатъчно тутакси да ме назначат в Българската национална телевизия, защото там като видят такова име, направо, с извинение, се посират и, хоп, веднага те вземат на работа. Нали се

сещате: Хачо Бояджиев, Радинела Бусерска, Трендафилка Немска... Ама кой ти мислеше в ония времена за телевизия.

Три пъти рязах, пак късо излиза...

Челюстта на Скарлати с трясък се върна на мястото си, но сега пък щъкащите му очи изхвъркнаха от изумление. Хък откри, че той се страхуваше. Не от него, а от доставчика. Още от времето на НКВД и КГБ Скарлати имаше алергия към славянските имена. А за него всяко име, завършващо на „ов“ или „ски“ беше славянско. Наложил се пак да му тикне под носа камарата от долари.

– Затруднението естествено се отнасяше и за истинския ми баща, сър, който ме откри и припозна, когато навърших осемнайсет години. И езикът на татко Хогбен се върза на фльонга, щом се опита да произнесе цялото ми име. Странна работа, като имате предвид, че той е Нулевата Сефира, известна още като Прототип на Света-прототип или предтеча на Отрицателното битие, от което произлизат всички неща...

Челюстта на негодника пак провисна до пъпа с такава сила, че Хък се уплаши да не се откачи и намали силата на внушението. Все пак бронето на толкова много пари на фона на Кабалата си беше вълнуващо събитие и Скарлати като нищо можеше да получи инфаркт.

Проблемът бе, че всяка мисъл и представа за доставчика бе заключена в главата на Скарлати с девет катинара. Страхът от мистериозния притежател на ядрените бойни глави явно го парализираше. А без достатъчно натиск Хък едва ли щеше да се добере до него.

– Знам, че е трудно за възприемане, сър. От години го обяснявам на великите хора, но досега само Парацелз и Айнщайн го разбраха. Просто трябва да запомните, че татко е еманация на Нищото, дало живот на материалната вселена, а на вещите познавачи на Кабала се налага да преглътнат, че Хогбен е преди техния Айн, най-външния и първичен воал на Отрицателното битие. Видяхте ли колко е просто! Това не ти е Хампарцум Магърдич Хампарцумян! Та татко Хогбен на бърза ръка ме прекръсти на Хък, защото по това време се правеше на натурализиран американец и не признаваше имена с повече от една сричка. Така станах Хък Хогбен.

Разбираш колкото магаре от кладенчова вода...

– Ще ти дам аз едно магаре! – избухна грозноватата грамада, привършила с бронето на парите.

Бързо смяташе негодникът му с негодник. Хък се подвоуми дали на Скарлати взе да му омръзва да му бърникат в главата или уговорената сума вече му се струваше малка. Все пак доста изтрая. С тая забавена

реакция как ли беше станал контрабандист на оръжие. Навярно бе получил бизнеса в наследство.

Скарлати се размърда в креслото и остави чашата на пода.

– Или казвай паролата, или...

Като следеше внимателно ръцете му, Хък усили леко натиска, поемайки пресметнат риск:

– Позволете да ви прекъсна, сър. Моето родословие изглежда ви е пообъркало, ама нали знаете, че всяка крушка си има опашка. – Божичко, в бързината му пробута поговорка от друга глава! – Родословното ми дърво по начало си е по-заплетено от Дървото на Живота, пък и аз обикновено съм пиан и допълнително му преплитам клоните...

Изглежда от натиска на Хък маскировката на Скарлати пак сработи, защото постоянно играещите му очи се оживиха и той заприлича на любезен домакин, който е получил на тепсия повод да се почерпи въпреки забраната на лекарите.

– ...Ама да не си помислите, че съм някакъв битов алкохолик, само защото съм израснал в Източна Европа. Моето е генетично пиянство. Като странично следствие от произхода ми покрай храносмилателните сокове стомахът ми произвежда и „*Каберне совиньон*“ с деклариран географски район. Не се шегувам, сър. Вземал съм проби с най-различни стомашни сонди и съм ги давал за изследване – истинско „*Каберне совиньон*“ от Поморийския регион на брега на Черно море, при това пробите ми са по-чисти даже от фабричните.

На простата ти глава едно око стига...

Нищо. Даже не мигна. Скарлати се бе изпружил като гипсиран и нямаше да издържи дълго така. Хък за миг си помисли да се откаже и да офейка, но като си представи последствията продължи почти в скоропоговорка, молейки се сърцето му да издържи:

– Като малък си имах проблеми с това каберне, сър, но вече свикнах. На времето открих, че в продължение на три дни около всяко пълнолуние секрецията от декларирания географски район секва, и тогава мога да ям риба-перка и да пия любимото си бяло вино „*Траминер от Хан Крум*“.

С луд шега не бива...

Хък си прехапа езика. Негодникът беше изключил съзнанието си и ловко измъкна изпод халата грамаден, лъскав револвер с изящни сребърни инкрустации. Той го зяпаше с умиление, сякаш не държеше в ръцете си добре поддържан „*Колт*“, ами Мишел Пфайфър. Хък се вторачи като хипнотизиран в револвера и косите му се изправиха от ужас...

Не бе никакъв „Колт“, ами знаменитото малко оръдие „Кастъм Сталкер 555“, калибър 50 Екшън Експрес, зареден с 12,7-милиметрови куршуми, които спокойно можеха да отворят в тялото му дупки като прозорците на Бъкингамския дворец.

– Не казвайте на татко Хогбен, сър, – запротестира Хък, шмугна се покрай него и се зарея из салона като подплашено врабче. – Трябва да призная, че доста време се опитвах да накарам стомахът ми да престане с това „Каберне совиньон“ и да мине на „Траминер от Хан Крум“, но всеки път текваше някакво отвратително розе, което само французин може да хареса, та вече съм се отказал.

Дървен философ...

Ако Хък оставяше следи по пода, те щяха да приличат на онези игрословици, дето трябва да повдигнете вестника хоризонтално на нивото на очите се, за да прочетете скритите думи в плетениците. Скарлати механично се озърташе и не смогваше да го следи с поглед, камо ли да насочи малкия си топ.

– Добре, че секретията на каберне е някъде около чашка на час, иначе досега да съм се побъркал, сър. Само веднъж оплесках нещо в експеримента и вместо розе потече инсулин. Всеки път, когато закъсам за пари, се ядосвам, че не мога да повтора опита. Нали би било сладка работа, сър. Нещо като данък общ доход за диабетици.

Ланни муха...

Хък успя все пак за миг да отвлече вниманието му от револвера. Изглежда с част от съзнанието си негодникът вече се виждаше като главен бирник на новия данък. Трябваша му още няколко секунди. В главата „Глупост-безумие-простотия“ беше останала само една поговорка.

– Та какво ви разправях, сър? А, да! Щях да ви рисувам родословното си дърво. Всъщност, както му е редът в днешно време, то не е дърво, а трислоен шперплат.

Хък взе да ръкомаха като побъркан.

– И сега, като го нарисувах, хич не ми изглежда толкова заплетено.

Въздухът в гостната се сгъсти и помътня като бала памук, сред която заблестяха три сребристи нишки:

Баба Неизвестна – Дядо Нищото

Мама Океан – Татко Хогбен

Мама-приносител Ахинора – Татко-набеден Магърдич

После те плавно се преплетоха и преляха в една, но по-дебела и искряща сребриста лента:

ЛАПНИШАРАН

– Завиждам ти на хладнокръвието, момче! – възкликна дъртият негодник.

Получил най-накрая тъпата си парола, той блажено се отпусна в креслото. Мозъкът му заработи. Представата за балата пари се стовари с цялата си сила. Лицето му светна. Катранено черните вежди заеха обичайния си остър ъгъл. Очите игриво зашариха между слепоочията и носа. Челюстта се върна на титулярното си място. И, най-важното!, малкото оръдие изчезна под ярко виолетовия халат с досадно зелените жаби също така бързо, както се появи. После Скарлати лукаво подхвърли на новия си партньор:

– Знаеше ли, че е зареден със сребърни куршуми?

– И те не ме ловят, сър! – излъга Хък, като намери сили да се ухили през зъби. – Май че е време вече да се захващаме за работа. Крайният получател на едната пратка ще чака в Рейкявик, а на другата – в Порт Стенли. Паролата... – Хък за миг се подвоуми да я промени, но бързо се отказа – ...остава същата. Парите ще се забавят един-два дни, защото пристигат с контейнеровоза „София“ във Феликстоу.

Дъртият негодник се надигна и тръгна към масата да си запише указанията. В същия миг Хък изчезна.

2. Ралица

По-точно се разпадна с леко свистене, за да се материализира у дома, откъдето бе тръгнал за срещата. И докато атомите му полека-лека се наместваха, уморени от декламираването на поговорки, Ана-Мария вдигна очи от любимото си четиво „Критика на чистия разум“ и лъчезарно му се усмихна. Винаги го посрещаше така. Хък вечно имаше толкова нещастен вид. Как да не го обича!

– Беше го изчислила до стотинка тоя негодник – подхвърли Хък, докато механично я целуна, защото мислите му все още се лутаха сред колекцията от пеперуди. – Голям зор видях с паролата, но поне успях да разпиляя стоката из най-отдалечените краища на света.

Сетне първата и последна голяма любов на Ана-Мария се тръшна на креслото срещу нея и затвори очи. Бялото просторно, полукръгло и почти празно помещение както обикновено бе потънало в сумрак. Холът и зимната градина образуваха идеален кръг с диаметър точно дванайсет метра, разполовен от две стъклени стени. Между тях имаше четириметрова пролука, така че тропическата зеленина непрекъснато напираше с обходна маневра към компютрите. Те, заедно с останалата техника, се бяха сгушили с гръб към светлината на работните маси до стъклените стени – единствената преграда между тях и миниатюрната джунгла. Скромната мебелировка се допълваше само от диван, две меки кресла и масичка, така че северната половина на кръга рязко контрастиреше с пустотата и сумрака си на фона на пищната растителност, щедро огрявана от следобедното слънце.

Това беше единственото място на света, в което Хък се чувстваше уютно в последно време. Скарлати още не му излизаше от ума. Макар и гангстер от висок ранг, той все пак беше пионка в голямата игра. Кой бе направил поръчката? Кой бе осъществил доставката? Хък се чувстваше отговорен, защото смяташе, че той е в дъното на цялата бъркотия заради позабравената история със златната чаша.

Всъщност Хък подозираше кой стои зад подставените лица и дърпа конците, но не искаше да повярва. Трябваша му доказателства, но Скарлати толкова се страхуваше от големите играчи, че дори не смееше да мисли за тях. Добре, че имаше Ана-Мария до себе си.

Той за миг отвори очи и видя, че тя си четеше книжката, като деликатно го бе оставила да възвърне душевния си покой. Какво ли щеше да

прави без нея? Хък си представи как събира отряд от командоси и се развихря из целия свят. Сигурно щеше да постъпи така, ако преди време съдбата не го бе срещнала с Ана-Мария. И тогава вече кашата щеше да бъде пълна. В миналото не веднъж бе ставало така и после Хък съжаляваше, но умът му идваше все след дъжд качулка.

През последните седем десетилетия Хък опозна и збкките на тоталитарната държава и толкова му беше втръснало от нея, че политическите му възгледи рязко килнаха надясно. Вече неохотно признаваше на държавата само правото да се грижи за армията, полицията и съдилищата. Е, можеше да помага на инвалидите и сирачетата, но всички останали прерогативи трябваше да й бъдат отнети. Дори болниците, училищата, пътищата и музеите! След събитията в Унгария през 1956 г. Хък се върна да живее в България с напразната надежда, че все някак може да помогне на приятелите си. Болезненият преход на тази малка източноевропейска страна към демокрацията след 1989 г. съвсем го обезсърчи.

Ана-Мария интуитивно усети, че черните мисли на Хък няма да го доведат доникъде и се пресегна за дистанционното управление на видеомагнетофона. Тя спокойно можеше да го включи и мислено, но много държеше на приличието у дома. С тон на изискана дама от благонравно потекло, готова да брани до смърт мира и спокойствието в семейното огнище, тя го уведоми:

– Твоята история има продължение. Искаш ли да го видиш?

– Давай! – безпопотно се съгласи Хък.

Той отдавна бе свикнал нещастieto никога да не идва само и предарително бе готов да се примири с някоя нова гадост. Първо отзвуча музикалният сигнал, после се чу познат глас и Хък отвори очи.

– Вие гледате *Си Ен Ен*. С вас е Ралица Василева. Ето и световните новини от последния час накратко: Нови данни за мистериозно изчезналите ядрени бойни глави в Русия. Медицинските заключения за болестта на руския президент Елцин. Назрява ли нов конфликт в Чечня, този път с намесата на Френска Полинезия? Гладът в Южен Судан. Това са световните новините накратко от последния час. А сега следва пряко включване на нашата кореспондентка от Москва, за да научим подробностите.

Под музикалния съпровод милото личице на Ралица се смали на екрана, като зае лявата му половина и до нея в нов „прозорец“ цъфна зббтата физиономия на колежката й Ан Макгро. Въпреки шотландската си фамилия тя беше с афроамериканска и филипинска кръв. Хък знаеше, че Ан едва понася Ралица, защото като истинска професионалистка

неговата Ралица ѝ дишаше във врата. Затова Хък не харесваше Ан Макгро, нито пък Ан Макгърк от Международния валутен фонд. Той харесваше Ралица и Кристиан Аманпур.

Изобщо Хък харесваше всички от българско и арменско потекло, преуспели в Америка. Те му вдъхваха кураж за съдбата на малките народи със собствено лице, към които той причисляваше още евреите, португалците и датчаните. Само те бяха запазили културната си идентичност в покрайнините на Европа. С техния вроден скептицизъм, с неистовата им борба за оцеляване през вековете в обкръжението на могъщи съседи, с тяхното православие, юдеизъм и някои други странности именно малките народи според него внасяха известен ред в този объркан свят, където от дълго време господстваше западната християнска цивилизация.

Ако Ралица не беше журналистка, отдавна да бяха станали приятели. Големите ѝ дружелюбни, синьозелени и вечно учудени очи просто плачеха за приятелството на Хък, но по обясними причини той избягваше да има вземане-даване с журналисти. Повечето беди в дългото му житие го бяха сполетели, именно когато самонадеяно излизаше от сянката на времето и попадеше в полезрението на обществото.

Ралица: – Ан, тук, в централата на *Си Ен Ен*, научихме, че имаш нови данни за мистериозно изчезналите ядрени бойни глави в Русия?

Ан: – Да, Рейлитса. (*Тя се правеше, че името на Ралица е непrouизносимо за истинските американци.*) Предположението, което изказах още вчера, че те могат да попаднат в ръцете на мафията, се потвърди от два независими източника. Правителството на САЩ и неговите съюзници винаги са държали Русия да осигури стриктен контрол върху своите ядрени оръжия. Сега се уверяваме, че тези грижи не са били напразни. Ето част от това, което сподели пред мен генералът в оставка Михаил Евдокимов.

Екранът се изпълни от старческа фигура до кръста в пълна парадна униформа, толкова широка, че едва се побираше на екрана. Генералът в оставка бе леко приведен напред под тежестта на многобройните си ордени, медали, значки, почетни грамоти и останалите войнски отличия от детството, та чак до края на славната си кариера в Червената армия. Той едва отваряше уста между асматичните пристъпи и гърленият му глас звучеше като грухтене, но симултантният преводач бълваше по десет думи срещу всяка негова. Хък едновременно четеше по устните на генерала в оставка и слушаше превода:

Генерал Евдокимов (*в оригинал*): – По мое време значи... такива

работи не ставаха... Тогава така да се каже... Съветската армия здраво държеше... юздите на нашите... ядрени коне... Сега значи... армията се е разпасала... Вече никой не се грижи за... конете... Вижте ги само... какви са... хърбави...

Генерал Евдокимов (*в превод*): – И друг път съм заявявал, че в днешно време контролът на Великите сили върху ядрените бойни глави е занижен. Някои другари, които сега живеят на Запад, са запазили своето влияние в Главното разузнавателно управление на армията. И няма никаква гаранция, че го използват за укрепване на нашата отбрана, на която се крепи световният мир. Имам сведения от високопоставен източник, че резидентът на ГРУ във Великобритания е влязъл във връзка с някои среди в мафията.

Картината се смени точно когато генералът в оставка с мъка произнесе думата „хърбави“. Симултантният преводач или беше много печен, или просто бе магьосник. Навярно режисьорът е избрал този кадър от началото на интервюто, защото спаруженият генерал е изглеждал най-свеж, помисли си Хък, докато двете дами отново се озоваха на екрана. Ана-Мария натисна бутона „пауза“ и се обърна към него:

– Да ти пусна ли още веднъж генерала?

– Не. Ти какво разбра?

– Нищо. Запасният генерал от няколко години се мъчи да напише мемоарите си и е настроен на художествена вълна. Говори се, че и в мемоарите си нищо не казва. Пък и как да каже, като цял живот се е стремил нищо да не казва. Не напразно е оцелял при седем съветски президенти.

Ана-Мария следеше внимателно изражението на Хък. Сърцето ѝ се късаше, като го гледаше колко е угрижен.

– Сталин не беше президент. И останалите чак до Горбачов бяха все първи или генерални секретари. Провери ли в московското бюро на *Си Ен Ен* какво са съкратили от суровия материал?

– Да. Бая са се потрудили да направят смислен превод. Почти през цялото време говори за някакви коне.

– През Гражданската война в Русия този идиот беше ординарец на Будьони. Какво знаеш за източника му?

– В записи не се споменава нищо, но по телефона генералът е намекнал на Ан Макгро, че го посетил някакъв лорд.

– Достатъчно е изкуфял, за да си въобразява, че и санитарката му е Пепеляшка – рече Хък след кратко замисляне. Поне му се искаше да е така. – На стари години му избиват любовните романи от двайсетте

години. Майната му! И на него, и на Будьони. Давай нататък.

След като Хък каза „майната му“, Ана-Мария реши, че няма нужда да пита кой е Будьони. Екранът оживя отново.

Ралица: – Ан, имаш ли да добавиш нещо по-съществено към думите на генерала?

Ан: – Разбира се, Рейлитса. Според мен съществува връзка между здравословното състояние на руския президент Елцин и изчезването на ядрените бойни глави...

Гласът ѝ се загуби. Ана-Мария беше изключила звука, шадейки нервите на Хък.

– Специално проверих. Няма никаква връзка. Мерките за сигурност са се пропукали на много по-ниско равнище – делово рече тя и превъртя записа напред.

Хък си помисли, че в последния въпрос на Ралица май се прокрадна капчица ирония. Нали и тя разбираше руски. Дали беше прочела по устните на генерала за хърбавите коне?

Ралица: – ...очакваме да чуем нещо ново за положението в Чечня.

Неизвестна на Хък кореспондентка: – В Грозни усилено се носят слухове за някакво тайнствено послание на губернатора на Френска Полинезия до новия силен човек в Чечня, господин Зелимхан Яндарбиев. Според достоверни източници (*на екрана се появи маскираното лице на чеченски боец*) в него става дума за ултимативното искане новата власт в Чечня да върне заграбените от Нуку Хива съкровища по време на руската намеса във Великите географски открития през XIX век.

Ралица: – Извинявай, че те прекъсвам Синтия, но трябва да допълня нещо. Макар че отказа да застане пред камерите на *Си Ен Ен*, губернаторът на Френска Полинезия категорично заяви пред нашия специален пратеник в Таити, че никога не е изпращал каквато и да било дипломатическа нота нито в Чечня, нито в Русия.

Синтия: – Ралица, разбира се, че не се съмнявам в кореспонденцията на уважавания ни колега, но той просто препредава официалната дипломатическа реакция на властите във Френска Полинезия. А аз разполагам с факти и очевидци.

На екрана се появи друго маскирано лице. Хък се взря внимателно в него. Беше женско и всъщност бе забулено по мюсюлманските традиции. Замени го нов кадър, в който доскорошният водач на чеченската съпротива генерал Дудаев пиеше от златна чаша. Записът беше направен с любителска камера и в долния ъгъл отчетливо се виждаха денят и часът, в който са снимали покойния вече генерал – точно една седмица

преди да бъде убит. После екранът отново се изпълни от лицето на забулената жена.

Синтия (*продължава след драматична пауза*): – И очевидците твърдят, че златната чаша, която току-що видяхме в ръцете на генерал Дудаев, доскоро е била част от държавното съкровище на Свободна Чечня. Нещо повече. В научния паспорт на тази историческа ценност, която доблестните воители на генерал Дудаев си възвърнаха след неотдавнашния революционен грабеж в прочутия Елмазен двор в Москва, недвусмислено е записано следното. (*Екранът се изпълни от лист със синни букви на кирилица.*) Цитирам: „Ритуална чаша от Нуку Хива, заграбена от руски царски офицер по време на колониалната експанзия на руския царизъм в Тихия океан в началото на XIX век и законно преминала в ръцете на руския пролетариат след Великата октомврийска социалистическа революция.“ Край на цитата.

Ралица и Синтия отново бяха заедно в своите „прозорци“ на екрана. Ана-Мария мълчаливо спря записа, като не откъсваше очи от Хък. Върна го малко и отново го пусна на забавен каданс.

Генерал Дудаев пиеше вода от златна чаша.

Нищо особено. Но без никакво съмнение това беше същата оная чаша, от която бе започнала цялата тупурдия. Въпросът беше как е попаднала в ръцете на Дудаев? Нито Хък, нито Ана-Мария знаеха отговора.

– Нямахме смисъл да връщаш записа. Това са старите кадри, дето ги гледахме онзи ден – раздразнено рече Хък. – Не смяташ ли, че документът, който размахва оная дама от студиото, е фалшификат?

Ана-Мария вдигна рамене.

– Естествено. Вижда се и с просто око. Работата е там, че не знам кой й го е пробутал?

– Не можа ли да разбереш? – не се стърпя и несправедливо я упрекна Хък, макар да му беше пределно ясно, че ако тя имаше някакви сериозни подозрения, досега щеше да се похвали.

– Съжалявам. Може би е онзи тип, който след малко ще видиш – сконфузи се Ана-Мария, че не се оказала на нужната висота в очите на любимия.

– Добре. Давай нататък – махна с ръка Хък.

Ана-Мария върна малко записа и го пусна отново. Никак не й харесваше, че Хък е толкова напрегнат. През последните няколко дни той направо се съсипваше.

Синтия: – „...законно преминала в ръцете на руския пролетариат след Великата октомврийска социалистическа революция.“ Край на

цитата.

Ралица: – Разбирам, Синтия, но моля те да поясниш каква е връзката на тази чаша със смъртта на генерал Дудаев.

Синтия: – Уверявам те, Ралица, че връзката е много дълбока и непосредствена. Преди всичко съм длъжна да направя едно изключително важно уточнение. *(На екрана се появи импровизираното студио в Грозни. Зад някакъв параван се открояваше тъмен силует. Той дяволски напомняше профила на баща му от черно паспарту, който след яростен спор за реализма в изкуството Модилияни изряза с един замах през 1918 година в „Ротондата“.)* Абсолютно достоверен източник направи следното заявление специално за *Си Ен Ен*. Цитирам: „Този така наречен руски царски офицер всъщност е бил чеченски поданик и е заемал отговорната служба на втори заместник-началник на руската колониална експанзия в Тихия океан в периода от 1803 до 1806 година.“ Край на цитата.

– Спри малко – нервно рече Хък. – Дай стоп-кадър на човека зад паравана.

Този път Ана-Мария изостави приличието и с помощта на компютъра проектира десетократно увеличение на кадъра върху бялата полукръгла стена на хола. Хък се загледа като хипнотизиран в силуета. Струваше му се, че гледа до болка познатия портрет, захвърлен преди доста години в килера, и отказваше да повярва. Все пак се насили и попита:

– Той ли е?

Ана-Мария му отговори тихо, като се опитваше да го успокои:

– Съжалявам, Хък, но според компютъра вероятността това да е баща ти е деветдесет и два процента.

В бързината да замаже неловкото положение тя съвсем забрави изисканите обноси и пусна отново записа без помощта на дистанционното управление.

Напрежението си казваше думата.

Синтия: ...Край на цитата. Същият достоверен източник сподели с мен, но вече без право да го цитирам, че между убийството или мистериозното изчезване на генерал Дудаев и факта, че златната чаша също потъна вдън земя, има явна връзка. При това тя не е криминална, както някои среди в Русия се опитват да я изкарат, а политическа. И според мен следите определено водят към Френска Полинезия.

Хък слушаше със затворени очи и помръдващите ямички по бузите му подсказваха, че стиска челюстите си с всичка сила. Ана-Мария се изкушаваше да спре записа и да го замъкне в спалнята, но не беше

сигурна, че това ще помогне. От няколко дни се любеше с угрижен мъж и това никак не ѝ се нравеше. А само преди седмица Хък беше чудесен любовник.

Ралица: Синтия, местните дипломатически източници потвърждават или отричат да са получавали послание от губернатора на Френска Полинезия?

Синтия: Всичките ми опити да получа официален отговор останаха „без коментар“. Но представител на отговорно министерство, близък до средите около шефа на сигурността в Чечня Ахмед Закаев, неофициално заяви, без право да го цитирам, че категорично отрича да е получавана дипломатическа нота от която и да било отвъдморска територия на Франция. Повтарям. Това не беше цитат. Според мен липсата на официално заявление се дължи на факта, че продължава усиленото разследване на загадъчната смърт и още по-мистериозното погребение на генерал Дудаев. Едно е сигурно обаче. Все още няма достоверна хипотеза за това как загина или къде изчезна генерал Дудаев и кой всъщност беше погребан в запечатания ковчег. Засега това беше всичко специално за *Си Ен Ен* от Грозни. С вас беше Синтия Макалистър.

Звукът изчезна. Ана-Мария деликатно го бе изключила, за да даде възможност на Хък да осмисли новата информация. В това време тя с интерес следеше репортажа за глада в Южен Судан. Хък отвори очи и видя, че беше анонс на утрешната специална емисия. Редакторите в централата на *Си Ен Ен* в Атланта още нямаха материал от традиционното за това време на годината събитие и бяха пуснали стар репортаж за бедстващите номади в Нубийската пустиня със съответния надпис „Архивни кадри“. Именно пустинята задържаше като магнит интереса на Ана-Мария.

Погледът на Хък се вторачи в една точка, докато умът му анализираше видяното и чутото по *Си Ен Ен*. Както можеше и да се очаква, старият Хогбен отново се бе появил на сцената, но въпросът беше доколко е замесен.

Когато накрая мина и любимата на Ана-Мария рубрика по *Си Ен Ен* „Картини и звуци“ – този път от Ерусалим – той се обърна към нея:

– Ти какво смяташ, че става?

– Положението не е чак толкова напечено, колкото изглежда на пръв поглед – тутакси му отговори прекалено бодро Ана-Мария, сякаш искаше да заличи лошото впечатление от откритието, че баща му е забъркан в цялата дандания. – Според мен опасенията ти са напразни или най-малкото преувеличени. Компютърът и аз смятаме, че няма никакви

сериозни признаци скоро да избухне ядрена война между Чечня и Френска Полинезия. Вероятността все още е под пет процента.

Самото споменаване на думата „война“ накара Хък да трепне. Ако баща му стоеше в дъното на цялата работа тия пет процента значеха много.

– Какви са ти основанията? – насили се да попита той.

Тя беше имала достатъчно време за сериозен анализ и сега му докладваше резултатите кратко и ясно като истински началник на генерален щаб:

– Осланям се най-вече на изявлението на приближения на Закаев. Пък и самият Закаев ми изглежда разумен човек. Новият временен шеф Яндарбиев се вслушва в думите му, защото по неволя се озова между две силни фигури – Масхадов и Басаев – и трябва да се облегне на някого.

– Как ще обясниш тогава, че някой е направил заявки на мафията за ядрени бойни глави и, ако не се бях намесил на време, те щяха да отидат в нечий ръце?

Хък мразеше евфемизмите, но суеверно отбягваше да произнесе името на баща си от страх да не предизвиква съдбата.

– Струва ми се, че има и друг, засега неясен фактор – смело реши да излъже Ана-Мария. Нали все пак компютърът отчете цели пет процента несигурност. – Нямаме абсолютно достоверни доказателства, че зад всичко това се крие баща ти. Ясно е, че има посредници, които ръчат огъня и същевременно пускат мъгла на журналистите. Но не се безпокой, скъпи. Скоро ще ги измъкнем на светло. Не могат да се крият вечно. Засега обаче смятам, че няма непосредствена опасност.

Хък затвори очи и прокле наум цялата каша. Беше му писнало от нея и най-вече от глупостите на стария Хогбен. Ана-Мария пак се зачете в „Критика на чистия разум“. За известно време зловредният мирис на война се разсея и семейното огнище стана някак по-уютно.

Поне за случайните посетители.

3. Чечня

Старият Хогбен не можеше да откъсне очи от калпака на Яндарбиев. Този простоват, обърнат, пресечен конус от естествена вълна кой знае защо го превличаше като магнит. Веднъж, докато гледаше телевизия, погледът му остана в него и оттогава, щом го зърнеше в новините, този калпак приковаваше вниманието му.

С всеки понякога се случва такова нещо. Загледаш се в уж някой обикновен калпак и очите ти остават в него. Прилича малко на медитация. Уж не мислиш за калпака, съзнанието ти се е отвеело нанякъде, но осезанията ти живеят собствения си живот и подробно изучават калпака, сякаш съдбата ти зависи от това. И скоро се улавяш, че се питаш: защо изглежда така този калпак, кой ли го е майсторил с толкова любов, какво ли е искал да каже?

Най-после Хогбен имаше възможност да разгледа калпака на живо, в натуралния му вид. Беше висок, необичайно висок калпак. Преобладаваше тъмносивата окраска, в миши цвят, изпъстрена с бели и черни петънца. Дъното беше леко хлътнало под горния ръб и черно. Много черно.

– Лорд Холбрук? – нетърпеливо се обърна към него Зелимхан Яндарбиев.

Временният президент се славеше като търпелив човек, но само преди минути бе излязъл от тежко заседание в планината с умерения Аслан Масхадов и безкомпромисния Шамил Басаев, на което с часове уточняваха позициите си в преговорите с генерал Лебед, та се нуждаеше от малко сън.

– Да – механично се отзова Хогбен.

Стъкленият му поглед можеше да издържи и най-строгия технически контрол в „Йена Глас“. Той така и не можеше да откъсне очи от калпака, сякаш го бе омагьосал. Беше като дамга, като еврейска звезда. С него дори и русокосият му син Хък щеше да заприлича на чеченец.

– Имате ли да ми съобщите нещо ново или да отложим разговора за по-късно? – все още успяваше да поддържа добрия тон Яндарбиев, но клепачите на близко разположените му очи морно бяха клепнали.

– Да.

Защо калпаците на останалите чеченци бяха по-светли, помисли си Хогбен. И те бяха сиви, но видимо по-светли. Дали беше игра на

светлината, или ефектът се създаваше от съотношението на белите и черните петънца?

– Как да разбирам вашето „да“, лорд Холбрук? – не издържа умореният Яндарбиев. – „Да“ на първия ми въпрос, или „да“ на втория ми въпрос?

– Да, да!

Всъщност Хогбен не мислеше за калпака, а за сина си. И мислите му придобиваха все по-зловещ оттенък.

– Винаги съм се отнасял с голямо уважение към английската дипломация, лорд Холбрук, и смятам, че в Босна направихте невъзможното, но признавам, че сега не ви разбирам – в гласа на шефа на Чеченска република Ичкерия се прокрадна студенина. Той стана от импровизираната маса за преговори в пещерата някъде в затъntenите западни покрайнини и посочи един от притежателите на по-светлите калпаци. – Оставям ви да разговаряте с началника на сигурността. Довиждане. Може би ще се видим по-късно.

Ахмед Закаев, актьор от Драматичния театър в Грозни и министър на културата в навечерието на войната, а сега отговарящ за вътрешната сигурност, тутакси зае освободеното място и плесна с ръце. След минутата масата бе отрупана с хранителни помощи от братските мюсюлмански страни.

Очите на стария Хогбен най-сетне придобиха по-човешко изражение и лицето му грейна като на алкохолик пред първата чашка за деня. Никой от семейство Хогбен не можеше да запази хладнокръвие при вида на храна. В този случай и най-вълшебните калпаци бяха безсилни.

– Ооо, господин Закаев, сигурно президентът Яндарбиев е уморен – взе жизнерадостно да бърби на руски почти без никакъв акцент старият Хогбен. – Да, да. Разбирам го и много съжалявам, че не можахме да поговорим, но всъщност моята мисия е свързана тъкмо с вас. Крехкият мир с руснаците, така да се каже, ни е вързан в кърпа, но за жалост не мога да кажа същото за заплахата от страна на Нуку Хива. Моите достоверни източници във Френска Полинезия ме осведомиха, че вашите нови врагове са се добрали до две ядрени бойни глави.

– Нека да не избързваме, лорд Холбрук. В Корана е казано: *„В съдния ден лицата на някои ще бъдат наскърбени. Те ще бъдат захвърлени в жаркия огън да се изпекат и ще им бъде дадено да пият от връщ извор. Няма да имат друга храна освен сухи бодли и тръни, които не голят нито задоволяват глада. Но лицата на други в него ден ще бъдат радостни и добре задоволени заради миналите старания. Те ще бъдат*

настанени във високи градини, в които не ще чуят никаква празна реч. Там ще има бликащи фонтани и издигнати легла, и чаши, поставени пред тях, и много възглавници ще има наредени и килими прострени.“

Така е казано в Корана, слава на Аллага. Затова предлагам да уважим храната – този прекрасен дар от нашите приятели. Защото нашите врагове остават все по-малко на този свят, а приятелите ни се множат с всеки изминал ден, лорд Холбрук.

В първия момент старият Хогбен си помисли, че цитатът май не е от Корана, а от Библията. Описанието на рая обаче си беше твърде ориенталско. При вида на изобилието от местни деликатеси, което в тези гладни времена очевидно се дължеше на пословичното източно гостоприемство, той се отказа да води религиозен спор и побърза да се възползва от съвета на домакина.

Основното ястие беше толкова вкусно, че старият Хогбен непрекъснато си облизваше пръстите:

– Овнешко е, нали? – не се стърпя той.

– Да, овнешко, варено на пара – уточни Закаев. – Харесва ли ви?

– Много. Има особен вкус. Каква е тайната? – поинтересува се Хогбен с пълна уста.

– В корените, лорд Холбрук. Тайната е в подбора на ароматичните корени. А начинът на приготвяне е по класическата арабска рецепта. – Закаев внимателно си избърса пръстите и взе да обяснява: – В дълбок съд слагате избраните корени и зеленчуци и ги заливате с вода. Поставете над тях решетка и върху нея нареждате месото. Захлупвате плътно съда и го поставяте на умерен огън, докато месото омекне. Следите ли мисълта ми, лорд Холбрук? – подхвърли Закаев, като гледаше как събедникът му се унася в блаженство от вкусотията.

Хогбен кимна.

– После поставяте кускуса. Ястието трябва да остане на огъня, докато три четвърти от водата изври. А как се поднася, сами виждате.

– Превъзходно е. Вие се оказахте истински кулинар, господин Закаев – проломоти Хогбен.

– Нашият народ е беден, лорд Холбрук, но няма да ви оставим да си тръгнете с празни ръце. И до мен достигна славата ви на заклет ценител на вкусната храна, така че съм наредил да ви приготвят една торбичка с точно тази комбинация от ароматични корени, която днес готвачът на външното ни министерство използва.

Старият Хогбен разточително закима пет-шест пъти, като по този начин се постара деликатно да изрази огромната си благодарност с

пълна уста. Още преди десерта бе толкова доволен, че дори с извинение се оттегли в импровизираната тоалетна на двора, дискретно придружаван от охраната. Там измъкна от пазвата си плоска манерка, бързо я разглоби и скри под ръба на клекалото миниатюрен предавател с голям обхват за насочване на ракети „Стингър“. Хогбен много обичаше да има повечко козове в ръцете си – за всеки случай. После си пийна малко „Каберне совиньон“ от манерката, която категорично бе отказал да предаде на охраната по време на традиционното претърсване. Тя хитроумно бе пригодена да поддържа любимото му вино с температура точно 10,7 градуса по Целзий. Вековният му опит го бе научил, че само при тази температура то изцяло разкрива не само своя букет от аромати, но дори и най-тънките нюанси, недоловими за обикновения човешки нос.

Походната тоалетна в гората ухаеше приятно, защото я бяха построили в самия край на *поляната с диви ягоди*, която сега се ширна пред очите на стария Хогбен. Той много обичаше да си хапва ягоди и, като се сети за предавателя, му се прииска тези *ягодови полета завинаги* да останат недокоснати от войната.

Хогбен не подозираше, че докато облекчава тялото и душата си и се наслаждава на природата и нейните вкусни дарове, шефът на сигурността се оттегли в кабинета си и проведе кратък, но много ползотворен разговор с най-тайния от всичките си секретни сътрудници. За него не бяха чували дори хората от близкото му обкръжение.

Закаев се оказа човек на място, уважаващ традициите, и докато не привършиха с вечерята, не обелиха нито дума за работа. Накрая пиха по едно гъсто турско кафе шербетлия. С кафето домакинът запали контрабандна „Лъки страйк“ без филтър, като преди това я набучи в дълго, богато инкрустирано цигаре. Сребристите отънъци върху потъмнялото от вековна употреба дърво много подхождаха на полевата му униформа в маскировъчни цветове, но най-вече на калпака му... За миг очите на стария Хогбен, достигнал почти до нирвана, застинаха, но той се овладя. Това не беше същият калпак. Този беше по-светъл и нямаше да отива толкова на Хък. Пък и след удоволствията трябваше малко да поработи. Не биваше да пропуска момента за делови разговор.

– Господин Закаев, – започна Хогбен отдалече, както си му беше редът в Изтока – храната беше чудесна и... – без малко да изтърси, че и виното беше вълшебно както винаги, но Хогбен бързо се взе в ръце – ...и кафето беше направо превъзходно. – Истината бе, че той го предпочиташе със сметана, но Хогбен великодушно отмина този факт и продължи: – Наистина съжалявам, че се налага в този час, отреден и от

вашия и от нашия бог за заслужена дрямка, да ви занимавам с работа, но някои неща не търпят отлагане. Уверявам ви, че трябва да погледнете сериозно на новата заплаха, която е надвиснала над главите ви като дамклев меч. За съжаление местният вожд, който по съвместителство е и генерал-губернатор на Нуку Хива, е много кръвожаден. Той прави войнствени изявления по тамошното радио и насъсква сънародниците си срещу народа на Чечня.

Това си беше най-нагла лъжа, но Закаев не можеше да я провери и тя му свърши работа. Актьорската маска на шефа на сигурността като че ли за миг се пропука и в безизразните му очи проблесна някакъв интерес:

– Защо, лорд Холбрук? Питам ви, защо? Дайте ми разумно обяснение на този въпрос и ще ви повярвам за всичко останало.

– Защо ли, господин Закаев? Наистина, много уместен въпрос! – Доволен, че разговорът най-после потръгна, Хогбен се намести по-удобно. – А защо вашият калпак е светлосив? Защо ягодите узряват през лятото? Защо вие се борите за независимост?

– На някои от вашите въпроси мога да отговоря доста смислено, лорд Холбрук – погледна го настойчиво Ахмед Закаев. Суровото му мургаво лице бе лишено от мимика, а въздългата брада му придаваше вид на истински мъдрец, какъвто той всъщност си беше дори извън рамките на служебните задължения. – И затова очаквам и вие да отговорите по-смислено на моя въпрос. Защо някакви, с извинение, аборигени от средата на Тихия океан ще искат да пускат атомна бомба над моята достатъчно изстрадала родина, която за тях е на другия край на света?

– Естествена историческа реакция, приятелю – тутакси бодро му отвърна Хогбен. – Надявам се, че мога да ви наричам така. Аз наистина ви чувствам приятел и съм много загрижен за вас и вашите доблестни сънародници. Вие сте запален любител на историята и не може да не разбирате – демонстрира той, че сериозно е проучвал житието-битието на събеседника си. – Просто животът следва своя естествен ход. Както добре ви е известно от предишния ни разговор, един ваш сънародник е откраднал преди двеста години тяхната свещена златна чаша. Да, да, съгласен съм с вас – старият Хогбен деликатно му направи знак да не го прекъсва. – И аз знам, че всичко това е журналистическа измислица, но народът на Нуку Хива не го знае. А в днешно време народът е суверен, господин Закаев.

– Южняшките народи много лесно се манипулират... – успя да се вклини в монолога му Закаев.

– Така е. Те не са като вашия – побърза да вземе отново думата Хогбен. – И тъкмо защото изпитвам топли чувства към народа на Чечня, аз вече съм ви поръчал две ядрени бойни глави. Доста евтини са, направо без пари, защото, както и всичко останало досега, ще ги купим от руснаците. Просто трябва да убедите президента Яндарбиев колко много са ви нужни и той да одобри разходите. Доколкото знам, той наскоро се завърна от Йордания, където прекрасно управляваше финансите ви, и в банковите ви сметки има предостатъчно пари за две бойни глави.

– Разбирам ви, лорд Холбрук. Вие наистина сте много сладкодумен дипломат – кимна шефът на сигурността. Той беше роден с дарбата да изслушва хората и да не се съгласява с тях, – но първо трябва да убедите мен. Засега аз прекрасно знам защо не са ни нужни ядрени оръжия – подчертаваше Закаев нужните думи – и какъв ще бъде ответният удар на руснаците, ако те внезапно се появят в ръцете ни. Ние сме борци за свобода, лорд Холбрук, но не и самоубийци.

Тук Закаев малко пресилваше нещата. Сред сънародниците му никак не бяха малко кандидатите за самоубийци, готови да си сложат главата в торбата, защото щяха да се запътят към мюсюлманския рай. Тъкмо сред тях набираха членовете на терористичните групи. Такива бяха представите за мъжко достойнство в тази част на света.

– Проблемът не е в руснаците, господин Закаев, а в нукухиванците. Фактите от последните години достатъчно красноречиво показват, че на руснаците им е все едно какви оръжия ви продават.

– Да-да, Нуку Хива... – замислено рече шефът на сигурността и за първи път по лицето му пробяга някакво подобие на усмивка. – Та нали е достатъчно е да пратим там само двама ветерани от нашите специални части и те ще ликвидират манипулаторите на нукухиванския народ. Дори да пътуват в първа класа с „Бритиш Еървейс“ пак ще ни излезе хиляди пъти по-евтино.

– Но, господин Закаев – повдигна вежди Хогбен, като се направи на учуден от политическата недалновидност на събеседника си. – Един терористичен акт, където и да било по света, та дори и в Нуку Хива, ще има неимоверно по-силен и злощастен отзвук за вас от драмата в Будьоновск и всичките ви подобни действия в Русия, взети заедно. А вашите доблестни воители трудно ще останат незабелязани там.

– Напълно съм съгласен с вас, лорд Холбрук. И тъкмо затова нямам никакво намерение да пращам наши хора в Нуку Хива. Смятам, че все още никой от тях не е дал чак толкова много от себе си в борбата за независимост, че да е заслужил почивка на тихоокеански остров за сметка

на изтънялата ни хазна.

– А как тълкувате тогава доставката на ядрени бойни глави за Нуку Хива? – не се предаваше стария Хогбен, макар вече да разбираше, че този път е ударил на камък.

Закаев се огледа. Бяха останали сами в кабинета му, както подобава на високопоставени служители, водещи тайни предварителни преговори. Изкушаваше се да произнесе кодовата дума, с която да призове секретния си сътрудник и бързо да разобличи наглия гост.

За миг в разтроеното му съзнание се сборичкаха инатът на професионалния актьор, любознателността на любителя историк и пословичното търпение на шефа на сигурността. Както обикновено от две години насам високоотговорната му длъжност победи. Тя бе най-любопитна от трите личности в него, но също като събеседника си и Закаев обичаше да има по някой скрит коз в ръкава. Такива бяха правилата на политическия покер. Той не се интересуваше какво го лъже този самозванец, а защо? Така че Закаев просто продължи мисълта си:

– Има няколко възможни отговора, лорд Хогбен. Ооо, прощавайте, лорд Холбрук. Съжалявам. *Лансус лингва* – повдигна той рамене и поклати глава, сякаш се укоряваше за неволната грешка на езика. – Сбърках ви с един отколенен приятел на покойния ми дядо. Той много ми е говорил за стария Хогбен. Още веднъж прощавайте. – Шефът на сигурността запали нова цигара и втренчи орловите си очи в своя събеседник. – Та най-вероятният отговор е, че сте попаднали в капан, заложен от ястребите в руските специални служби. Те всякак гледат тази война никога да не спре, защото ще пострадат доходите им от контрабандата на оръжие за нас. – Закаев замълча за миг, като внимателно наблюдаваше реакциите на събеседника си. А той видимо нямаше навик да ги прикрива. – Възможно е също, всичко това да е някакъв плитък ход на изпадналата в изолация френска дипломация, която се опитва да отклони световното обществено мнение от техните ядрени опити в Тихия океан. Има ли смисъл да продължавам?

Хогбен поклати глава, което можеше да значи както „не“, така и „ще съжалявате“. Време беше да се маха от тези негостоприемни планини, където бяха чували името Хогбен. А дали само го бяха чували, или Закаев му намекуваше нещо? По дяволите, да не би пък този негодник да се беше сдушил с Хък?! Важното беше, преди да се омете, да не забрави да си вземе обещаната торбичка с ароматичните корени.

Това овнешко наистина беше голяма вкусотия.

4. Нуку Хива

Хък продължаваше да лежи със затворени очи в креслото срещу Ана-Мария и с мъка преглъщаше угризенията си. Тя реши, че му е предоставила достатъчно време да вкуси от кашата, дето е надробил, сложи настрана тежкия том на Кант, сви крака под себе си, облегна се удобно на дивана и с невинния глас на любяща съпруга го попита:

– Е, скъпи, ще ми разкажеш ли най-сетне цялата история от игла до конец? С тези данни, дето ми ги отпусках на час по лъжичка, съгласи се, че не мога да направя никакъв сериозен анализ. А виждам, че те мъчи. Така те човърка отвътре, че кръв ми капе от сърцето, като те гледам такъв. Хайде, скъпи, стегни се малко и изплюй камъчето.

– Трябва да ти призная, скъпа, че това, което знаеш досега, включително и оная бълвоч от *Си Ен Ен*, за съжаление е само капка в морето. Цялата дандания е доста по-заплетена дори от прословутото ми родословие, та и аз се обърквам, когато не я разказвам отначало.

Ана-Мария го гледаше с блеснали очи. Тя и нейният компютър много обичаха заплетените истории. Затова нетърпеливо го подкани:

– Нищо. Давай нецензурираната версия. И без това има достатъчно време, докато ни донесат китайската храна.

Хък се понадигна, събра кураж и подхвана глухо, сякаш току-що се пробуждаше от кошмарен сън:

– Както знаеш, скъпа, работата никога не свършва и дори човек със събъркани гени като мен от време на време трябва да почива. Така през горещото лято на 1803 г. послушах съвета на баща си и тръгнах на морско пътешествие. Тогава туристическите круизи още не бяха на мода, така че за останалите ми спътници то си беше истинска работа, при това по царска поръка. Но аз си почивах. Наистина не през всичките тези четири години, но поне в началото и в края.

Щом веднъж започна, Хък усети облекчение. Сякаш камък му падна от сърцето. Мина му през ума, че с Ана-Мария са като скачени съдове. Колкото повече той се изправяше в креслото, толкова по-удобно тя се настаняваше на дивана. Ана-Мария вече се бе излегнала, сякаш се готвеше да гледа любимото си телевизионно предаване. Участниците в него с лека ръка, присъща на младостта, си избираха спътник в живота пред очите на зрителите. Тя насърчи и него, както въодушевено поощряваше телевизионните герои:

– Давай, скъпи. По-смело! Слушам те.

– Та значи се главих за писар на Иван Фьодорович, което на практика означаваше, че трябва да опиша експедицията му, пък после Иван Фьодорович щеше да подпише написаното и да го издаде в три тома с атлас. Това си беше чистата истина, но за пред хората официалната ми длъжност беше Главен поет на околосветското плаване на корабите на Негово Императорско Величество „Надежда“ и „Нева“ и всеки ден трябваше да пиша по една ода, а сетне Иван Фьодорович щеше да ги превърне в проза със своя почерк. Редях си аз одите и всичко вървеше по мед и масло, докато не стигнахме до остров Нуку Хива...

– Ти си писал оди и не си ми ги показвал досега? – пресилено се ококори Ана-Мария, вживявайки се в ролята на запален почитател на сапунените опери по телевизията. От тях тя и нейният компютър черпеха сведения за първичните човешки страсти, прикривани от ума и възпитанието при по-сложните личности и драми.

– Ще ти се сторят скучни, скъпа. Я седни и съчини ода, в която да бъка от географски ширини и дължини, и да видим какво ще излезе...

С присъщата си скромност Хък не спомена, че подражавайки на Омир, епично бе описал и първото си околосветско плаване триста години по-рано под името Себастиан Ел Кано. Както обикновено обаче, в историята остана шефът Фернандо Магелан, макар че той изобщо не можа да завърши обиколката на света по технически причини. Сдърпа се с аборигените на един от Филипинските острови и те го изядоха. Не, всъщност само го убиха, а изядоха Кук на Хавайските острови, но това беше в друго плаване. Тогава, отвратен, Хък публикува мемоарите си в проза. Той тръсна глава, за да се отърси от бъркотията в спомените, които му навяваше Тихия океан, и омърлушено констатира:

– Ето че пак не подхвапах историята от самото начало и, естествено, ти нищо не разбра.

Ана-Мария кимна блажено. Беше свикнала със заплетените телевизионни сюжети. Пък и любовта я беше превърнала в идеалния слушател. Винаги оставяше първо Хък сам да поспори със себе си и после го подхващаше изкъсо.

– Всъщност проблемите ми започнаха много по-рано, още в Кронщат – взе да въвежда ред в разказа си Хък. – Дължах три копейки с лихвите на един тип. Та той ми даде препоръки за аудиенцията при Иван Фьодорович. С аванса за предстоящия ангажимент щях да му се издължа. Да, ама моят познат Миша Захарченко, известен извън пределите на Руската империя повече като Мендел Цукерман, не беше доволен от

натрупаната лихва. Той дълго изследва перфектния договор, който бях подписал с баща му преди четирийсет години. Смени три лупи и докара още две газени лампи. Проверява идентичността на бащините си подписи от договора и завещанието. Аз през цялото време си траех и броях мухите около лампите, докато по едно време Миша не се опита да спори, че една единица всъщност била седмица. Предупредих го да не зачерква пред очите ми други единици, защото една зачеркната единица не става седмица, а си остава зачеркната единица. Накрая Миша се примири с лихвата от сто и двайсет златни рубли, но ехидно заяви, че няма как и ще ме представи на Иван Фьодорович под името Хампарцум Айвазян, с което се бях подписал под договора.

– Айвазян ли? – блеснаха и без това греещите очи на Ана-Мария.

– Да, скъпа. Айвазян. Също като мариниста.

– А рисуваше ли? – оживено полюбопитства тя.

След планините Ана-Мария обичаше най-много морето.

– Експедицията беше толкова дълга, че нарисувах сто метров океан, сетне го нарязвах на парчета по девет на дванайсет сантиметра и направих първите пощенски картички.

– Я не ме будалкай – шеговито му се скара Ана-Мария, доволна, че напрежението взе да спада. Тя толкова обичаше Хък да е в добро настроение, че бе готова на всичко да удължава колкото се може повече тези мигове.

– На другия ден обаче напук на Миша Скръндзата дълбоко уважаемият Иван Фьодорович не се впечатли кой знае колко от името ми, защото и неговото истинско име – Адам-Йохан фон Крузенщерн – не беше обичайно в местното светско общество. Немец, роден в Естония, той беше на руска царска служба и, естествено, си беше прикачил русифицирано име. С великите народи е така. Ако отидеш в Америка и там бързо си закачаш на ревера американско име. Проблемът възникна, когато трябваше да обясня от къде съм. Ядосан, че не му мина номерът, Миша взе да твърди, че съм селският поет на Челопеч в Отоманската империя.

– Челопеч ли? Никога не съм го чувала – засмя се Ана-Мария, като си представи Хък в ролята на селски поет.

– Ето виждаш ли. И до ден днешен не проумявам откъде той знаеше за съществуването на Челопеч. Наистина там открай време има златна мина и може би просто край всички находища на злато по света и до ден днешен някой му дължи по два-три гроша с лихвите. Иван Фьодорович, който минаваше за един от най-великите географи и

пътешественици по онова време, авторитетно заяви, че Миша е пълен профан във фонетиката и транскрипцията. Аз тутакси се съгласих с него, като мислено прибавих и други области. Убеден, че останалият свят само временно не е част от Руската империя, Иван Фьодорович наизадално взе да обяснява как името ми ясно показвало, че съм субект от кавказка националност, а в Кавказ Челопеч се произнасяло Чечня и точно по въпроса. След което той тържествено нареди на писаря да бъде записан в анализите на експедицията като Харитон Харитонович Айвазовски – велик поет от Чечня.

Лицето на Ана-Мария се озари от милиони светлинки като небето на Нова година. Та нали след планините и морето тя най-много обичаше поезията. Хък си помисли, че засега се справя добре. В това блажено настроение, до което я докара, тя по-лесно щеше да преглътне горчивия хап, който я очакваше след малко. За миг дори си помисли да си спести някои откровения, но тогава историята щеше да прозвучи неубедително и женската интуиция на Ана-Мария, съжителстваща в гнетяща симбиоза с компютъра ѝ, мигом щеше да го разобличи. Така че продължи отдалече с хрисим глас:

– Когато не си почивал почти триста години, дори деветмесечният преход от Кронщат, покрай нос Хорн, та почти до средата на Тихия океан може да ти се услади. Е, имаше и някои дребни неудобства като изключително мъжката компания например, но аз бях свикнал от предишните си плавания, та се сетих за тях едва когато на 7 май 1804 г. стигнахме до Нуку Хива и за първи път зърнах жената на вожда в прекрасната долина Тайохае.

Ана-Мария се размърда, но ловко прикри интереса си, като заоправя възглавницата под кръста, и невинно попита:

– Не разбрах. Жената или долината беше прекрасна?

Хък се направи, че не я чува и поде с въодушевлението на рекламен агент:

– Преди два века, скъпа, Нуку Хива беше вълшебен остров. Ако не броим дъждовния сезон, всичко беше като в туристически справочник: триста шейсет и пет дни слънце, свеж пасат, мек като коприна вулканичен пясък, кристално чиста вода, зрели банани, портокали, ананаси, папая, манго, тапо-тапо, утоляващи и глад и жажда, които сами падат от дърветата право в устата ти. С една дума – рай.

– Рай, който си имаше и Ева, и ябълката, и змията, и само чакаше своя Адам. Така ли? – иронично подметна Ана-Мария, отегчена от изброяването на екзотичните за пазарите в Източна Европа плодове. А то

явно беше предназначено да отвлече вниманието ѝ от прелестите на дамата!

– Да, скъпа – преглътна Хък забележката, като гледаше да не я дразни. – И ролята на Господ, както прекалено често взе да се случва през последните два-три века, беше поверена на руския император. Той с характерната мащабност на Велика сила организира цяло околосветско плаване с два ветрохода, за да ме закара там. Така в новото издание на Библията Адам се казваше Харитон Харитонович Айвазовски, а Ева – Айша ибна Абу Насър Ал-муминин. Това беше истинското ѝ име, което научих по-късно в Чечня. А хората на вълшебния остров Нуку Хива я наричаха по-простичко: Нуикаумеаматератавахине. На местния жаргон това ще рече „Дъщеря на морето“. И не си мисли, че името ѝ представляваше най-обикновена метафора. Тя го дължеше на факта, че беше единствената оцеляла от някакъв арабски кораб.

Ана-Мария го изгледа невярващо:

– Какво е търсил той пък там? Ако искаш да знаеш, в географските енциклопедиите не се споменава за никакви арабски кораби по това време в Тихия океан.

– Това е било местно плаване, скъпа. Корабът всъщност тръгнал от Малака, а екипажът му бил от потомци на арабските преселници в Западна Индия. Нали разбираш, скъпа, в онези години само европейците се конкурираха кой ще направи по-велики географски открития. Останалите отдавна бяха открили целия свят и си живееха в него.

Но дори и остроумието му не го спаси. Ана-Мария не издържа и го сряза:

– Престани да изместваш темата и направо кажи онази с дългите имена по-красива ли беше от мен?

Хък реши да кара през просото:

– Не, скъпа. Арабската принцеса бе мое същинско женско копие, но без мутациите. Нещо като женски първообраз. Е, не беше направена от реброто ми, но и тя идваше от океана. Лошото бе, че в този рай не бяхме сами.

– И, слава богу! – ехидно подметна Ана-Мария и после промърмори: – Принцеса, значи...

– Освен че по право беше жена на вожда – предпазливо заупорства Хък, като си отбеляза наум повече да не нарича въпросната дама принцеса, – но без съответните християнски добродетели като вярност, например, тя изпълняваше и още една обществена функция. Следобед захвърляше скромните папурени одежди и сядаше в една пещера, забулена

в бяло – това беше тяхната представа за официално облекло. Там пазеше другата оцеляла скъпоценност от кораба – златната чаша. Да-да. Същата тази златна чаша, от която преди малко гледахме как пие генерал Дудаев. По-точно Ева се правеше, че я пази, както подобава на всяка скапана държавна институция, защото преди да се появи нашата експедиция нямаше никакви кандидати да я откраднат.

Хък направи мелодраматична пауза, но Ана-Мария не реагира. Той впери носталгичен поглед в миниатюрната джунгла и през плетеницата от декоративни растения зърна морето зад прозореца на зимната градина. Замисли се дали да продължава да си излива душата. Арабската принцеса твърде сериозно измести златната чаша от центъра на събитията и сякаш издигна стена между него и Ана-Мария. Тя се цупеше като ученичка, спипала гаджето си да разговаря с дългокраката гордост на съседния клас. Прииска му се да я грабне в обятията си и двамата да забравят за останалия свят с неговите тъпи проблеми. Хък пое въздух с пълни гърди, въздъхна тежко, отмести поглед от морето към дълбоката дракотина на стената – спомен от една бурна любовна нощ, дето от месеци се канеше да замаже, но все не му оставаше време, и продължи със съзнанието, че е обречен:

– На Нуку Хива, скъпа, природата се бе погрижила да има храна и облекло в изобилие, така че беше прието да се краде само от чужденци. А когато някой успееше да свие нещо от редките посетители, бързаше да се похвали пред всички с дрънкулката, но тутакси му я реквизираха и я излагаха на показ като златната чаша. Жителите на долината бяха не повече от хиляда души и обитаваха две села – на пет километра едно от друго – едните бяха построили бамбуковите си хижи на брега, а другите – в подножието на планината. Хората от долината бяха предимно вегетарианци, а всички останали островитяни – закleti човекоядци.

Хък отмести поглед от сантименталната язва в стената и с плаха надежда установи, че благодарение на човекоядците блясъкът в очите на Ана-Мария взе да се завръща. Като следеше зорко изражението на лицето ѝ, с фалшива бодрост той започна да размива образа на арабската принцеса, заливайки Ана-Мария с битови подробности:

– Сложните религиозни ритуали на хората от долината в края на краищата, скъпа, можеха да се сведат до два прости акта: веднъж месечно жителите на едното село гостуваха на другото, за да се състезават по надяждане с *пои-пои*. Това е националното им ястие – нещо като вкиснала консерва от плодовете на хлебно дърво, угнила повече от година в специална дупка в земята. Тая гнилоч после вони на километри. На

другия месец гостите ставаха домакини на състезание по ритуално надпиване с *кава*. Знаеш ли какво е *кава*?

Вежливо, но студено усмихната като делова секретарка, с която само преди миг шефът си е позволил волности, Ана-Мария поклати глава. Тя мълчаливо вкарваше само с волево усилие новите данни в компютъра.

– *Кава* се приготвя много лесно. Избираш си някой плод и го съдвкваш. Малко преди да го глътнеш, го изплюваш в съд с топла вода да ферментира. После прецеждаш джибрите и готово. Само дето питието е безалкохолно и те прави мълчалив, тъжен и сънлив. Затова и полинезийците го пиеха със съответните ритуали на хладно в пещерата на Ева. През останалото време всички строго спазваха законите в тропиците. С една дума – или се любеха, или спяха.

Макар че тонът на Хък постепенно спадаше и той почти прошепна последните думи, приветливата служебна усмивка на Ана-Мария се стопи като спестяванията на хората в българските банки през 1996 г. Като видя, че ревността отново надделява, той решително нададе глас:

– Скъпа, не можеш да ревнуваш от жена, която е живяла преди двеста години. Все едно аз да те ревнувам от Кант. И, между другото, крайно време е да го оставиш вече този Кант. Да знаеш само какъв досадник беше в края на живота си. Отдавна ти е време да четеш Шпенглер, Тойнби и Гумилъв. Добре, добре! Няма да се отклонявам – махна с ръка Хък и взе да се оправдава. – Но, ако беше там, скъпа, сигурно щеше да ме разбереш. Пристигането на нашата експедиция на Нуку Хува промени коренно само темпото на живот на островитяните от долината Тайохае. Двете състезания вече се вместиха в една седмица, мъжката половина от участниците в любовните игри се удвои, жените спяха два пъти по-малко, а най-хубавите изобщо не спяха. Шефовете също бяха доволни. Корабното началство си затваряше очите от страх, че може да избухне бунт сред напрашелите от семе моряци, а местните големци се радваха на вливането на свежа кръв сред оредяващото население на острова.

– Обожавам чувството ти за хумор – подметна Ана-Мария, като изобщо не направи опит да прикрие иронията в гласа си. Вече нямаше нови данни за компютъра, а само сексуален буламач.

– Все пак имаше един проблем, скъпа – настърви се Хък от нейната язвителност. – Удвоеният брой на мъжете доста точно отговаряше на необходимите участници в „шведска тройка“, но тъй като патриотично настроените екипажи признаваха само руската „тройка“, трябваше с

нещо да им се отвлече вниманието, докато чакаха реда си за единствения естествен акт, признат от Бога, Царя и Отечеството. Ненаситният за слава Иван Фьодорович уреди с вожда ново, вече международно състезание, този път по надпяване с оди чрез отстраняване. Свободните от вахта моряци с напевно отчаяние четяха моите произведения от последната година, а островитяните, доста облекчени в съпругеските си задължения, пееха с хазартна възбуда внушените им от мен оди, тъй като този жанр не беше познат на Нуку Хива.

– Обожавам и славолубието ти!

В гласа на Ана-Мария несъмнено се таеше заплаха за семеен скандал. Тя вече открито демонстрираше раздражението си. Хък не можеше да я познае. Беше ѝ описвал почти всичките си (около двеста) любовни истории и Ана-Мария винаги много се забавляваше. Какво ѝ ставаше сега? Дали пък смразяващото съчетание от женската ѝ интуиция и компютъра не ѝ подсказваха, че този уж мимолетен флирт не е бил съвсем безобиден, щом след цели два века *Хубавата Елена* от Нуку Хива можеше да стане повод за война.

– Жената на вожда по право се падаше на Иван Фьодорович, но той не се престаши, горкичкият – отчаяно продължи Хък.

Ана-Мария усети как той се изкушава да надникне в главата ѝ. Преди време, когато си разкриваха един на друг по-необикновените способности, в изблик на глупави чувства Хък ѝ обеща никога да не го прави. Тя само тръсна глава и попълзновенията му мигновено секнаха.

Хък сведе очи пред гневния ѝ поглед, докато прехвърчалите искри изтлеят. Използва паузата да си придаде невинен вид, рече си наум: „Мечка страх, мен не страх!“, вирна глава и изплю камъчето:

– Нали разбираш, скъпа. Човекът беше не само немец по душа, но и чист пуритан. Все пак, за да не обиди вожда, приемаше Ева в каютата си и тутакси се оттегляше с корабния дневник в ръка, като ме оставяше аз да изпълнявам дипломатическия ритуал. Вече ти е станало ясно, че бях затрупан от задължения и това продължаваше седмици наред, без никой от участниците да се умори. Не се оправдавам, а само ти обяснявам как се стигна до фаталния ми пропуск.

– Не се оправдаваш ли? Я се погледни в огледалото! Защо никога не си ми разказвал тази покъртителна любовна история? И престани да ме гледаш така хрисимо! Мразя да ме гледаш така.

Ана-Мария едва сдържаше гласа си само една октава по-високо от обичайното, съвсем като ония *жени на ръба на нервна криза* на Алмодовар. Явно това, че бе премълчавал единствено тази любовна история

досега, щеше да му излезе през носа.

– Ами не съм я споменавал, защото тази идилия свърши много бързо, скъпа. Проклетото ми честолюбие естествено ме направи финалист от руска страна в състезанието по надпяване с оди – опита се да позамаже работата Хък, изтъквайки поетичните си способности. – Признавам, че не беше никак сложно, като се има предвид, че аз създадох правилата на играта и аз влагах репликите в устата на състезателите от двете страни. За противник си бях избрал брата на вожда, който най-вече ми подходеше по ранг. И наистина стана оспорвано състезание. При тези условия нямаше как да не победи „Най-великият поет на Чечня“.

Хък млъкна многозначително, но напрегнатият взор на Ана-Мария изобщо не се стопли:

– Давай! Защо си глътна езика?! Екзотичната ти любовница, разбира се, беше в централната ложа, нали?! И възторжено аплодираше доблестния победител! Продължавай, де! Накарай ме да изпия отровната чаша до дъно, гаден, подъл, потаен негоднико. Какво ми се правиш на ни лук ял, ни лук мирисал!

– Да, да – обърка се Хък от пороя необичайни епитети, които Ана-Мария бълваше с лекота. – Тъкмо за чашата ми беше думата. Докато траеше състезанието някой открадна златната чаша, оставена за малко без обществен и телепатичен надзор! И стана тя една! Направо чист късмет ни спаси от участието на уму – ритуалните печени прасенца. Вахтата на нашите кораби беше удвоена поради щормово предупреждение. Пък и трябва да ти призная, че повечето слушатели бяха от полинезийците, а сред нашия екипаж имаше един-единствен истински любител на одите и той, горкичкият, загина пръв. Някакъв туземец го халоса с боздуган.

Смъртта на набедения почитател на поезията само да миг смекчи чертите на лицето ѝ, но очите на Ана-Мария направо изпепеляваха душата му. Като се сети за ядрените бойните глави, Хък стисна зъби. Рано или късно трябваше да ѝ разкаже цялата история, ако искаше да му помогне.

– С него дадохме общо седем убити и още три пъти по толкова ранени. Иван Фьодорович се отърва само с един удар от кокосов орех по главата и веднага ми нареди да не включвам злощастното събитие в анализите на експедицията. Аз се престарах и заличих имената на убитите не само в корабните дневници, но и във всички други официални документи. Дори и в регистрите за ражданията! Така след време се прочухме като първата околосветска експедиция, завършила без жертви.

Споменаването на регистрите за ражданията се оказа добър ход. На

лицето ѝ се появи измъчена усмивка, но на Хък никак не му харесваше, че тя вече не проронваше нито дума.

– Ева трябваше бързо да избира, дали да бъде разфасована, увита в листа от банани и ритуално запечена между горещи камъни в пръстена фурна или да тръгне с нас... – Ана-Мария настръхна и Хък побърза да продължи: – Но най-лошото бе, че аз и набедената ми за родина Чечня се издигнахме в ранг на главни и вечни врагове на сплотения около брата на вожда народ на Нуку Хива. Нали ти е ясно, че макар и водени от различни мотиви, вегетарианците и човекоядците вече бяха в една партия. Ние, разбира се, отплавахме възможно най-бързо – тонът на Хък отново спадаше. – И Иван Фьодорович, единствен заместник на бога и императора на кораба, ни венча с Ева в открито море два месеца по-късно... – Ана-Мария рязко се надигна, при което диванът жално изскърца – ...но да знаеш, че си беше чиста административна принуда – само така можехме да отблъснем страстните домогвания на някои самозабравили се членове на екипажа.

Ана-Мария се изправи, готова да се хвърли върху него.

5. Бялата маймуна

Спаси го телефонът...

Малцина знаеха този номер. Разярена, Ана-Мария грабна слушалката, но бързо се успокои и взе да спори с Фред Лю колко пресни трябва да бъдат лястовичите гнезда и в каква мазнина и с какви подправки трябва да се пържи опасен плавник от акула-мако – най-добрият афро-дизиак в света.

Фред бе управител на китайския ресторант долу, на морския бряг под дома им, и се падаше зет на Хък. Бяха се запознали по време на Културната революция в Китай. По това време Лю събираше лайна в провинция Съчуан и ги продаваше като тор за пет юана ведрото. Хунвейбините му хвърлиха око, защото позорил фамилията, макар той да нямаше нищо общо с Лю Шаоци. Няколко часа преди да го приберат, Хък го изведе от Китай. По-късно му помогна да открие ресторанта и това съвсем заздравя приятелството им. Лю замени по търговски съображения трудно произносимото си собствено име Фудзиен с Фред, постави го пред фамилията си, където му беше мястото в цивилизования свят, и работата му потръгна.

Проблемите започнаха, когато Хък го запозна с по-голямата си сестра Шуин. В превод нейното име означаваше „Непорочно венчелистче“ и Хък много я обичаше. Шуин цели четиринайсет века бе живяла целомъдрено и се грижеше за баща му, докато един ден със сълзи на очи не призна на брат си, че се е влюбила в Лю. Хък напълно й влезе в положението, защото Фред Лю беше най-добрият човек, когото познаваше. А Хък познаваше много хора.

Когато разбра, че и Фред никак не е безразличен към сестра му, той им помогна да се съберат. Двамата бяха на седмото небе от щастие. Но не за дълго! Стариат Хогбен бе категорично против този брак и направи всичко възможно да го осуети. Дори след като Шуин и Фред заживяха заедно, той продължаваше да тормози сестра му. Хък подозираше, че Хогбен още не може да забрави майката на Шуин и по някакъв присъщ на баща му патологичен начин е прехвърлил любовта и страстта си към собствената си дъщеря.

Баща му по принцип беше скаран с морала или поне с човешкия морал. И как нямаше да е скаран, като бе живял няколко милиона пъти по-дълго дори от дядото на Ной – Матусал, дето според Библията се

мъчил на тоя свят 969 години. Та старият Хогбен бе видял какви ли не неща! Всъщност Хък не знаеше точно отколко години баща му е на Земята, но в една беше сигурен – старият Хогбен си беше абсолютна откачалка.

Векове наред бяха спорили на морални теми. Хък също бе видял и патил достатъчно, за да признае, че няма общочовешки морал, но настояваше, че всеки трябва да се съобразява с моралните принципи на обществото, в което живее. Тогава баща му го питаше:

– Добре де, наивнико. Я ми кажи, ти в кое общество живееш, след като постоянно скиташ по целия свят?

– Аз се съобразявам с моралните устои на всяка група хора, в която попадам – отвърщаше Хък.

Баща му си умираше от смях:

– Че как не се уморяваш, мъничето ми?

Старият Хогбен няколко пъти го развежда из другите светове във Вселената и Хък се увери, че моралът на така наречените разумни същества е доста различен. Само възвеличаването на собственото его се повтаряше навсякъде, като в развалена грамофонна плоча. Тогава Хък реши, че заради мутацията от смесването на несъвместими гени той, самият, трябва да е по-голяма откачалка дори от баща си и взе да му прощава много неща.

Баща му се възползва от привързаността на Хък към Шуин и успя да му внуши, че трябва да отдава предпочитание на собствените си морални ценности пред общоприетия морал в дадено общество. Старият Хогбен му даде да прочете една средновековна китайска легенда, в която се разказваше историята на майката на Шуин. Случката датираше още от края на епохата Датун при династията Лян, което на човешки език ще рече някъде в VI век след Христа.

По него време имало един пълководец на име Ъуян Хъ, който не бил чак толкова известен с военските си подвизи, колкото с това, че бил женен за най-дивната, крехка и бледолика хубавица в Китайската империя. Казват, че тя била по-красива дори от знаменитите порцеланови статуетки на императора – еталонът за хубост по онова време.

Както му е редът, когато си женен за такава красавица, Ъуян Хъ много се боял да не я загуби и винаги я водел със себе си, заобиколена от най-верните стражи, които можели да се купят с много пари. Тя го придружавала дори когато се налагало да усмирява размирните провинции. Една ден армията на Ъуян Хъ навлязла в труднопроходими земи, пълни с крадливи духове, и той пак си развързал кесията и наредил да се

удвои и без това голямата охрана.

Нощта се случила особено ветровита и тъмна. Заобиколени от безмълвна пустош, пазачите спокойно задрямали. И точно тогава жената на Ъуян Хъ изчезнала. Случката се сторила доста странна на всички, защото вратата на колибата, в която спели Ъуян Хъ и съпругата му, така и си останала залостена. Никой не проумявал откъде се е измъкнала или е била отвлечена жената.

Все пак властта на Ъуян Хъ била достатъчно голяма, за да махне с ръка на размирниците и да блокира цялата област. Обзет от страшен гняв и мъка, той пуснал потери по следите на похитителите сред околните стръмни планини и пропасти. Защото Ъуян Хъ бил уверен, че жена му е отвлечена.

Ъуян Хъ плащал добре и паднало голямо търсене. След месец на сто ли, което ще рече на петдесетина километра на юг от лагера, доблестните воители открили в бамбуковия гъсталак в сърцето на страшната пустош една от везаните пантофки на жена му. Ъуян Хъ щедро обезпечил с парите на императора трийсет храбри мъже до сетния им дъх и така ги склонил да продължат с него похода на юг. След още десетина дни достигнали до подножието на висока планина, гъсто обрасла със зеленина и опасвана от дълбока река. Тогава воините безплатно направили савлове и я прекосили.

Над урвата, между изумруденозеления бамбук се мяркали красиви пъстри дрехи, чували се смях, весело дърдорене и песни. Отново насърчени морално и материално от Ъуян Хъ, смелите воители се изкачили по стеблата на виещите се растения и се озовали в кристално безмълвна долина, засадена с редици от борове и кипариси, а между тях се ширели полусвещените муданови храсти – ония, любимите на китайците, дето много приличат на обикновени божури. Културните насаждения доста мрачно контрастирали на заобикалящата ги пустош. Изобщо всичко наоколо било толкова необичайно и страховито, че воините плахо запристъпвали по гъстата зелена и мека като килим трева. Пред каменните порти отсреща се били скупчили няколко десетки жени, които ги гледали с любопитство.

Щом се приближили, жените ги попитали риторично:

– Защо сте дошли?

Ъуян Хъ първи се отърсил от шока и им разказал всичко най-подробно, като едва сдържал сълзите си. Дамите се трогнали от покъртителната история и с въздишки му рекли:

– Вашата съпруга е тук вече почти два месеца. Сега е болна, на

легло е, и ние ще ви съпроводим да я видите.

Влезли през портите с дървени крила и пред тях се открили три просторни зали. Покрай стените били наредени меки дивани, а навсякъде по пода, както си му е редът, имало златоткани рогозки. Жената на Ъуян Хъ била трудна и лежала за задържане на каменно ложе, заобиколена от редки китайски деликатеси. Щом го съгледала, тя тутакси го отпратила с ръка. Ъуян Хъ така и не разбрал дали го пъди, или иска да го предпази от някаква магия.

Отвън жените взели да му обясняват:

– Някои от нас са тук от десет години. Това място се нарича харем – те го произнасяли „халемъ“, защото китайците не могат да казват ръ, а повечето им думи завършват на гласни. – Обитава го вълшебно същество, което е толкова силно, че дори сто въоръжени воители не могат да се справят с него. Имате късмет, че сега го няма. Непременно трябва да си тръгнете преди да се е върнало, защото ще ви убие.

Ъуян Хъ не можел да си позволи да бъде унижен пред собствените си воители, купени с парите на императора, и се изхвърлил, че той с голи ръце ще се справи с това вълшебно същество, за да защити честта си. Жените се засмели:

– То се хвали, че е най-силното на този свят и никой не може да го победи. Казва, че можело да надвие дори някакъв си митичен герой, когото нарича *Конан Валвалина*. Но обича да пие вино. Все говори за някакво *кабежне суйлион*, ама се налива с всичко каквото му попадне. А като се напие, винаги иска да покаже силата си: кара ни да му завързваме с пъстра коприна ръцете и краката за леглото и да го налагаме с бичове, а после с един скок къса всичко и...

Жените взели да хихикат в шепите си, засрамени, както го изисква китайската сексуална традиция. Ъуян Хъ бая оклюмал, смутен от непознатата техника, но жените го успокоили:

– Искаме да ни донесете едно буре с хубаво вино, десет охранени кучета за ядене и няколко връзки коноп. Елате вдругиден точно по пладне. Дотогава ние ще изплетем тройни върви. Да видим дали ще може да се освободи. Конопа ще вплетем скрито в бялата коприна и този път няма да се измъкне. Но ще ни трябва помощ, защото цялото му тяло е като желязно, той си пази винаги само мястото на една педя под пъпа. Там сигурно не може да устои на остро оръжие, но ние не смеем да опитаме.

Жените обяснили на Ъуян Хъ и воините му къде да скрият реквизита и зловещият план се задвижил по мед и масло. В уречения ден точно

по пладне нещо като гигантско бяло валмо се спуснало откъм един връх, мярнало се край скритите воители, сякаш прелетяло, и влязло право в една пещера. След малко оттам излязъл едър мъж с прекрасна брада. Бил почти двуметров, с бели дрехи и жезъл в ръка. Жените се скупчили около него.

Като видял кучетата, гигантът малко се изненадал, но бързо се окопитил и с един скок ги сбарал всичките. Разкъсал ги до едно и се наля до насита, а жените се надпреварвали да му поднасят вино в нефритови чаши, като се шегували и се смеели в захлас. С една дума, голяма веселба паднала – като пир по време на чума.

Щом изпил сто чаши вино, великанът – защото на дребните китайци той наистина им изглеждал като великан – се прибрал в каменния палат, подкрепян от жените. Минало доста време и воините на Ъуян Хъ вече се чудели какво да правят, когато жените хеле ги повикали.

В централната зала доблесните наемници с удивление съзрели голяма бяла маймуна. Тя била простряна на странно легло с табли от ковано желязо и лапите ѝ били завързани за тях. По козината ѝ имало безброй кървави следи от удари с бичове и наоколо била разляна поне няколко литра семенна течност. И всички жени изглеждали доволни. Найзадоволена обаче била трудната жена на Ъуян Хъ.

Щом зърнала воините, бялата маймуна взела да се гърчи. Замятала се като бясна с надеждата да се измъкне, но конопените върви устояли, защото открай време жените в Китай са известни с това, че произвеждат качествени върви. Пък и умората от преживяното изглежда си казвала думата. Тогава смелчаците на Ъуян Хъ взели да се надпреварват да го мушкат, но копията и мечовете им сякаш се удряли в желязо или камък. Едва когато го улучили в ахилесовата му пета на една педя под пъпа, кръвта на бялата маймуна рукнала като поток и тя простенала:

– Ех, глупави жени, да видим сега къде ще намерите някой да ви задоволи, след като сте били с мен! А ти, Хъ, Ха, Ху, или както там ти е глупавото име, помни, че жена ти вече носи дъщеря. Не я убивай, защото ѝ предстои среща със Сина на небето.

После маймуната придобила малко по-приличен вид като се преоборила в големия бял човек, затворила очи и се отпуснала. Воините не посмели повече да я докоснат. Те само разграбили палата и побързали да се махнат, като отвели със себе си жените.

Ъуян Хъ така и не разбрал кого да не убива и дали на жена му или на дъщеря му предстои среща с Великия император. А явно ставало дума за него, защото по това време единствено китайският император

официално носел титлата „Син на небето“. На останалите участници в драматичните събития обаче скоро всичко им станало ясно.

Щом тази история се разчула, императорът осъдил на смърт Ъуян Хъ за прекомерно стимулиране на по-нисшите чинове и разхищаване на държавното, тоест неговото имущество. Той прибрал приказно красивата му жена в двора си и изпратил малката Шуин в *манастира Шао Лин*.

Хък смяташе тази средновековна китайска легенда и особено някои епизоди от нея за силно преувеличени. Защо, например, отрицателният герой беше бяла маймуна? Наистина, баща му имаше слабост към белия цвят, но Хък подозираше, че става дума за неумело прикрит расистки намек. В легендата не се споменаваше дали съпругата на Ъуян Хъ го е обичала и какво е било качеството на семейния им живот. Ами ако красавицата не е била доволна от съпруга си и просто е избягала от него? Всички неземни хубавици – и в приказките, и в живота – са капризни и трудно се задоволяват.

Точно в задоволяването Хък виждаше най-слабото място на легендата. Защо в нея непрекъснато и дебело се подчертаваше, че няколкото десетки жени дълго време весело и щастливо си съжителствали с *Бялата маймуна*, а накрая извършваха такова долно предателство? Сякаш бяха най-обикновени курви, които изпяват сутенъора си на полицията, защото той вече им иска повече от половината от заработеното. А що се отнася до сексуалната техника, старият Хогбен изобщо не беше виновен, че китайците по него време не бяха чували за *Жюстин или Неволите на добродетелта* на маркиз дю Сад.

Както и да е, Хък не би извършил такова нещо, но той уважаваше морала на другите. Все пак бе далеч от мисълта напълно да оневинява баща си, защото многократно го бе улавял да гледа някак странно Шуин. Но Хък не вярваше на слухове, дори когато бяха засвидетелствани от уважавани китайски хронисти. Хък вярваше само на фактите.

Наистина и сестра му често се оплакваше, че на сън ѝ се привиждат разни неща, които и през ум не можело да ѝ минат, когато е будна, но нали един сън трудно може да се обяви за факт. Хък придаваше тези нелогични според нея съновидения на прекалено дългия ѝ целомъдрен живот. Все пак дори според легендата баща му не беше изпитвал патологична страст към все още неродената си дъщеря, а любовта към майка ѝ го беше хвърлила в ръцете на всячески стимулираните воители на Ъуян Хъ.

Преди да възникне тази бъркотия с Чечня и Нуку Хива, Хък почти всеки ден спореше наум с китайските хронисти. Тъжният повод беше,

че само година след сватбата Шуин се самоуби. Как ли не се моли на баща си да ѝ върне живота. Старият Хогбен беше непреклонен: докато Лю Фудзиен е жив, за Шуин няма място на Земята. Тогава Хък започна да съзира някаква връзка между преждевременната кончина на Шуин и странното обръщане на фронта в Чечня.

Всъщност по съвсем друга причина Хък беше в конфликт с баща си почти от сто години – доста преди сегашната бъркотия – и затова непрекъснато се самообвиняваше в пристрастност към всяко нещо, което по един или друг начин засягаше стария Хогбен. Ана-Мария с нейния свръхрационален начин на мислене, когато се отнасяше до събития, които лично не я засягат, можеше много да му помогне, но Хък не смееше чак дотам да разголи душата си, защото се опасяваше, че тя ще добие превратна представа за баща му, а оттам и за цялото семейство.

6. Златната чаша

Както обикновено Ана-Мария с огромно удоволствие спори близо половин час с Фред по клетъчния телефон за дозировката на една подправка. Беше важна, защото превръщаше пържения опашен плавник на акулата-мако от обикновена вкусотия в божествено блюдо. Хък винаги я поощряваше в благородното начинание да говори дълго по телефона с Фред, защото след смъртта на Шуин, това май беше единственият светъл лъч в живота на неговия приятел. Хък и Ана-Мария някак се чувстваха длъжни да му помагат да преодолее мъката. Пък и сега кулинарният спор действаше като вълшебен мехлем върху ревността на Ана Мария.

Щом тя прекъсна връзката, Хък реши да подсили въздействието на балсама, като бодро измести темата:

– Да знаеш, скъпа, хората мразят да се учат от грешките на дедите си! Днешните нукухиванци са все същите луди глави. Да се бият за една чаша! То поне да беше *Свещеният Граал*, дето баща ми го подари на Исус. Веднъж ми разказа, как го предупреждавал: „Не вземай този дар бе, човече, един ден ще събират в него собствената ти кръв.“ Животът постоянно потвърждава правилото, че внуците трябва да оправят или пък да доразбъркват като днешните нукухиванци кашите на дядовците си, а синовете си живеят безгрижно.

Ана-Мария го гледаше опулена с огромните си като езера неразбиращи очи. Тя явно още беше на вълната на древните китайски рецепти и не можеше да смели словесните излишества на Хък. Той благородно реши да ѝ удари едно рамо да се приобщи отново към проблемите му:

– Помниш ли, скъпа, ония телевизионен сериал, дето Луи VII се разведе с оная развратница Елеонора, а пък тя взе, че се омъжи за Хенри II Плантагенет и, разбира се, му докара като зестра най-богатите провинции на Югозападна Франция, което пък стана повод за Стогодишната война. После Луи VIII си живя безгрижно като царче, но се оказа, че Луи IX, дето го провъзгласиха за светец, нямаше къде да почива през лятото, и той реши да оправи кашата, като завладее Тунис, но...

– Скъпи, примерът ти не е съвсем коректен – сръза го Ана-Мария, – защото мексиканският сценарист не знаеше, че Луи VIII не е син на Луи VII.

– Да, но това изключение само потвърждава правилото, скъпа.

Проблемът с прякото потомство понякога е доста заплетен. Познавам хора, които са готови да увиснат на въжето, твърдейки, че американецът Ричард Бах няма нищо общо с Йохан-Себастиан. Горкичките! Те просто нямат достатъчно информация. Напомни ми някой ден да ти разкрия кръвната им връзка чрез една клонка от предците на Енвер Ходжа.

Не трябваше да споменава проблема за прякото потомство, защото в тяхното семейство той беше къде-къде по-комплициран. Прекрасната, гладка като коприна кожа на Ана-Мария настръхна и очите ѝ съвсем охладняха:

– Скъпи, като спомена за недостига на информация, не смяташ ли, че вместо да ми надуваш главата със съкровения си любовни подвизи, които досега кой знае защо толкова умело прикриваше, по-добре би било да ми разкриеш още малко съдържателни факти за тази чаша?

– Наистина, скъпа, кашата през Средните векове беше доста голяма, та се наложи някои внуци да предприемат осем кръстоносни похода. Дори и аз не можах да ги предотвратя, но *граалът* поне беше инкрустиран със смарагди...

– Имах предвид не *граала*, а златната чаша – безцеремонно го прекъсна Ана-Мария.

Днес Хък явно не беше във форма.

– Да-да. Извинявай. И, между другото, нищо не съм прикривал. Веднага, щом по заповед на Иван Фьодорович се чупихме от Нуку Хива, аз взех да ровя из мозъците на екипажа и открих, че жалкият крадец, станал причина за кръвопролитие, е на другия кораб. Нали знаеш, по *закона на Мърфи* винаги така се случва. Ние с Иван Фьодорович бяхме на „*Надежда*“, а останалите – на „*Нева*“.

– А защо не споменаващ законната си възлюбена: принцесата от райския остров – ехидно подметна Ана-Мария. – Да не си я изхвърлил в морето?

Хък се направи, че не я чува.

– Та по закона за всемирната свинщина смотаният джебчия и чашата си кротуваха на другия кораб. Последствията от пианското поведение на нещастника толкова го бяха шашнали, че той си бе забравил името. Та нали, ако след всяко напиване в Русия се млатеха като на Нуку Хива, отдавна на този свят нямаше да има и пукнат руснак.

– Не можеш ли да прескачаш неприличните подробности? – взе да нервничи Ана-Мария. – Карай по същество.

– С една дума, скъпа, ръцете ми бяха вързани, защото по него време още не бях се научил да летя над океана като хората, пък и не исках да

плаша вахтените. Прави лошо впечатление, както си се седиш на вахта сред безбрежния простор и, хоп, ни в клин, ни в ръкав, на кораба ти да кацне човек. Сещаш ли се? Имаше един филм...

– Помня го! Не се отклонявай! – Ана-Мария го гледаше строго право в очите и извличаше нищожните късчета позитивната информация от словоблудството му.

– Та значи трябваше да дебна изгоден момент да се прехвърля на „Нева“ в първото пристанище. Между другото, след години тъкмо овладях летенето над океана и самолетите ме отучиха. Признавам си, че с тях се лети по-удобно, защото по време на дългите полети те хранят. И някои компании добре се справят. Други, като „Балкан“ например, са по-зле, но важното е, че нямаш грижа за прехраната си.

Суровото изражение на лицето ѝ малко се посмекчи. Щом стана дума за храна, тя не му направи забележка, че се отклонява от темата. Давай така, помисли си Хък. Използвай по-често ключовите думи: бебета, женски рожби, храна, готвачи, планини, морета, поезия, Кант.

– Първото пристанище се оказа на Хавайските острови. Но там удари на камък. Непревземаемата твърдина се казваше Юрий Фьодорович – пак Фьодорович, но този път истински, защото баща му наистина се казваше Фьодор или по нашему Тодор, също като онзи перко, помощник-готвача на Фред – кимна Хък към морския бряг, където сума народ в момента баеше над любимите гозби на Ана-Мария. – Та значи и Негово превъзходителство капитан Лисянски *тоже* бе наченал много-томно издание за това околосветско плаване и не ме пусна да се кача на „Нева“. Превъзходителството чудесно знаеше с какво се занимавам при фалшивия му адаш по баща и сметна, че искам да плагиатствам от записките му, с което, признавам, много ме обиди, но както и да е.

– Че този капитан изобщо ли не спеше? – злъчно подметна Ана-Мария.

– Вярно е, че понякога Юрий Фьодорович заспиваше – съгласи се Хък, – но тогава особено зорко, пък и с основание!, ме дебнеше арабската принцеса от Нуку Хива – естествено, заради доста красивите и леко облечени хавайките. Не ѝ се сърдех, защото тя отлично познаваше нравите на жените от тихоокеанските острови.

Щом разбра, че още от първите дни на законното им съжителство той не е бил верен на съперницата ѝ, Ана-Мария отново се превърна в прекрасната и нежна възлюбена.

Хък въздъхна наум и продължи по-дръзко:

– Тъкмо преди двата ни кораба да се разделят като опечалени

вдовици на многоженец, за да продължат самостоятелно да откриват повечко нови острови за славата на императора, все пак успях да издействам младшия Фьодорович да прехвърли негодника на кораба на старшия Фьодорович. Признавам, че това бе погрешен ход, защото се успокоих. Мислех, че вече имам достатъчно време да се справя с всичките си главоболия. Нали знаеш, вечно се захващам с много работи наведнъж, та се бяха натрупали доста проблеми: Уили, хавайките, арабската принцеса, джебчията, чашата, одите. Реших, че по важност те се нареждат точно в тоя ред.

– Кой е пък този Уили сега? И за него нищо не знам – театрално се нацупи Ана-Мария.

Явно най-сетне вродената ѝ любознателност се пробуди. За радост на Хък!

– Моят приятел Уилям Конгрийв тъкмо по това време бе постигнал голям напредък в конструирането на ракета с далекобойност цели два километра и половина. Така че временно забравих за одите, чашата и джебчията, оставих тялото си във властта на хавайките и арабската принцеса и умът ми отлетя при Уили да му помага.

Ана-Мария сияеше. Ето това беше нейният Хък в действие – целеустремен и разнопосочен.

– В следващото пристанище – Петропавловск на Камчатка, – честно да си кажа, вече сам си бях виновен. Раздвоението на ума между шест обекта взе да ми втръсва и за известно време се увлякох по един вулкан, който скоро изригна. Всъщност той още дълго щеше да си мирува, но аз го побутвах, където трябва, докато закусвах всяка сутрин на ръба на кратера му. Бях гузен и не устоях на изкушението да подаря изумителната гледка на пренебрегнатата принцеса, която с право ме обвиняваше, че я отбягвам. Пък и пукнат човек нямаше наоколо. А вулканите бяха няколкостотин...

Самодоволен, че навреме се сети, как Ана-Мария се влюби във вулканите, след като прочете книгите на Харун Тазиев, Хък си позволи да направи изразителна пауза преди поантата. Нали паузите правят хубавата музика.

– Така стигнахме до Нагасаки. И там крадецът офейка заедно с чашата! Емигрира подлецът, докато се усетя, че е родом от горното поречие на Амур и очите му са доста дръпнати. Сля се, така да се каже, с тълпата от себеподобни. Сигурно е свършил зле, защото японците мразят хората с корейска кръв. Нали са им най-близките родственици.

– А аз си мислех, че нямаш нищо против дръпнатите очи – нежно

се заяде Ана-Мария и го изгледа лукаво. Зелените ѝ ириси се разшириха и засияха като кристални планински езера.

За миг на Хък отново му се прииска да се хвърли и да потъне в тях завинаги. Окопите се:

– И така частното ми разследване забуксува. Да знаеш, преди епохата Мейджи хич не гледаха с добро око на европейците в Япония. Всъщност там човек можеше да срещне само някой и друг холандец колкото за цял. Пристанищата им бяха затворени за чужди кораби. Поредният *шогун* Токугава изобщо отказа да разговаря с пратеника на руския император.

– А сега искат да им върнат Курилските острови!? Хак им е! – весело додаде Ана-Мария.

– Така е, скъпа. Тревожих се цели четири месеца, докато се мотаехме из залива на Нагасаки, но нищо не можех да направя. Как да слезеш на брега да търсиш някой или да бърникаш в мозъците им, като изобщо не можеш да различиш *седемте самураи* един от друг, а ти самият стърчиш с две глави над тях и се моташ наоколо като някой крачещ фар. Накрая реших: трябва да е знамение това, че крадецът, пристъпил най-свещеното табу на Нуку Хива, се сля с тълпа, чиито мозъци раждаха само изолационистки мисли.

– А запита ли се по-късно чий потомък бе юнакът, дето хвърли бомбата над Нагасаки, скъпи? – изгледа го с вяло любопитство Ана-Мария.

Нещо ставаше с нея. Тя пак отвори дума за потомството. Може би уталожената ревност пробуди нагона ѝ.

– Разбира се, веднага си помислих дали това не е страшното отмъщение. Проверих ги един по един – и екипажите на самолетите, и началниците им. Изследвах родословието на всеки военни и политици по веригата чак до президента Труман. Никой не беше и най-далечен родственик на полинезиец от Маркизките острови.

Хък я засипваше с безценна информация, но тя го зяпаше отнесено. Наистина продължаваше да прехвърля данните в компютъра си, но явно го правеше по инерция, а цялото ѝ същество мислено се трудеше неуморно да създаде собственото им потомство. Хък прекали. Не трябваше да ѝ говори за следващото поколение преди вечерята. Всъщност май по никое време на деня и нощта не трябваше да отваря дума за тия пусти наследници. Щом станеше дума за тях, тя тутакси забравяше всичко друго и започваше да се настройва да ги създава, абсолютно убедена, че сексът облагородява гените. А започнеш ли веднъж да се настройва, не

можеше да спре. Хък самонадеяно реши да ѝ изпробва рефлексите и размаха червената власеница пред очите на бика:

– Следващата година се изниза като сън, скъпа. Хавайките вече ги нямаше и аз се отдадох изцяло – и тялом и духом – на принцесата.

Не последва никаква реакция! Нямаше нови данни за компютъра, а когато ставаше дума за потомството, Ана-Мария забравяше за другите жени в живота на Хък. Очакваше го бурна нощ. Стори му се някак глупаво да не довърши разказа си и той продължи да говори на себе си:

– Събудих се на 19 август 1806 г. в Кронщат изтрезнял и гузен. Иван Фьодорович вече нямаше нужда от мен. Нещо повече – трябваше да изчезна, а заедно с мен да отлетят в небитието и евентуалните ми претенции за авторството на многотомника. Нали разбираш! Немецът си е немец – прецизен човек.

Тя кимна замислено. Хък се укоражи и направи последен, отчаян опит да ѝ привлече вниманието:

– Тъй като трябваше да се погрижа за щастието на новата си съпруга, няхах нищо против. Неговото желание отчасти съвпаднаше с моите планове да изоставя ергенския си живот. От векове насам спазвах правилото никъде да не се застоявам повече от десетина-петнайсет години. Това е пределът, след който хората започват да забелязват, че не остарявам. Но всъщност ти добре чувстваш, че остарявам, вече не съм същият както по-рано! – Откровената лъжа, която явно целеше да ги отдалечи от леглото, изобщо не я трогна. – Аз старея от хиляда и триста години, скъпа, но само баша ми при редките ни срещи забелязва как възрастта ми напредва.

Тя пак кимна като развалена детска играчка. Застрашително набираше обороти. Леле какво го чакаше. Хък почти се бе примирил с неизбежното, но не се предаде без бой:

– Втората част от това правило гласи: никога не се връщай на същото място преди да изтекат поне шейсет години. Златно правило! Видя какво стана, когато го наруших в Кронщат и Миша Цукерман ме представи за чеченец. Лошото бе, че обичайният ми начин на живот щеше да съсипе арабската принцеса само за три месеца! Така се озовахме в планината, където поставих спектакъла „Хайредин побеждава ламята и спечелва сърцето на Айша ибна Абу Насър Ал-муминин“.

Ана-Мария се напрегна да запише заглавието в компютъра и нежно го прекъсна:

– Хайде да си лягаме. Късно е вече. Друг път ще чуя края на тази хубава история.

Любимата му скочи от дивана и грациозно се протегна. Очите ѝ сияеха като току-що избухнали свръхнови звезди. Дявол да я вземе, сексуалността направо бликаше от всяка клетка на прекрасното ѝ тяло. Хък направи последен плах опит да я разсея с най-любимото ѝ нещо след планините, морето и поезията:

– Ами китайската храна? Като те слушах само как си говориш с Фред, лигите ми потекоха.

– Ще почака. Всяко нещо – с времето си.

7. Татко Хогбен

Старият Хогбен седеше зад антикварното бюро в кабинета на резиденцията си край Женевското езеро и нервничеше. Предстояха му две делови срещи, но мразеше да чака когото и да било. След малко щеше да си го изкара на посетителите. Но дотогава мислите му си търсеха друга жертва. И, както обикновено в последно време, между шамарите попадна Хък. Всъщност той беше причината Хогбен сега да чака, така че до известна степен си го заслужаваше.

Сума време синът му се цупеше за глупости. Беше същият холерик като майка си. По дяволите, защо синовете трябва толкова да приличат на майките си. Не богохулствай, Хогбен, рече си той. Крайно време е да се заемеш с тази работа. Очевидната несправедливост трябва да се промени в световен мащаб. Редно е отсега нататък синовете да приличат само на бащите си. Очите му светнаха за миг като си представи глобалната генетична кампания. И с по-сложни задачи се беше налагало да се справя през дългия си живот. Добре, че в главата му се пръкваха всякакви щуротии. Иначе така и щеше да си умре от скука на тая скапана планета.

Виж, Ана-Мария беше екстра. Нямахте нищо против внукът му да вземе нещо от нея. Колкото се може повече! Най-добре беше изобщо да не прилича на наивния си до глупост баща. Стария Хогбен злорадо се изхили. Ха-ха-ха! Има си хас да не можеше! Ана-Мария така и не успя да забременее и се налагаше да опитват изкуствено осеменяване, но той плащаше на двама дребни служители в Сиатъл тайно да подменят замразената сперма на Хък с неговата само срещу някакви си три милиона долара годишно – половин процент от парите, които печаташе, за да задоволява ексцентричните си нужди. Така че не внукът, а новият му син щеше да вземе най-хубавото от нея. Хък жестоко се заблуждаваше, че току-така ще му се размине, дето сто години се прави на важен и не му говореше. Баща му бил отвел половината човечество в глуха галерия. Ама сега вече Хък му простил! Щеше да му даде той една прошка! Ех, да можеше да му отмъкне Ана-Мария. Ама тя се беше лепнала за сина му като гербова марка. Какво толкова намираше в тоя глупак.

– Смотано копеле, с копеле такова! – избухна той и удари с юмрук по ясеновия плот на бюрото.

През всичките тези сто години то безропотно понасяше гнева му.

Преди това беше служило за писалище на Ленин от швейцарския му период и Хогбен го беше купил от сантиментални подбуди. Като си спомни за това време, той изпадна в блаженство.

– Моля? – отзова се папагалът Освалд след минута.

– Не говоря на теб! – изрева Хогбен и се замисли къде сбърка на времето, та синът му се пръкна такъв идиот.

Наливаше му в главата на Магърдич, когато тръгна от арменските чукари да се преселва на Запад: „Не спирай в България бе, идиот такъв! Виж другите. Кой – във Франция, кой – в Щатите.“ А Магърдич само мигаше на парцали, защото по него време тя държави не съществуваха, пък и глупаците още не бяха открили Америка. Така че онзи тъпанар изобщо не разбра какво му приказва. Ама по-умните евреи и арменци още оттогава влагаха капитали в Новия свят и сега потомството им лापаше тлъсти дивиденди.

Когато посети България, за да присъства на тържеството по случай пълнолетието на сина си, Хогбен се впечатли от тогавашните българи. Тъкмо търсеше някой малък народ, който да затрие Византия. Евреите му бяха свършили работа, когато започна да разяжда отвътре Рим. Арменците му помогнаха да озапти Персия. И той започна да възлага надежди на българите, че могат да погубят Втория Рим. Разочароваха го и Хогбен измъкна османците от Средна Азия да свършат работата. (*На портала настъпни оживление. Първият посетител идваше.*) Всъщност изобщо не трябваше да оставя Хък на Магърдич за отглеждане, но кой не прави грешки. Толкова време го носи като ембрион в оная стъкленица, та накрая го забрави и дори не разбра кога го е загубил. В края на краищата всяка година даваше поне по някое дете за отглеждане и статистическата грешка от един процент бе напълно приемлива. Откъде можеше да знае, че точно Хък ще наследи гените му. Наистина много внимателно беше подбирал майка му, но когато случайно откри стъклената плацента в кутията за семейни бижута на Магърдич, не намери в себе си сили да отгледа потомството. Някак си още не се виждаше в ролята на баща. Рано му беше. Всъщност, истината бе, че прояви немарливост и проспана цялата работа. Отчетите ясно показваха, че едно на 317,33333 в период деца носи нужната генна комбинация, но мутацията настъпваше след като децата навършеха осемнайсет години. За да премахне теоретичната вероятност да сгреша, трябваше непрекъснато да бъде заобиколен от сюррия дечурлига, които да отглежда до зрелост. Затова обикновено ги зарязваше неродени. Хогбен си помисли, че ако ги беше задържал, щеше да стане основател-настойник на най-шурото

сиропиталище на Земята. А ако трябва да прибере и майките им, щяха да се превърнат в най-шантавата циркова трупа в цялата Вселена.

Ама като истински ексцентрик старият Хогбен имаше алергия към чудатите семейства. Племениците му отдавна се бяха заселили в оная пустош – Кентъки – с двуглавите си летящи деца, които отглеждаха в казани за варене на скапания си бърбън „Джим Бийм“, като някакви джибри. Дълбоката американска провинция им позволяваше да плюскат до насита пържени пилета и пуйки и да избягват всякаква публичност. И как нямаше да се държат в сянка, като заради мутациите бяха станали изроди по местните стандарти – единият беше трикрак, а другият – невидим. На времето брат му се заби в Корнуел и радиацията от местните рудници съвсем обърка нестабилните гени на потомството му.

Старият Хогбен отдавна беше отписал побърканите си роднини и най-вече брат си. Засега му стигаше един шантав син и една неблагодарна дъщеря, която си седеше замразена във фризера. Там ѝ беше мястото. Тия хлапета му се качиха на главата, но той щеше да им даде да разберат! Леле, как щеше да се облещи Хък някой ден, когато му покажеше златната чаша!

Високомерният му син си мислеше, че тя е безвъзвратно загубена. Да, ама старият Хогбен открай време го следеше изкъсо да не направи някоя глупост. И доскоро винаги смогваше да му държи юздите. А, когато Хък най-сетне успя истински да го ядоса, какво направи той? Понеже мразеше да копае, хоп!, предизвика една земетресение в Кобе и чашата се появи на бял свят. И къде попадна? В ръчичките на татко Хогбен. И какво направи татко Хогбен? Пробута я на смахнатия генерал Джохар Дудаев. А какво направи бившият командир на бойна ескадрила съветски атомни бомбардировачи? Като всеки правоверен мюсюлманин символично пи от нея студена и екологично чиста планинска вода в чест на поредната си чиста победа *ипон* над руския мастодонт. Всички телевизии по света показаха този акт на възмездие, заснет уж с любителска камера в съответното забутано селце, та чак в Нуку Хива го гледаха. Е, благодарение на *Си Ен Ен*, разбира се, и най-вече на татко Хогбен. А после в суматохата около „мистериозното“ погребението на генерала чашата отново изчезна, но този път на много по-сигурно място – в неговия фризер.

– Господин контрабандистът идва – важно рече Освалд.

– Млъкни, глупако! Виждам камерите. Не съм спял!

Ха-ха-ха! Нека да се поти сега синчето ми!...

Сто години няма да ми говори!

Горилоподобният бодигард, когото Хогбен изваждаше на сцената само за специални случаи, чинно почука на вратата и въведе дългоочакваната първа жертва. Угрижената физиономия на снажния нехранимайко отдалече биеше на очи с яркия контраст между благородно прошарените му коси и катранено черните склучени вежди. Хогбен само кимна на верния си телохранител и той като добре дресирано животно, каквото всъщност си беше, напусна кабинета.

– Е, господин Скарлати? – обърна се Хогбен към госта си без всякакви поздрави и други официалности.

Посредникът видимо нервничеше. Очите му шареха като совалка на шевна машина и той постоянно се опипваше под мишницата. Липсата на посребрения „*Кастъм Сталкер 555*“, калибър 50 Екшън Експрес, който охраната естествено му бе отнела на портала, още повече го притесняваше.

– Стана засечка, сър.

– Скарлати, Скарлати... – разочаровано поклати глава Хогбен, като го гледаше с ледено презрение. – Нали твоята фирма работеше без засечки. Ако дядо ти те чуе, ще се обърне в гроба.

– Не в този смисъл, сър. Парите дойдоха, но как да кажа, значи, такова... много са едри и чисто новички – най-накрая изплю камъчето треперещият от страх негодник.

– Защо си дошъл при мен тогава. Щом си ги приел, сега тичай да ги обменяш! Давам ти двацет и четири часа.

Лицето на Скарлати побеля като пред инфаркт. Той задиша тежко, на пресекулки, а челото му плувна в ледена пот. Планът на Хогбен не предвиждаше посредникът да се гътне сега и точно тук, на неговия клим. Той му наля сода от сифона и я постави на бюрото. Негодникът се вкопчи с две ръце в чашата, сякаш беше оспорваното му семейно наследство, и я гаврътна на един дъх. Сигурно през целия си живот не бе пил толкова много чиста сода и сега тя безвъзвратно щеше да наруши обмяната на веществата му.

– Ами, сър, значи, такова... не мога да вляза в срока – успя да скалъпи почти цяло изречение едрият тип, като се държеше за сърцето. – И, значи, такова... разходите...

Старият Хогбен се забавляваше отлично.

– Видж какво, Скарлати. Писна ми да се занимавам с теб! Плащай ми с новите банкноти и се разкарвай от главата ми. С твоя дял прави каквото щеш. – Той направи ефектна пауза и изрева: – И си опичай ума, Скарлати. Отсега си направи сметката, че следващата сделка ще е с

петдесет на сто увеличение, защото си ми длъжник!

Пред очите на Хогбен въпреки страховития му рев инфарктът на Скарлати се превърна в лека хрема. Негодникът заподсмърча и понечи да се втурне да му целува ръката.

– Стой си на мястото, Скарлати. *Москва не вярва на сълзи* – властно го спря Хогбен. После заканително му размахна пръст: – И помни, че си ми длъжник. После да няма хък-мък.

Негодникът се опули. Божичко, те бяха навсякъде! Не вярваше на очите си! Та домакинът му толкова небрежно се разкри като бивш кадрови офицер от КГБ, макар в специалните служби да нямаше бивши. Причастността към тях беше като СПИН-а в края на XX век – лепнеш ли го, остава ти за цял живот. На тази възраст и с тази осанка трябваше да е най-малко генерал! Посредниците, дето на времето ги свързаха, само му бяха намекнали кой е продавачът. Щеше да помни, как нямаше да помни! Не всеки ден можеш да направиш такава издънка и да отървеш кожата. И отгоре на всичко да останеш в бизнеса.

Скарлати запристъпва от крак на крак, като се чудеше как да изрази благодарността си.

– Престани да се въртиш като муха без глава и отивай да ми носиш парите – прогърмя гласът на Хогбен. Той не се стърпя и добави: – Освалд, изведи го през слугинския вход.

Снажният гангстер се измъкна на пръсти, като си мърмореше по-забравените благодарствени молитви от детството в Сицилия. Хогбен доволно се облегна с две ръце на някогашното бюро на Ленин и се заляпа в мониторите. Имаше малка вероятност директорът на Отвѣдморския емисионен институт в Париж Анри Дювал и вождът Ахинуи от Нуку Хива, който по съвместителство беше и заместник на генерал-губернатор на Френска полинезия, да подранят. Но тогава порталът щеше да заприлича на кулоарите на ООН. А в момента Хогбен нямаше нужда от реклама.

Екзотичната делегация закъсна с половин час.

Хората от тропиците боравеха доста свободно с времето, но за сметка на това пък добре си пестяха парите. Ако не бяха толкова заинтересовани, можеха да дойдат и утре – с невинен поглед като божи кравички. Хогбен беше насъбрал бая злоба, докато ги чакаше. Сега трябваше по някакъв начин да я преглътне, за да довърши начинанието.

Гостите мудно се настанаха в креслата срещу него.

Бяха забележителна двойка: висок, строен, елегантен креол с благородни черти и очила с тънки златни рамки, които му придаваха много

изискан вид, и нисък, дебел, екстравагантен цветнокож, облечен по-пъстро дори от Освалд. Ако им обелеше кожата, щяха съвсем да замаят на Дон Кихот и Санчо Панса. Само френската им кръв беше обща. Останали съставки бяха от противоположните краища на света. Полинезийският вожд, чието име означаваше „Голям Огън“, беше толкова широко скроен, че всичко по него беше двойно – и гушата, и коремът, та чак и торбичките под очите.

– Ваше превъзходителство! – поде с тънък, мазен глас двойният вожд Голям Огън. – Господин Освалд! – почитателно кимна той към папагала, кацнал като същински ловен сокол на ръката на домакина, при което за миг двойната му брадичка стана тройна. – Удоволствие е за нас отново да се срещнем. – Както подобаваше на килограмите му, той дори говореше в множествено число. – Радваме се, че изглеждате отлично. Дано...

– Губернаторе – безцеремонно го прекъсна Хогбен и плесна с ръце. – Нека да оставим любезностите настрана и да се залавяме за работа.

Веджите на вожда се повдигнаха и той глупаво се ококори. Понрави му се как домакинът го издигна до цял губернатор, но смяташе, че поне половин час ще си говорят за времето. В неговия самоучител по френски всички английски благородници постъпваха точно така.

– Лорд Холбрук – авторитетно се намеси директорът на Отвъдморския емисионен институт, като леко се изправи в креслото и предизвикателно впери поглед над очилата си в стария Хогбен, – още веднъж настоятелно моля да си изясним, колко належаща е необходимостта да превръщаме тази малка и миролюбива отвъдморска територия на Франция в нещо като ядрен полигон. Съгласете се, че тази, меко казано, авантюра чувствително ще накърни бюджета на Френска Полинезия, като съответно рязко и, което е по-важно, абсолютно безразсъдно ще увеличи дефицита в бюджета на метрополията и ще отслаби позициите на френския франк на международните пазари.

– Тези дребни сметки вече ги правихме, господин Дювал! Нали не желаете Франция да се намесва в конфликт с Чечня! – озвери му се Хогбен, като съвсем изостави добрия тон. Беше му писнало да седи край това Женевско езеро и да се занимава с италианци, които се представят за англичани, и негри, които се правят на французи. – Или предпочитате чеченската мафия да започне терористични акции в любимата на всички ни Франция.

Изисканият Анри Дювал, роден в Мартиника, завършил Сорбоната и специализирал в Харвард, го слушаше пребледнял и треперещ от гняв.

Хогбен снижи гласа си и небрежно подметна:

– Моите агенти ми докладваха преди два часа, че смахнатите чеченци вече са се сдобили с две ядрени бойни глави и в момента ги превозват към планините. В мига, когато си купят подходящи междуконтинентални ракети-носители, а това, както ви е известно, на руския пазар може да стане за четиридесет и осем часа, смятайте, че ще изтрият острова от лицето на земята, пардон, на океана.

Вождът Голям Огън се вцепени като стоп-кадър, а директорът на Отвъдморския емисионен институт взе нервно да кърши ръце, но все пак не се предаде лесно:

– Надявам се, лорд Холбрук, че сведенията ви са с голяма степен на достоверност?

Хогбен махна с ръка и не го удостои с отговор.

Преговарящите се умълчаха. Докато гостите му смилаха поредната контрадезинформация, Хогбен бащински галеше Освалд по главата. Двойният вожд се изпоти два пъти и накрая, като се стремеше да не гледа към Дювал, рече гъгниво:

– Ами тогава, нищо друго не ни остава...

– Да! – прекъсна го Хогбен. – Нищо друго не ви остава, освен и вие да размахате същия дамоклев меч или, ако това е по-разбираемо за господин губернатора, същата ядрена тояга. Чеченците са смахнати, но най-вече на тема „руските окупатори“. Сигурен съм, че при паритет на въоръженията, те ще се откажат от ядрен удар и ще предпочетат да планират някоя и друга наказателна акция. Но тогава, както предвижда нашият договор, моите доверени хора в щаба им ще се намесят... – Стария Хогбен доволно се облегна на удобния си стол и скръсти ръце, като им даваше знак, че за него разговорът е приключил. – Това е, господа. Плащате за две бойни глави и си осигурявате спокойствието и старините.

– Решението, което ни насилвате да вземем, излиза извън нашите компетенции, сър – твърдо му се противопостави Дювал. – Разбира се, ще уведоим началниците си за безпрецедентния натиск, но трябва да ни дадете поне още четирийсет и осем часа за размисъл.

– Мислете, щом толкова държите да се удавите – вбесен, отсече Хогбен.

8. Ана-Мария

Хък се събуди разкършен като след четири часа фитнес. И със солиден махмурлук! Главата му тежеше, сякаш беше пълна с олово. Не от пикантната китайска храна, разбира се, която все пак дойде по никое време, а от смесването на неговото „*Каберне совиньон*“ с мексиканската текила. Фред беше върл поклонник на традиционната азиатска любезност. Заради свещеното приятелство, дебело подплатено с благодарността, че правеха оборот колкото всичките му останали клиенти, взети заедно – най-вече заради вълчия апетит на Ана-Мария по отношение на някои проверени от времето афродизиаци от древната китайска кухня – той безкористно бе прибавил към поръчката им една бутилка от тази иначе прекрасна отрова.

Като всяка признателност и неговата си имаше две страни. И лошата пак се падна на Хък. Ана-Мария блажено си спеше, погълната любимата си питателна доза секс, алкохол, мазнини и въглехидрати, а той в пет часа сутринта вече се бе ококорил, при това нещо го гризеше отвътре, та чак се озърташе. И тъй като от векове не му се бе налагало да става преди зазоряване да издои кравите, Хък реши, че го е събудила гузна-та му съвест. Пак за нещо беше излъгал!

Ана-Мария много мразеше да я лъже. Първия път, когато я срещна, тази негова лоша привичка едва не му коства главата или по-точно гръкляна. Хък си седеше мирно и тихо върху дулото на своя танк и си клатеше краката, докато чакаше командирът на ротата да даде по радиото заповед за настъпление. По него време изпълняваше патриотичния дълг на една условна четвърт от кръвта си и се бореше като редови командир на танк за свободата на Нагорни Карабах.

По стара привичка той поне веднъж на петдесет години участваше в бойни действия, за да поддържа формата си и да не изостава от развитието на военната техника. Отдавна се беше убедил, че в стратегията нищо не се променяше ни на йота от времето на Александър Македонски и Цезар насам. Появяваха се само по-механизирани и по-автоматизирани средства за убиване и генералните щабове сменяха само тактиката, като натъкмяваха традиционното бойно изкуство към тях.

И така, както си клатеше крака на дулото на танка в покрайнините на оспорваните планински чукари и като същински ветеран от скука си припомняше славното участие в Наполеоновите войни, свирукайки си

„Полша още не е загинала“, внезапно върху предната броня се материализира лъвица. Просто ей така. Отникъде!

Не беше някаква си планинска котка от тези изконно арменски чукари, а зеленоока, рижа, изящна, гъвкава, сто и двадесет килограмова лъвица. Наистина беше малко по-рижа, отколкото трябва, но иначе съвсем истинска. Толкова истинска, че Хък си глътна езика и почти не участва в последвалия диалог:

– Ти ли си Хък Хогбен?

– Не.

– Имаш ли да връщаш кредити на един тип от системата на Алдебаран?

– Не.

– Ще се издължиш ли веднага?

– Не.

Тя се хвърли върху него. Събори го на тревата и миг преди да му прегризе гърлото нежно го попита:

– Обичаш ли ме?

– Да.

– Ще се ожениш ли за мен?

– Да.

– Ще ми направиш ли женска рожба?

– Да.

По-късно Ана-Мария му призна, че за пръв път виждала такива красиви планини и такъв смел патологичен лъжец като него. Влюбила се от пръв поглед и в изконно арменските чукари, и в Хък. От тогава беше вечно усмихната и единствената ѝ грижа бе да създаде така лелеяното потомство, а в свободното си време четеше Кантовата „Критика на чистия разум“.

Хък нямаше нищо против това разнообразие в сексуалния си живот, но изпитваше някакво атавистично страхопочитание към гнева на лъвицата, за което не намираше обяснение в гените си. Все пак, ако можеше да се вярва на баща му, неговите прадеди не бяха неандерталци или избилите ги по-късно кроманьонци.

Ана-Мария беше елитен представител на една от двете разумни раси от системата на червения гигант Алдебаран. Там, в онзи края на Вселената, нейната планета беше равна като тепсия и безкрайната рижокафеникава полупустиня бъкеше от патологично честни и смели лъвици и от ужасно страхливи и лъжливи хуманоиди, които си живееха скучно в симбиоза. Расата на лъвиците, които можеха да се превръщат в почти

хуманоидни жени, когато изпитваха силен нагон, беше единственият носител на женското начало по тия места. Другата раса – на ловците – уж беше съвсем хуманоидна, но водеше двойствен живот. Нейните представители се превръщаха в мъже само когато играеха на комар. А когато трябваше да изнасилват лъвиците, за да създадат потомство, се превъплъщаваха в бикове за разплод. Затова Ана-Мария приемаше за съвсем нормално всеки хуманоид от мъжки пол да е лъжец. Двучелието според нея беше част от природата им. И, естествено, тя дълго си бе мечтала някой ден да срещне истински, достоен, честен и най-вече смел хуманоид, който може от време на време да ходи на лов или да играе на карти, но винаги – особено в най-съкровените моменти – си остава възпитан, елегантен и чаровен мъж.

Хък веднага се досети, че всичко това е ала-бала. С нейните способности да се предвижда извън времето или да прониква само с помощта на ума си в компютърните мрежи, с тая гъвкавост и сила на мускулите и въображението, и – не на последно място – с острите си резци, там, сред голата каменна пустош на Нагорни Карабах, в него се бе влюбило най-съвършеното лично оръжие, създавано някога във Вселената.

Последното оръжие!

Всъщност лъвицата за първи път видя компютър на Земята. В първите дни на съвместния им живот, тя ужасно скучаеше, когато се налагаше Хък да работи на своя „*ICS Pentium*“, и скоро поиска той да купи и на нея такава „играчка“. Без да има изобщо представа какво ще последва, Хък удовлетвори каприза ѝ. Докара си голяма беля на главата, защото тутакси заваляха оплаквания. Кой идиот е измислил тази клавиатура? Какви са тези бавни флопита? Защо е толкова малка оперативната памет?

Хък се опита да ѝ обясни някои работи, но беше пратен на майната си. Лъвицата взе да се бъхти като грешен дявол и скоро премахна всичките недостатъци на зальгалката си. По-скоро блестящият ѝ ум с лекота ги заобиколи! Свикнала цял живот да си има работа със заклетите лъжци и непрекъснато да измъква по телепатичен път и най-микроскопичните късчета позитивна информация от словесните им бъркочи, Ана-Мария бързо откри, че може да си общува мисловно и с компютъра. „Но не с този!“ – категорично заяви тя.

Наложил се да върнат на продавачите двата почти чисто нови *пен-тиума* с трийсет на сто отстъпка, макар че сърцето на Хък се сви от този пладнешки грабеж. С приятеля си от „Кайтекс“ се опитаха да ѝ пробутат *Macintosh Performa 6400*, но тя каза „Пфу!“ и насили Хък да си

поръчат най-доброто, което можеше да се намери на пазара по втория начин. Момчетата от „Интегрирани компютърни системи“ потриха ръце, щом чуха за добрата сделка, и мигновено доставиха на тези побърканици новите секретни „игралки“, погълнали всичките спестявания на Хък. „Железата“, дето дойдоха направо от лабораториите на *Ай Би Ем*, дори нямаха име, а кодовото означение *RS/6000SP*. И как нямаше да оберат до шушка Хък, като чак Пентагонът и хората на Джордж Лукас се заинтересуваха кой си купува такава мощна система, способна да симулира ядрени опити, и за какво, по дяволите, смята да я използва.

Симбиозата между лъвицата и новия ѝ компютър даде такива потресаващи резултати, че оттогава Хък само пет-шест пъти се бе опитвал да я излъже, като внимателно следеше настроението ѝ. И три пъти успя или по-скоро тя великодушно му позволи. Но избягваше да рискува за глупости. Така че сега Хък спря да се пули като теле в железница (поговорките май още му държаха влажно!), поразрови се по-дълбоко в спомените си от снощи и въздъхна с облекчение. Не беше излъгал за нищо. Просто бе премълчал един факт в края на разговора, когато неговата лъвица загуби всякакъв интерес към изповедта му. Джебчията и златната чаша изчезнаха в Нагасаки не просто така изведнъж, а благодарение на глупавото му честолюбие.

Като видя, че японците не ги пускат да пристанат на кея, ами трябва да висят като паяци на рейда, и опитите за преговори ще се разтакават от страна на *шогуна*, той прескочи за малко до Париж. Не че толкова му бе домъчняло за френската му любовница, колкото държеше да си седи на мястото в сената, когато провъзгласяват Наполеон за император. Та нали и Хък, меко казано, имаше пръст в тази работа. Все пак Наполеон беше момче с български корен.

Хък винаги гледеше да пробута напред сънародниците си. Било Христо Явашев и Христо Стоичков, или пък суровия конкистадор Алонсо де Охеда и създателя на компютрите Джон Атанасов. Да не говорим за маркиз дьо Ронсар и Бил Клинтън чрез бабите им. Е, като знаем до какви висоти достигнаха Шер и Андре Агаси в Америка или Силви Вартан и Гаро Кешишян в Европа, и на арменчетата удряше по едно рамо. Макар че, ако броим Жюл Паскен, Елиас Канети и госпожа Шамир всъщност и еврейчетата намазваха, особено ако корените им бяха от България.

Истината бе, че това „малко прескачане“ до Франция продължи повече от месец, защото по пътя дотам и обратно често се приземяваше да си похапва, пък и след церемонията имаше доста банкети, а

любовницата му наистина бе зажадняла за неговите ласки. После разбра, че по време на коледните празници около техния кораб направо бълкало от джонки, пълни с предприемчиви японци.

Въпреки официалната им изолационистка политика!

Ясно ли ви е сега как „сонитата“ успяват да продават автомобили на американците в собствената им велика страна, дала на света такива гении като Хенри Форд и Ли Якока! Този факт е малко известен. Всъщност коледните базари ги измислиха японците, за да прибират парите на богатите руснаци по време на околосветските им плавания. Тяхната предприемчивост по-късно лиши американците от голям дял от световния пазар, но едва ли беше достатъчна компенсация, че откъгнаха на Хък златната чаша.

Докато той се бореше със съвестта си, неговата лъвица сладно се протегна и в просъница така го близна по гърдите, че следващите часове се изнизиха като сън. Към десет часа сутринта Хък и Ана-Мария изоставиха активния нощен живот и преминаха към дневен режим: китайска закуска в леглото (пак благодарение на Фред и бързоногите му помощници), кафе, баня, традиционното заглеждане в огледалото от страна на Хък да не би очите му да са се издължили като бадеми от храната. След това заредиха няколко компактдиска в музикалната уредба – Дейв Брубек, Шарли Паркър, Майлс Дейвис – и всеки седна пред своя компютър: Ана-Мария да спечели малко пари от своите порнофилмчета в сегмента на *Интернет* за дивите животни, а Хък да си мисли за своите проблеми.

Да се чуди и да се мае човек какви луди пари изкарваше Ана-Мария със своите филмчета. Доходите ѝ от тях вече догонваха резултатите от най-успешните ѝ борсови спекулации. След като изчете всички книги на тема „Как се прави бизнес“ и ги анализира с помощта на компютъра си, тя ги изхвърли в кошчето за боклук и започна да следва три прости правила: Увеличавай приходите! Оптимизирай разходите! Мотивирай играчите! В резултат на това и тази къща беше нейна, и парите, с които Хък въртеше легалния си бизнес бяха нейни, и онази камара долари в контейнера, с която плати контрабандните ядрени бойни глави, и тя беше нейна. Финансово Хък вече бе толкова обезпечен благодарение на лесните пари на Ана-Мария, че напълно забрави неотдавнашния си фалит. Той дори можеше да си позволи да дава подкупи на шефа на изследователския център в Сиатъл, за да прикрива несполуките около появата на тяхното поколение.

Сър Арчибалд беше доволен както от милиардната годишна субсидия, отпускана от Ана-Мария на неговия изследователски център, така и

от скромните петдесет хиляди долара на Хък, които всеки месец попълваха като майски дъжд личната му сметка. Добре, че овулацията на Ана-Мария настъпваше на три месеца веднъж. Хък не знаеше дали щеше да издържи чисто психически на всеки четири седмици да предава драгоценните си (от нейна гледна точка!) сперматозоиди. Тя държеше всеки път да са прясно замразени!

В изследователския център стотина човека симулативно бърникаха в генетичната им структура и зверски изтезваха нейната яйцеклетка и неговите злощастни сперматозоидчета, за да открият при какво гигантско налягане, адска температура или висока влажност би могло да настъпи оплождане. Хък бе уредил със сър Арчибалд паралелно изследване в естествени условия и се увери, че това начинание е шура и безнадеждна работа, но не смееше да ѝ го съобщи от страх тя да не го напусне!

Засега Ана-Мария сляпо вярваше в чудото, защото, както тя твърдеше, Хък бил нормален хуманоид, а не някакъв си ловец или бик за разплод.

– Скъпи, нали се разбрахме да изтеглиш парите в брой от сметката на Каймановите острови? – мило надвика тромпета на Майлс Дейвис в „*Stuff*“ неговата лъвица. – Виждам, че си натоварил контейнера на Бахамите.

Явно беше свършила с филмчетата за днес и се бе захванала за истинската работа. Хък надникна към нейния екран, макар да знаеше, че е права.

– Там товарно-разтоварните услуги и пристанищните такси са пониски. Спестил съм ти 2475 долара и нуждата пак да ме командироваш на Карибите.

– Скъпи, обожавам твоята пестеливост. Това е точно 0.0045% от цялата сделка. Никога няма да пропиленеш наследството на рожбата ни. – Тя вдигна рижата си глава и дълбоките ѝ като езера зелени очи обляха Хък с вълна от нежност: – Ще бъдеш страхотен *баща... в командировка!*

Той примълча какво мислеше по въпроса, защото си спомни за собствения си баща. Всъщност всичките каша, които Хък беше забъркал на тази планета за хиляда и триста години, бяха направо детски пюрета в сравнение с неговите буламачи. Понеже вечно и безпричинно се оплакваше, че му е горещо на повърхността, баща му си построи вила на две хиляди километра под земята и в изблик на глупаво остроумие се хвалеше наляво и надясно, че неговата мантия е най-голямата в материалната Вселена. Но това далеч не беше най-тъпата му слабост. Подобно на простосмъртните и той страдаше от манията в свободното си време

непрекъснато да боядисва стаята и да размества мебелите. И това се бе оказало пагубно за човешката история.

Наскоро Лев Гумилъв без малко да го разобличи. Като син на двама велики поети – Ана Ахматова и Николай Гумилъв – той бе надарен с изключителна чувствителност. Лев Николаевич с лекота откри някои от осите на така наречения пасионарен тласък, който подтиква етносите да се развиват. Теорията му за произхода и вегетирането на етносите – етногенезата – бе направо блестяща.

На ненаучен език тя можеше да бъде предадена по следния начин: благодарение на чувствените импулси на биосферата етносите преминават през фазите на възход, прегриване, упадък, инерция, тъма и живуркане без капчица промяна. Да, ама понеже Лев Николаевич Гумилъв му беше приятел, на Хък никак не му се щеше да го разочарова, защото този пасионарен тласък или чувствените импулси на биосферата не бяха нищо друго освен бояджийските изхвърленици на стария Хогбен, чийто механизъм на въздействие Хък така и не можа да проумее. Той от сума време натякваше на баща си да престане с цапаниците, които старецът величаеше като модерно изкуство, но Хогбен се държеше като склерозирала бабичка от бившия социалистически лагер, дето и от гроба гласува за комунистите. „Нали, казваше му Хък, твърдиш, че сте двама. Брат ти е създал приматите, а ти си ги дарил с разум. А къде е твоят разум?! Май чавка ти изпи ума, а? И престани да работиш с некачествени материали. Само замърсяваш биосферата! Защо като всички нормални хора не си купуваш разтворители от реномирани фирми, ами забъркваш боите с кисналата си амброзия.“

По думите на Лев Николаевич, след всеки такъв разговор в света настъпваше уталожване на импулса в резултат на ентропията или системата губеше своята пасионарност поради съпротивата на околната етническа и природна среда. За съпротивата на етническата среда Лев Николаевич беше прав. И как нямаше да е прав, като на хората отдавна им беше писнало от баща му. Но Хък не беше съгласен Лев Николаевич да го величае като „природна среда“ и някой ден щеше да му го каже...

Хък и неговата лъвица трепнаха почти едновременно.

– Хакер! – възкликна тя, загледана в компютъра.

– И аз го усетих.

Сродни души. А само Хък бил ненормалник!

Ако се съдеше по разширените ѝ ноздри, Ана-Мария подуши електронния натрапник, а Хък го почувства физиологически, сякаш искаше да влезе в него, а не в локалната им компютърна мрежа. Хакерът

изобщо не се криеше, ами си пробиваше път към екраните им като същински разгонен носорог.

След три секунди електронните писъци на антивирусната им програма секнаха, тя безропотно се предаде и на екраните светна императивно съобщение с главни букви:

ХЪК, ЕЛА ВЕДНАГА ПРИ МЕН!

Ясно. Мислеше за вълка, а той бил вече в кошарата. Ето какво всъщност го гризеше от рано тази сутрин. Та и майският дъжд не бе случаен на този свят. Въпреки претенциите си за аристократично възпитание, баща му категорично отказваше да ползва услугите на електронната поща. Той, както обикновено, желаше да бъде чул, разбран и удовлетворен незабавно, на секундата. Държеше се като истински чекист с хладен ум и чисти ръце, изпратен от тричленката да те прибере на топло или по-скоро на студено, в Сибир.

Хък наскоро му беше простил. Седемдесет и две години го отбягваше, докато се изтрепваше да ликвидира последната му и най-гадна бояджийска издънка – комунизма, – и ето че толкова скоро след сдобряването им (най-вече заради неволите на Шуин) пак го търсеше. Срещите им нещо зачестиха. Не му се вярваше да е на добро. Все пак Хък се поблазни от възможността пак да ходатайства за живота на сестра си, но императивността на съобщението и шестото му чувство подсказваха, че баща му отново е забъркал някаква каша, така че той с раздвоена душа изписа само две букви на екрана:

ОК

И те му бяха много.

После уж целуна своята лъвица за сбогом, но снощната ѝ жажда за любов още не беше преминала и този път креватният фитнес продължи само час. Не се притесняваше толкова да не закъснее, защото баща му все още не подозираше, че Ана-Мария го научи лесно да се предвижва извън времето. Повече го тревожеше пълното му неведение за причината, поради която се налагаше спешно да се срещнат.

Той тръгна умислен.

9. Сафари

Без Хък северната половина на кръглото семейно огнище се стори още по-пуста на Ана-Мария – почти като българската хазна от няколко месеца насам. Студената светлина от мониторите само поощряваше пристъпите на зиморничеви тръпки, причинени от климатичната инсталация, и правеше зноя в пустинята още по-бленуван.

Миналата седмица се бяха хванали на бас колко години би могъл да се издържа Софийският университет, ако разполагаше с парите, които неговата голяма приятелка Шер похарчи за пластичните си операции. Хък твърдеше, че ще стигнат най-много за три години и тя тутакси го обвини в българо-арменски шовинизъм. Според нея по официалния курс на лева към долара и цените от септември 1996 г. парите щяха да бъдат предостатъчни поне за пет години. Тогава Хък най-нагло заяви, че чисто по женски тя просто завижда на Шер, което отчасти си беше вярно. Обзаложиха се, който загуби, да изпълни три желания на другия. Всеки седна пред компютъра си и резултатът изобщо не изненада Ана-Мария, защото преди три дни тя го беше пресметнала с точност до един час. Според неговата симулация на бюджета университетът щеше да изкара пет години, единадесет месеца и осем дни, а според нейната – пет години, десет месеца и четири дни. Първите й две желания Хък вече изпълни в банята и в леглото и сега идваше ред на третото.

Тя тръгваше на сафари в Нубийската пустиня.

Не, че имаше желание да изтребва земните си братовчеди. Просто в Нубия нямаше какво друго да се прави. Там, в пустинята, сравнително рядко се срещаша само гладни нубийци и полугладни лъвове. Затова при подаването на молбата за шенгенската виза и Хък беше написал: „Причина за посещението – сафари“. Щеше да я последва като бял прислужник, който се грижи за багажа. Тъкмо заради многото куфари пътуването извън времето беше невъзможно.

Истинската причина за експедицията им обаче бе, че на нея й трябваше генетичен материал от нубийски лъв – достойния наследник на митичния си събрат от Немея, знаменития син на Тифон и Ехидна. Теоретичните изследвания на ония мърльовци от изследователския център в Сиатъл показваха, че един ген на нубийския лъв е пренесъл през повече от три хилядолетия хромозомната тайна на могъществото на Кушитските владетели от XXV-та нубийска династия, управлявала не какво да

е, а Древния Египет. И точно този ген можеше рязко да подобри наследствеността на Хък. Ана-Мария искрено се надяваше, че след тази промяна най-сетне щяха да създадат така жадуваното потомство.

Големи проблеми имаха с това пътуване.

Първо, самоубийството на Шуин и изкуствено подклажданото напрежение между Чечня и Нуку Хива човъркаха Хък отвътре като стара язва след преяждане с лютивите деликатеси от родната му кухня. Ана-Мария, разбира се, му влизаше в положението и вече успя да му помогне да изпревари и да измести потенциалните купувачи при Скарлати, но не можеше да контролира всички фактори в конфликта само с помощта на интуицията и компютъра си. Нуждаеше се от лични или поне от мисловни контакти с най-важните участници. Докато следеше всичко отдалеч, имаше опасност не само тя, но и някой от останалите да извърши глупост.

Второто затруднение идваше от шенгенската виза. Хък трябваше да докара апаратурата за вземане на генетични проби с чартърен полет от Париж до Хартум. Единствено французите поддържаха някакво консулство в района, заради оръжието, което продаваха на всички наоколо. Но през 1996 г. никой не даваше виза на българин за страна от Европейския съюз. Пък и французите бяха изключително ревниви към конкуренцията в оръжейния бизнес. Наличните американски, руски, френски, немски, чешки и български паспорти на Хък не вършеха работа. Наложил се с помощта на черна перука и кафяви лещи на очите Хък да се преобрази в Хосе Гюлбекян – преуспяващ португалски бизнесмен от арменски произход. Целият свят знаеше, че фамилията Гюлбекян се интересува само от две неща: благотворителност и сафари.

Хък беше отвикнал да пътува с багаж, затова Ана-Мария му остави точни инструкции във файла SAFARI: колко са куфарите с нужната апаратура, всеки от тях с какъв цвят е, в кой куфар са документите, билетите и парите и кои куфари може да оставя на багаж, а за кои трябва непременно лично да се погрижи. След това потегли за Сиатъл.

Естествено в три часа след полунощ лабораторията на института беше пуста, но компютрите си работеха. Тях никога не ги изключваха – нали Ана-Мария плащаше за всичко. Тя седна пред познатия „Крей ТЗЕ“, бързо премина през всички пароли, прегазил всякакви забрани и влезе в програмата за предстоящото генетично облагородяване на Хък. На пръв поглед всичко си беше както трябва. И третата симулация показваше, че точно в този ген на тринайсетия хромозом е разковничето на успешното оплождане. Нейната яйцеклетка вече радушно приемаше

сперматозоидите на Хък. Поне на теория! Интуицията ѝ я накара да провери всичко отначалото. Грешка в симулацията нямаше. И все пак Ана-Мария подсъзнателно усещаше, че има нещо нередно. Изглежда омайните земни планини и безбрежните морета бяха претъпили алдебаранския ѝ инстинкт да подушва опасността от километри. Само пустинята можеше да го събуди.

Време беше да тръгва на лов.

Щом усети маранята и пясъка под лапите си, първата ѝ мисъл бе, че най-после си е у дома. Тя щастливо се овъргала в дюната. Бе знойно като в доменна пещ и сякаш пресованият въздухът дори не потрепваше. Пейзажът в тази част на Нубийската пустиня – а на нея всичко наоколо наистина ѝ изглеждаше като дивен пейзаж! – беше удивително еднообразен: пясък, пясък и пак пясък.

Пясъчни хълмове, пясъчни дюни, пясъчни оврази, пясъчни русла на пресъхнали реки, пясъчни кладенци. И никакъв живот. Поне по пладне.

Ана-Мария се поразходи. Наистина в кафеникавия пясък не преобладаваше рижия, а сивия оттенък, но всичко ѝ се струваше някак близко и родно. Рецепторите ѝ жадно попиваха горещината и привичните мизми. Духът на пустинята я опияняваше.

Затича се, като редуваше прибежките с величествени лъвски скокове. Чувстваше се като риба във вода. За първи път изпитваше това чувство на Земята. Ана-Мария мислено си обеща поне два пъти в годината да идва тук. А защо с Хък да не обиколят цялата Сахара? Или най-добре – всички пустини на Земята. Само веднъж да се отърват от тая каша, в която се е забъркал, и веднага щеше да състави програмата.

Обзета от въодушевление, тя си избра най-високия от околните хълмове и хукна. Щом се изкачи на билото, се огледа. От тоя пустош по-пусто не можеше да бъде. Тогава се съсредоточи, както я беше учил Хък, и полетя.

Отгоре местността изглеждаше още по-еднообразна. Разликата бе само в околната температура. Във висините бе по-хладно – някъде към трийсет градуса по Целзий. Попадна на въздушно течение и я побиха тръпки. Все пак не всеки ден летеше и усещането беше непривично, но завладяващо. Имаше чувството, че току-що се е измъкнала от кабината на сауната и се е хвърлила в ледените води на басейна. Скоро взе да изпитва огромно удоволствие. Хък и летенето бяха двете ѝ най-големи радости на Земята.

Едва след час кръжене забеляза някакви признаци на живот в далечината и побърза да се приземи. Толкова небивалици се разказваха за

Нубийската пустиня, че само летяща лъвица липсваше в тях. Докосването до оскъдната растителност прибави нови, познати усещания. В душата ѝ се надигна вълна на задоволство. Ловният ѝ инстинкт се събуждаше. Лъвицата бързо овладя трепета и се концентрира. Нямаше никакъв вятър и тя бавно се прокрадна по най-късия път до скромното семейство.

Бяха един мъжкар, две женски и две лъвчета. Двуженството бе сравнително рядко явление сред изчезващия вид на нубийските лъвове. Повечето от тях бяха полигамни и си имаха по три-четири лъвици. Нещо я смущаваше в това двуженство и Ана-Мария си помисли, че генетичният материал на мъжкаря би трябвало да не е много качествен. Но така или иначе се нуждаеше от тренировки и тя се захвана да опознава нравите и реакциите на нубийските си братовчеди.

Не рискува да се приближи повече. Всички земни лъвове имаха проблеми с обонянието, но не и със слуха. Просто се материализира лежешком на една педя от ноздрите на старшата съпруга. Реши, че тъкмо тази спяща лъвица е първата дама, защото се бе настанила най-близо до обекта на желанията им. Близостта породила у Ана-Мария чувството, че се е загледала в огледалото на фризьорски салон. Стори и се много странно, че това същество, което на пръв поглед почти по нищо не се отличаваше от нея, е лишено от разум. И на нейната планета понякога се раждаха слабоумни лъвици, оцетени от природата или по-скоро от малоумния си баща, на който дълго време не му е вървяло на карти, но Ана-Мария за първи път виждаше себеподобно без капчица разум.

Първи инстинктивно реагира мъжкарят. Той размърда ноздри, за да усети по-добре нюансите в божествената миризма. Сигурно сънуваше, че е в лъвския рай. Миг след това старшата съпруга отвори очи и зяпна в упор рижата си съперница. Необичайната окраска изглежда не ѝ направи впечатление. Но вместо да отпрати натрапницата с гневни думи, тя подуши(!) Ана-Мария и с рязко движение на дясната си лапа я избута на половин метър. По-скоро неканената гостенка нервно се отмести още преди да я докоснат.

Земните лъвици имаха проблеми и с обноските! На нейната планета да подушиш някого бе върхът на безочиеето.

Щом огледа внимателно Ана-Мария и установи, че е по-дребна, първата дама загуби интерес и отново се отпусна в сладките прегръдки на следобедната дрямка. Алдебаранската лъвица съсредоточи вниманието си върху мъжкаря. Той беше по-голямо предизвикателство за ума ѝ дори от малоумната му половинка. Себеподобно от мъжки пол! Лъвица,

с която можеш да се любиш! Тя се насили да отхвърли перверзните мисли и да се вгълби в научната страна на въпроса.

Така изминаха още четири часа, без никой да помръдне. Хищниците в пустинята си пазеха силите само за лов, а в редките случаи, когато бяха сити, се отдаваха на любовни игри. Ана-Мария отдавна не беше подлагала търпението си на такова изпитание. То бързо изостри ловния ѝ инстинкт до някогашното съвършенство.

Постепенно сенките на дюните се удължиха и скоро слънцето залеже зад дюните на запад. Когато започна видимо да се захладва, семейството се размърда. Ана-Мария предпазливо се отдалечи на петдесетина метра. Първо лъвчетата се опитаха да се заиграят с майките си, но те малко грубичко отхвърляха ласките им, като мятаха по някой злобничък, но ленив поглед към рижата натрапница. Явно бяха доволни, че се е отдалечила без специална покана, но нейното макар и дискретно присъствие все пак ги притесняваше.

Причината бе в нескрития интерес на мъжкаря към нея. Той се разкърши, зина паст, звучно се прозя като истински господар и гордо огледа ловния си район. Всъщност наоколо нямаше нищо за гледане освен апетитната Ана-Мария. После напетият sameц взе уж да се разхожда около гостенката, но постепенно стесняваше кръга. От сто километра си личеше, че той я желае, и Ана-Мария гневно се упрекна, че това май я възбужда.

Тя можеше да реагира още преди първия му скок, но това не влизахе в планове те. Рижата лъвица не само че не избяга, но позволи на мъжкаря да я настигне и дори да я катурне по гръб. За миг я връхлетя неочаквана слабост. Какво ли щеше да стане, ако забрави приличието и се отпусне?

С три резки движения от алдебаранския еквивалент на *тайкуондо* тя постави на мястото му това природно недоразумение от мъжки пол. Лъвът отхвъркна като перце на няколко метра и бързо се изправи. Беше изумен не толкова от силата ѝ, колкото от нежеланието ѝ да го приеме за любовник. За какво се въртеше тогава наоколо?

Горкичкият! Ако знаеше само какво се канят да му сторят Ана-Мария и Хък след няколко дни по обед, когато всички царе на пустинята щяха блажено да спят, мъжкото му достойнство съвсем щеше да кълумне.

Униженият sameц се престори, че му е дошъл акълът в главата и се отказва да изневерява пред очите на съпругите си. Той тръгна на лов с наведена глава. Семейството му го последва. Кавалкадата завършваше с

леко стъпващата Ана-Мария, която постепенно изостана.

Тя нямаше търпение да хукне пак към Сиатъл.

Оказа се, че не интуицията, а позакърнелите инстинкти я бяха подвели. След тренировката в пустинята ѝ бяха потребни само пет минути, за да установи, че препъникамъкът не беше в програмата, а в първичните данни. Началните генетични тестове на Хък не отговаряха на контролните, правени всяко тримесечие при постъпването на новата, прясно замразена порция семенна течност!? От гледна точка на статистиката грешката би трябвало да бъде в първия тест, направен няколко месеца преди да започне цялата дандания, когато глупаците още не бяха достатъчно мотивирани. Сега нямаше как да провери, но по-късно щеше да разнищи тази работа.

Лъвицата излезе от програмата. Беше рано да се връща в пустинята. След миг колебание реши да види какво става на Токийската борса. Нищо не ставаше, защото беше затворила. Затова пък на стоковите борси в Англия и Германия животът или по-точно цените на цветните метали кипяха с пълна сила. Трябваша и само две минути да вникне в ситуацията на пазара и Ана-Мария тутакси сключи четири фючърсни сделки за никел и алуминий. След три месеца щеше да спечели поне два милиона – по един за Хък и за нея.

Прехвърли се в *Интернет*, за да провери как вървят продажбите на филмчета ѝ. За няколко дни се бяха увеличили с почти два процента. Тогава най-сетне се поддаде на импулса и седна пред по-малкия компютър „Сън Ентърпрайс 6000“.

Ана-Мария затвори очи и мислено си представи нубийската тройка. Насочи образите на обзетите от нагона лъвове и лъвици към оперативната памет и въображението ѝ, освободено от оковите на възпитанието, започна да ги анимира в любовна игра. На седемнайсетата минута се наложи да спре, защото дисковата редица щеше да се препълни. Тия мърльовци яко си бяха задръстили твърдите дискове с глупости. Разчисти набързо малко място, затривайки цяла камара временни файлове, и довърши филмчето.

Вече с отворени и пламнали от свян очи го изгледа два пъти. Увлечена в достоверното представяне на сексуалната техника, на места бе допуснала неоправдан натурализъм. Тя цензурира някои детайли най-вече в едрите планове. Винаги се стремеше да подчертава любовта пред секса, дори когато в нейните представи любовната игра бе перверзна. Все пак филмчетата ѝ ги гледаха и деца. Мисълта за подрастващите я подсети, че я чака по-важна работа от печеленето на пари и

удоволствията. Ана-Мария прехвърли новото произведение на изкуството на своя адрес в *Интернет*, премахна всички следи от прекъсването на текущата програма, пусна я отново и потегли към пустинята.

Съвестта ѝ бе някак гузна от въображаемите сексуални преживелици и по пътя се отби за малко у дома. Хък го нямаше и всичко беше постарому. Компютрите си работеха, но електронната поща беше празна. Тя провери за всеки случай и поредната емисия новини на *Си Ен Ен*. Около Чечня и Френска Полинезия нямаше нищо ново. Ана-Мария суеверно се отказа да поръчва китайска храна за вечеря и отпраща.

И в пустинята нищо не беше се променило по време на нейното отсъствие. Тук животът течеше бавно и величествено като водите на река Ганг. Само дето в този край тя се наричаше Нил. Гладното лъвско семейство продължаваше напразно да търси плячка. Като отплата за безпокойството учтивата Ана-Мария реши да им помогне. Някъде след полунощ тя откри от въздуха стадо антилопи и след като си поигра няколко часа с тях, на зазоряване прегриза гърлото на най-немошната. Според безмилостните закони на природата тя нямаше никакъв шанс дълго да оцелее. Пък и програмата за следващите дни изискваше, ако не успее да намери достоен заместник на мъжкаря, новият ѝ нубийски приятел да бъде сит и задоволен. С една дума: по-мирен.

Ана-Мария се повъртя наоколо, като изчакваше тия причудливи неразумни подобия на гордия ѝ род да открият позакъснялата вечеря по миризмата на прясна кръв.

10. Освалд

Атомите на Хък се скалпиха криво-ляво в молекули, молекулите – в клетки и така нататък. Удобна, но досадна работа. Добре, че процесът течеше сравнително бързо. Тук, на Земята, траеше точно една секунда и триста петдесет и седем хилядни. Ако случайно някой любопитен тип зяпаше съсредоточено тъкмо в тази точка от пространството, където щеше да се появи, за него Хък щеше да изплува сякаш от мъглата. А за това винаги можеше да се намери някакво шо-годе разумно обяснение.

В кабината на асансьора за адските покои на баща му, разбира се, нямаше никой. Той се прехвърли направо в тясното преддверие в дъното на шахтата. Нямаше нужда баща му да знае, че може да пътува извън времето, затова Хък си придаде замаян вид, като че ли бясно се бе спускал почти в безтегловност с личното превозно средства на стария Хогбен под мантията на Земята.

Влезе, без да почука.

– Изпий си рибеното масло!

Баща му не говореше на него, а на глупавия си папагал. Това, което каза на Хък беше още по-тъпо:

– А, понапълнял си от последния път, когато те видях. И много изискан ми изглеждаш. – За ужас на Хък в гласа на Хогбен нямаше и капчица ирония. Той говореше с благия тон на обичлив баща. – Отдавна не съм те виждал толкова прилично облечен.

– ...прилично облечен – повтори папагалът, като се кипреше като някоя умна сова.

– Надявам се, че не ме извика, за да обсъждаме съотношението между гръдната обиколка, ханша и талията ми – тросна му се голият Хък.

Той не се засягаше много, когато някой се натискаше да обсъжда фигурата му. Хък си я харесваше. Беше едър, широкоплещест, рус, със сини очи и дълга коса – изобщо, възпльщение на ариец от постановка на Вагнер през трийсетте години в Германия. Може би тъкмо поради това презираше всички, които величаеха арийците или имаха претенции, че са такива. Повече от тях мразеше само светското възпитание на баща си или по-точно онова, което той пробутваше за благородни обноски между баща и син.

– ...талията ми – изпъшка Освалд с малко закъснение и си

заоглежда снагата.

– Не мислиш ли, че сто и тринадесет килограма и двеста седемдесет и пет грама са ти много – тутакси го претегли на око старият Хогбен.

– ...бая много – прояви творчество тъпият папагал.

– Ако искаш да знаеш, Ана-Мария е с цели седем килограма по-тежка от мен – взе да се дразни Хък. – И, моля те, накарай тоя глупак да млъкне!

Баща му махна с ръка пред очите на папагала като най-долнопробен фокусник и Освалд заспа на рамото му. Днес старият Хогбен напомняше на стандартен английски професор. Беше си придал вид на разсеян, нуждаещ се от подстригване, строен, елегантно развлечен, малко муден, застаряващ хубавец – същински Пол Маккартни. Но човек можеше да си помисли, че е някой завейан тип от шоу бизнеса, само докато не видеше очите му. На немигащите си очи с огромни зелени ириса Хогбен трудно би могъл да придаде благост. Те бяха студени и безизразни, сякаш бяха създадени специално да гледат през хората. Хък само веднъж през последния век бе зървал подобни очи, когато Лаврентий Берия за миг си свали очилата на един прием в американското посолство през Втората световна война. Но Хък отдавна беше свикнал и с очите на баща си, и с постоянноменящата се обстановка в дома му под земята.

След последния скандал за модернистичните цапаници на Хогбен стените в дневната му бяха чисто бели и подтискащо голи като в хирургическа зала. Мебелите от черен орех рязко се открояваха върху ослепително белия мраморен под и изглеждаха стерилни. Сякаш недокоснати от човешка ръка. Светът за известно време се е лишил от пагубния импулс на „природната среда“, помисли си Хък. Дали пък старият Хогбен не беше се вразумил? Докога ли?

Той за миг се поблазни от мисълта, че баща му най-сетне е лепнал болестта на Алцхаймер и вече не помни какви щуротии си е наумил да извърши. Май беше по-добре да се измита преди да са се скарали отново.

След като проточи паузата достатъчно, та да му полази по нервите, старият Хогбен ехидно подхвърли:

– На някои вечно им върви дори с любовниците.

– Тръгвам си – сонна се Хък и му обърна гръб.

– Всичко хубаво. И поздравя Ана-Мария. Като те гледам такъв, й се чудя на акъла. Какво ли намира в теб?

– Сбогом.

Хък затръшна вратата отвън, но в мрачното предверие до ушите му

продължаваше да достига назидателното нравоучение на баща му: „Явно не го интересува, че митничарите във Феликстоу са заловили цял контейнер с парички!“ После гръмогласният смях на стария Хогбен го заля и Хък осъзна зловещия смисъл на думите му миг преди отново да се разпадне на съставните си части.

Върна се разтреперан.

Баща му продължаваше да говори на спящия папагал:

– Кой ли клетник е изгорял с цели петдесет и пет милиона долара? Леле, Освалд, да знаеш само как гаднярите-митничари доволно потриваха ръце.

– И ти нищо ли не направи? – избухна Хък.

– Че някой да ме е молил? – най-после благоволи да го забележи старият гръмовержец.

Хък побесня:

– Татко, престани с твоите евтини номера. В тази игра е заложен животът на много невинни хора. Да не говорим, че скапаният свят е пълен с тъпи военни и, докато мигнеш, тия гадняри могат да ни изпарят. Буквално всички ще отидем по дяволите.

– Не богохулствай, ами седни – простодушно се престори, че му се кара баща му, но всъщност мед му капеше на душата, като гледаше как синът му излезе от релсите. – Все аз ли трябва да ти оправям кашите? Кога ще пораснеш най-сетне!

– Хайде да не говорим кой и чии бакии оправя непрекъснато! – Хък изобщо не обърна внимание на поканата да седне. – Какъв смисъл има да повтаряме последния си разговор. Близко цял век се бяхтих като бял роб заради теб и най-вече за семейната чест. И какво получавам насреща – черна неблагодарност!

– Зелена! – меко го поправи баща му.

– Моля?!

– Зелена „неблагодарност“. В зелено, сине. В зелено! Нещо не си във форма днес.

Старият Хогбен направо сияеше, а втренчените му невиждащи очи можеха да накарат дори Игнацио Лойола да се изчерви.

– Какво си направил? – сепна се Хък.

– Напълних хотелския апартамент на ония непрокопсаник Скарлати с доларчета...

Хък направо изтръпна:

– Надявам се, че поне банкнотите бяха по сто долара?!

Любимото занимание на баща му доскоро беше в свободното си

време ръчно да изработва големи доларови купюри – по хиляда, пет хиляди и най-вече по десет хиляди долара. Онези с лика на Салмън Портланд Чейс. След войната американците престанаха да ги печатат и баща му доволно потри ръце, защото остана сам на емисионното поприще. През 1969 г. обаче американското правителство се усети и далновидно взе решение да извади от обръщение всички купюри, по-големи от сто долара. Нещо повече, Федералният резерв описа по номера легално печатаните четиристотин банкноти по десет хиляди долара и баща му побесня. Тогава си обзаведе по-хубава печатница дори от емисионното ведомство на САЩ и бълваше простичките стодоларови банкноти, които бяха станали новото му хоби.

– Не се тревожи, синко – гласът на Хогбен направо преливаше от нежност. – Бяха двайсет и четири от моите куфарчета „Хогбеннайт“, надлежно натъпкани с чисто нови стодоларови банкноти. Нали знаеш, че съм оптимизирал всичко. „Хогбеннайт“ побират точно два милиона и половина долара и, пълни, тежат двайсет килограма – обичайната тежест за сутрешна гимнастика на горилите им.

– Ти си луд – възкликна Хък. Той добре познаваше баща си и бързо схвана накъде ще избие цялата работа. – Че как ще ги измъкнат оттам, без да съберат пред хотела цялата лондонска полиция?

Хък от сърце се молеше да не се окаже прав. Той не се тревожеше, че са фалшиви. Всъщност парите на баща му бяха по-хубави и от истинските. И въпреки разточителния живот на стария Хогбен, баща му увеличаваше инфлацията в света с незначителната една десета от процента.

– Няма страшно, сине – старият Хогбен беше във вихъра си. – Скарлати беше заел с шайката си целия дванайсети етаж, а аз спретнах едно пожарче на единайсетия – ухили се щастливо баща му при спомена за поредната си шуротия, а в очите му внезапно лумнаха весели, изгарящи като огнехвъргачка, студени пламъчета. – Докато евакуираха гостите, а управата и пожарникарите се потяха с онзи *ад под небето*, вертолетът на глупака успя да направи два курса от покрива на хотела до резиденцията му. Нали я знаеш? Оная пошла имитация на Тотли Тауърс, в която се срещнахте вчера – старият Хогбен дори му намигна! – Само дето негодникът ти беше бесен, че си му пробутал чисто нови стодоларови банкноти... – От нечовешкото усилие да смигне на сина си левият му клепач бе увиснал и стария Хогбен го зяпаше влудяващо нежно изпод него. – ...Сам разбираш, че при създалата се ситуация не можех да му стоваря по-дребни и употребявани купюри. Щяха да ги пренасят три дни, докато неминуемо ги хванат. А ти не искаш да хванат Скарлати,

нали? Не се тревожи. Компенсирах го с пет милиона за разходите по принудителната обмяна. С неговата комисионна общо му станаха точно десет милиона. Уредиł с̀м продавачът да приеме полагащите му се петдесет милиона в нови банкноти без възражения. В Източна Европа нямат проблеми с тях. Дори ги предпочитат. Както виждаш сметката излиза и всичко се уреди по мед и масло.

Старият Хогбен доволно потри ръце. Хък бе толкова втрещен, че нито веднъж не прекъсна пищното му словоизлияние. Красноречието май беше семейна черта. Хогбен гледаше през него и благо му се хилеше, като инстинктивно галеше тъпия си папагал. В съня си Освалд се бе преместил в скута му и сега самодоволно се гушеше там. Понякога Хък не без основание си мислеше, че тоя тъпанар пълноценно го замества и някак се изхитрява обилно да дарява баща му със синовна обич. При това никога не му противоречеше, а напротив... Нали, в края на краищата, Освалд си беше просто говорещ папагал, макар и от изчезналия вече вид *Neophena monumentalis*.

– Онемя ли? Не чувам да ми благодариш.

Баща му продължаваше гордо да го зяпа с немигащите си очи, имитирайки трепетно очакване. Имаше гадния самодоволен вид на долнопробен злодей от водевил, изтапанен пред плодовете на поредното си безчинство. Сигурно в този момент Молиер се обръщаше в гроба.

– Благодаря ти, разбира се – най-после се отрони звук от устата на Хък, – но защо не ми се обади по-рано? Знам поне деветдесет и девет по-прости начина да оправя нещата без сериозни последствия. Ами ако сега онзи бандит от яд, че трябва да обменя на черно новите банкноти, вземе да развали цялата работа?

– Спокойно. Той още не знае, но неговите хора вече изпълниха поръчката ти по мое нареждане. Тоест те си мислеха, че нареждането е негово, и сега товарите са прибрани на сигурно място. Няма страшно. И в Рейкявик, и Порт Стенли всичко е спокойно.

– Да, прекрасно – събра всичката си ирония Хък и му я поднесе неподправена. – Сега просто трябва да седнем и да чакаме да избухне гангстерска война. От трън та на глог!

– Е, не може и вълкът да е сит, и агнето да е цяло – не му остана длъжен баща му в обичайната семейна престрелка с поговорки и пак потри, но този път зиморничаво ръце.

Старият Хогбен се престори на обиден. Стана, постави глупавия Освалд на работната си маса, въртна се като млада булка и отиде до камината. Щом побутна имитацията на дъбовите пънове в кичозното си

изобретение, температурата в стаята видимо се повиши.

– Надявам се, че не си предприемал нещо друго по този случай? – не можа да скрие тревогата в гласа си Хък.

– Не – отвърна баща му с гръб към него.

– Сигурен ли си?

– Да.

Хогбен се изплези на фалшивия огън. Всеки фелдшер можеше да установи, че вдетиняването му набъбваше в геометрична прогресия. Ах, как ненавиждаше той тази неловкост! Чистосърдечността на праволинейния му син винаги го вадеше от равновесие. За толкова много години той така и не намери верния тон в техните отношения.

– Още веднъж си помисли! – настоя Хък, като инстинктивно сви юмруци и побърза да кръстоса ръцете си зад гръба.

– Да, да и пак да.

Баща му продължаваше да стои с гръб към него, заключил показалеца си със средния пръст на калъч. Хък не смееше да зададе по-конкретни въпроси, защото искаше да го държи колкото се може по-далеч от тая каша.

– Татко, искам за стотен път да те помоля да не се бъркаш в моите работи.

– *Големите партии само привидно са съсредоточия на решителни действия* – отчетливо и монотонно взе да нарежда спящият папагал Освалд от висотата на своя пиедестал. – *Малък брой високопоставени умове, чиито имена в момента не са сред най-известните, решава всичко, докато голямата маса на политиците от втори ранг, реторици и трибуни, чиновници и журналисти с твърде провинциален кръгозор поддържат надолу илюзията за самоопределение на народа.*

– А ти защо се бъркаш в моите? – добави баща му, като най-после се извърна към него, но избягваше да среща погледа му.

Той беше напълнил главата на нещастния папагал с всички тонове на Шпенглер, за да може нагло да използва животинката в дискусиите им. Така старият Хогбен без много труд си осигуряваше преднина във всеки спор. Едно е на ход да намираш аргументи в импровизиран разговор, друго е да спориш с кабинетно подготвени доводи, монотонно цитирани от папагал.

– Ако не бяха моите далавери с ония алчни негодници Гришин и Романов, Горбачов никога нямаше да вземе властта и кой знае кога щеше да падне Берлинската стена! Много добре ти е известно, че някой от двамата беше на ред да докопа баницата. Добре, че на времето пробутах

секретните им досиета в КГБ на Андропов.

– Цивилизациите – поде Освалд – са най-крайните и най-изкуствени състояния, на които е способен развитият вид човечество. Те са завършек; те са станалото, което следва ставането, смъртта, която застига живота, стагнацията след развитието, духовната старост. Те са край, необратим и неизменно достиган, по силата на дълбока необходимост.

Хък не го прекъсна. Веднъж, преди време направи опит да вземете думата от спящия папагал. Беше пълен провал. Закле се никога да не повтаря грешката. Знаеше, че цитатите му винаги са стегнати и кратки. Беше възприел тактиката да отговаря само на баща си. А баща му никога не се стърпяваше и постоянно се напъваше да дописва Шпенглер.

– А кой подкокороса германците да дадат цяла камара пари на Ленин, за да прави революция? – допълни, както се очакваше, баща му с победоносен вид.

– Ха! Първо, това си беше най-обикновена сделка и никой – нито аз, нито германците, нито дори ти! – никой не можеше да предвиди колосалните последствия. – Гласът на Хък застрашително набираше сила. Той едва се съдържаше да не избухне. – Второ, крайната ми цел, както добре знаеш, беше единствено да спра по-бързо Първата световна война. И, трето, благодарение на твоите неовладени емоции, възплетени в постна боя, разредена с вкиснала амброзия, идеите на един от многото редови германски философи, преписвал избирателно Кант, Хегел и кой ли не...

– Този тип на силни духом, напълно неметафизични хора се появява неизменно в историята – отново в просъница взе думата тъпият папагал. – В техни ръце е духовната и материална участ на всяка късна епоха. Те са създали вавилонския, египетския, индийския, китайския и римския империализъм. В такива епохи будизмът, стоицизмът и социализмът са узрели до завършени световни настроения, които за сетен път са съумели да завладеят и дълбоко да преобразят гаснещото човечество.

Гаднярът Освалд механично си цитираше барабар с правописните грешки!

– Ами ти защо накара онзи тип Георги Марков да емигрира? – добави ни в клин, ни в ръкав баща му и гордо се изпъчи като достоен съавтор на Шпенглер.

– Какво за Марков?! Аз ли съм виновен за Георги Марков? Това, наистина, е върхът на безобразието! Не стига, че хората вече не могат да

ходят спокойно по улицата с чадъри заради теб, ами уби човека, само защото ходил на лов с любимия ти диктатор, а после взе да пише истината за него.

– Стига! – изсъска тихо баща му. – Няма да позволя на сополивия ми син да се пише по-голям католик от папата!

– Добре, че спомена папата! Щях да забравя. Защо трябваше да намесваш българите в атентата срещу папата? Само защото аз съм роден в България, нали?! Умря си от кеф да ме уязвиш по този начин. Искаш ли да знаеш истината? Истината е, че ти ревнуваш! И ревнуваш като разгонен носорог! – Хък си спомни как баща му преди час най-безцеремонно нахлу в личния му живот и гласът му взе да набира сила. – Ревнуваш, че хората боготворят само един от твоя род! Истинският създател на материалната Вселена! А тебе са те забравили. Светът се движи от материалното, а разумът, доколкото го има, отдавна не зависи само от теб и ти просто завиждаш на брат си. – Хък съвсем забрави благоприличието. – И, дявол да го вземе, завистта ти е първична и неподправена, като на някоя възпълничка клакьорка, която умира от завист, че погледите на всички момчета са впити в стройните разгопени крака на празноглавата ѝ съученичка, дето стои на един чин с нея и непрекъснато ѝ преписва домашните!

– Хък!

– Татко!

– ...ттатко – разсъни се Освалд и тутакси заклина.

Баща му напевно се провикна:

– *Стига с таз кавга. Събудихме децата...*

– *Ами сега...* – не се стърпя Хък.

– ...ами сега – спря да заеква папагалът.

Баща му ловко приключваше всичките им разговори все по някакъв глупав, оперетен начин. Но този път Хък му беше приготвил малка изненада.

Разпадна се пред очите му.

11. Чингис хан

Прибра се бързо у дома, но не завари Ана-Мария във ваната, както обикновено по това време на деня. Коженият стол пред нейния компютър все още съхраняваше влагата от прекрасното ѝ тяло и свидетелстваше, че тя не си е нарушила дневния режим, а само е съкратила стандартната процедура.

На неговия екран културно бе активирано кратко, делово съобщение от електронната поща:

Х.Х.

Тръвам. Виж файла SAFARI

А.-М.

Докато възприемаше бавно написаното, защото умът му все още бе зает свирепо да спори с баща му, образът на екрана се разпадна и мястото му зае ново съобщение:

НЕГОДНИКО, КАКЪВ БЕШЕ ТОЗИ ФОКУС?!

ВСЕКИ НОРМАЛЕН СИН БИ ГО СПОДЕЛИЛ С БАЩА СИ!!

ВРЪЩАЙ СЕ ВЕДНАГА!!!

Хък машинално чукна само два клавиша, този път на кирилица, защото те активираха вируса, който беше напъхал по мрежата в компютъра на баща си преди седмица:

НЕ

Ще има да взема!

Нека сега си оправя компютъра цял ден.

Някъде в дълбините на сърцето си той все още таеше жалки остатъци от любовта към шантавия си баща. След като навърши осемнайсет години Хък прекара много щастливи мигове със стария Хогбен. Но през последния век баща му го изкарваше от кожата, защото от импулсивните му хрумвания пострадаха милиони хора.

Преди двайсетина години, когато старият Хогбен разбра, че комунистическата идея започва да губи почва под краката си, той спазари евтино душата на Робърт Максвел и дълго се подвизава под неговото име.

И въпреки всичките каши, които успя да забърка, сега най-нагло се опитваше да се изкара дисидент. След практическия крах на комунизма обаче нещо в стария Хогбен се пречупи като суха клечка в края на лятото и той главозамайващо бързо взе да се вдетинява. Самоуби непотребното разплуто тяло на Максвел и сега явно си бе прикачил нова самоличност.

Дълбоко в себе си баща му отчаяно се инатеше като опърничаво магаре на мост и отказваше да признае, че бояджийската му издънка – комунизмът – е просто глуха, странична галерия по пътя на човешка цивилизация към вселенския разум. Нещо повече, Хък непрекъснато откриваше, че старият Хогбен продължава да подкочоросва разни групички смахнати терористи тук и там по света. И сега косите на Хък се изправяха при мисълта, че баща му е забъркан в историята с ядрените бойни глави. И въпросът беше дали е само забъркан, или старият Хогбен пак беше в основата на цялата каша? Хък се страхуваше в яда си да не направи някоя глупост. Трябваше да последва Ана-Мария и да се посъветва с нея. Файлът SAFARI беше пълен с убийствено точни и ясни инструкции, които просто нямаше как да не изпълни. Те безпроблемно го отведоха с два самолета през три летища и още толкова гранични пункта до жаркото сърце на Африка, като му оставиха дълги часове за размисъл.

Житието на Хък се равняваше на двайсетина нормални човешки живота и приличаше повече на синкопирана мелодия на Скот Джоуплин. Но, откъдето и да погледнеш този своеобразен *рагтайм*, резултатът беше отчайващ. Той живя усилно, трескаво, като невидял, поне пет пъти по-активно от съвременниците си и, разбира се, направи двеста пъти повече грешки от тях. Хък си помисли, че тази цифра странно съвпада с броя на жените, с които бе поддържал връзки. Дали беше случайно? Глупости! Търсеше под вола теле. Много от тях бе обичал истински, а за някои бе готов да умре и сега...

Ето че пак се изхвърли. За хората тази метафора винаги можеше да стане реалност, но не и за него. Наследили до голяма степен гените на баща си, практически Хък и сестра му Шуин бяха безсмъртни колкото материалната вселена или поне колкото слънцето, което в момента закачливо надничаше от илюминатора на самолета. Баща му държеше в стъкленици точни техни копия и досега се бе налагало два пъти да повтаря с Хък чудото на Исус с възкресението на Лазар. В началото Хък губеше само част от спомените си – онези, за които стария Хогбен нямаше и представа. Но това обикновено само радваше Хък. Той жадуваше да се приспособи към хората, да стане един от тях, но дълги години се

чувстваше като *бръмбар в мравуняка*.

Много вода изтече докато свикне с факта, че той и сестра му са безсмъртни. Всъщност след самоубийството ѝ, единственото нещо, което го крепеше, освен любовта му към Ана-Мария, бе мисълта, че рано или късно един ден отново ще види сестра си. Съжаляваше само за Фред. Но приятелят му беше в разцвета на силите си и Хък не губеше надежда да придума баща си за още един Исусов подвиг.

През всичките тези тринайсет века Хък най-болезнено преживяваше загубата на любимите и приятелите си. Всички те изживяваха отредения им живот и напускаха този свят, а Хък оставаше. Няколко пъти дори се опита да спи по десет-петнайсет години с надеждата, че може да изтрие мъчителните спомени. Никаква полза нямаше. Щом се събудеше, животът около него си продължаваше и той не ставаше по-малко безсмъртен. Когато в края на краищата се примири, реши, че във Вселената има само две страшни неща: да умреш рано и да живееш вечно. Колкото и парадоксално да изглеждаше на пръв поглед, лекарството за този изначален страх и в двата случая беше едно и също: да живееш интензивно, да се сдобиваш с нови приятели, да обичаш, да се раздаваш, да създаваш.

– Желаете ли чаша „*Каберне совиньон*“ от Поморийския регион, господине? – вежливо му се усмихна стюардесата.

– Благодаря ви, не пия – излъга я Хък.

От срам се загледа в безоблачните небеса зад илюминатора, но слънцето му се облещи право в очите и той извърна глава. Умната, човече, рече си Хък. Видя ли как Господ те наказва. Предлагат ти „*Каберне совиньон*“ от Поморийския регион! Та нали в стомаха ти още се кандилка поредната порция от собственото ти производство. Погледни си вътрешностите и престани да пълниш и главата си с наркотични бъркочи. Колкото по-трескаво се раздаваш, толкова повече каши създаваш. Виждаш ли! Дотам си оглупял, та чак взе да редиш глупостите в рими. Я се стегни малко!

И Хък заспа.

Присъни му се отдавна загубен спомен. Чингис хан още не се казваше Чингис и не беше хан. Наричаше се Темучин или Темуджин – според това кой как можеше да си изкълчи езика. Беше на седемнайсет години и се криеше в юртата на Хък, защото преди девет дни с брат си Хасар бяха убили своя полубрат Бектер, роден от втората жена на баща им.

Всъщност историята започна седем години по-рано.

Заради някаква стара обίδα Есугей-багатур – главата на

семейството и на целия род Борджигин, което в превод ще рече „Синео-ките“ – бе отровен от татарите по време на пир в степта. По онова време под влияние на китайските хронисти Хък различаваше цели три вида татари – бели, черни и диви. И, естествено, за разлика от европейските историци изобщо не ги бъркаше с монголите, които живееха на границата между черните и дивите татари. Заблудата на европейците идваше оттам, че много скоро им омръзна да ядат бой от азиатските пълчища и тогава всеки, който ги биеше, стана *неприятният татарин*. Все пак е поприлично един да те млати, отколкото всеки, който свари.

По същата причина не се разбра точно коя от многото разновидности на татарите отрови бащата на Темучин. Всъщност Есугей-багатур язди още четири дни след пира и умря в собствената си юрта от безобидна инфекция. През XII век обаче имаше само естествени антибиотици и те бяха кът в монголската степ, така че и двете му законни съпруги – заедно и по отделно – не можаха да му помогнат. Пък и обидата си беше обида и по суровите местни обичаи все някак трябваше да бъде отъмстена.

Година след смъртта на Есугей неговите поданици, монголите-тайджиути, проявиха гнусна неблагодарност, която направо граничеше с престъпление. Те не само че разграбиха имуществото на багатура, но и отлъчиха двете вдовици и седемте сирачета от родното им племе. Формалната причина бе, че вдовиците на всичките им вождове (защото по него време те бяха останали съвсем без вождове!) се съдърпаха.

Животът продължи да си тече в естественото русло.

Шест години изгнаниците клетки се скитаха гладни и безпризорни в пустошта между отколешните летни и зимни пасища и напук на всякаква логика оцеляха. Слънцето всеки ден монотонно изгряваше и залазваше, вятърът ту свистеше, вдигайки облаци от прах, ту гальовно шепнеше; понякога дори валеше дъжд, но оскъдните природни дадености на „неожннатото море“, както Омир навремето обичаше да нарича степта, нито на косъм не се променяха. Жените по цял ден събираха корени, а момчетата зорко бдяха над оскъдното имущество и се редуваха да ловуват. Единствените им приятели бяха собствените им сенки, а единственото богатство – конските опашки.

Така по естествен път се стигна до братоубийството.

Жертвата Бектер не бе първородният син и въпреки това израсна като злобно и гадно хлапе. Най-силен от шестимата братя, той постоянно издевателстваше над връстниците си Темучин и Хасар. Отъмкваше им ту уловената риба, ту простреляната птица, което при това

полугладно съществуване определено си беше сериозна криминална проява. Но не за това го убиха, а защото беше предател. Бектер постоянно донасяше на гузните тайджиути къде се намира низвергнатото семейство на покойния Есугей-багатур – потенциално гнездо на новия монголски предводител.

По него време Хък живуркаше край бащиното огнище, което се местеше непрекъснато като катун според прищевките на старият Хогбен. Баща му все още не беше се развихрил съзнателно с бояджилъка и се бъркаше в световната история само като запален любител – поради вроденото си интригантство и манията за величие. Старият Хогбен живо се бе заинтересувал от неочаквания възход на монголите и татарите на фона на останалите племена в Азия от чисто спортен интерес. Ако подозираше, че не само тая напаст божия е повлияна от засега инцидентното проявление на бояджийските му страсти, той щеше да се пукне от гордост. Така в ония години под името Сорган-Шира от племето *сулду* стария Хогбен незаконно съжителстваше с една тайджиутка, а Хък по неволя правеше компания на цялата им сюртия деца.

Девет дни след убийството Темучин броди из гъстите гори в монголските планини (кой знае защо племето остави на мира брат му и гонеше само него), но върхарите бяха още по-диви от степта и тук съвсем нямаше нищо за ядене. Накрая, примаял от глад, ще не ще, той се принуди да слезе в долината на река Онон и съгледвачите на тайджиутите тутакси го плениха. В ония години временно изпълняващ длъжността вожд бе старият приятел на баща му Таргутай-Кирилтух – добродушен, отзивчив и безволев човек, който обичаше Темучин и веднъж вече му беше спасявал живота.

Направи го пак.

Като се възползва от властта си, Таргутай-Кирилтух извади от нафталина един отдавна неприлаган закон на племето, който му даваше право да замени смъртната присъда с принудителна диета. Така с връзки Темучин бе окован и стана „официален пленник на тайджиутите“. Той беше длъжен постоянно да носи дървените пранги на шията си, като му се забраняваше да спи повече от една нощ в една и съща юрта. Клетото хлапе трябваше да скита от врата на врата или по-скоро от чергило на чергило и да се моли някой да го нахрани и да утоли жаждата му, защото прангите му пречеха да прави това без чужда помощ.

Щом го видя за пръв път по време на кратката съдебна процедура, Хък реши, че Темучин е омагьосан европейски принц. Бъдещият Чингисхан беше висок, рус и със сини очи. Толкова висок, толкова рус и

толкова синеок, че можеше спокойно да стане баща на мечтаното дете на Шарън Стоун. Защото името на неговия род – Синеоките – съвсем не беше хипербола. Всички от техния род, а и от още няколко монголски рода бяха високи, руси и синеоки, и отгоре на всичко – християни-нестористи.

Тайджиутите наивно сметнаха, че попаднало в плен, момчето ще загуби самообладание и съответно – всякаква надежда за спасение. На шестнайсетия ден от първия летен месец, когато настъпи пълнолуние, те спретнаха поредния празник и, както му е редът, порядъчно се напиха с ферментирало кобилешко мляко. Когато най-сетне си легнаха, Темучин ловко се извъртя, халоса с прангите на шията слаботелесния си пазач по главата, и хукна да бяга към единственото скривалище наоколо – гората край брега на Онон.

Щом се свести, пазачът вдигна племето по тревога и неизтрезнелите тайджиути два часа напразно претърсваха района, като с мъка се стремяха да пазят равновесие. Накрая преброиха конете и като видяха, че бройката излиза, отидоха да си доспят с презумпцията, че човек, окован в пранги, не може да отиде далеч пеша. Нали и утре слънцето щеше да огрее степта!

За разлика от тях Хък лесно откри Темучин. По местния обичай той даде кръвна клетва, че няма да го предаде, и го отведе в тяхната юрта. Останалата част от семейството, необременена от чувството за дълг към племето, бе бойкотирала преследването и спеше като заклана след празника.

Темучин изобщо не беше лековерен. Той съвсем реално прецени, че няма друг изход, и трябва да се довери на новия си или по-точно на първия си приятел в живота след собствената си сянка. Хък бързо му свали прангите и ги изгори, докато Темучин лакомо се хранеше. После му измайстори скривалище под огромната камара от кожи в бащината каруца.

Три адски горещи летни дни и три дяволски задушни нощи изкара Темучин там, докато изтрезнелите тайджиути претърсваха първо околността, а после и лагера. Накрая стигнаха и до тяхната каруца. Най-усърдният преследвач взе да прехвърля кожите една по една, но Хък му се присмя:

– А бе ти луд ли си? В тая жега кой може да издържи под такъв товар от кожи?!

Този довод се стори убедителен на всички и нехайните преследвачи ги оставиха на мира. Без това монголите още не бяха свикнали да

докарват каквато и да било работа до края. Повечето вече си бяха казали: „Майната му на Темучин! Да върви където ще.“ И още същата вечер Темучин пое по пътя към славата. Само мъж, който може да издържи цели три дни и нощи през лятото в степта под двуметрова камара от скъпи кожи, бе достоен да стане Чингис хан.

Четирийсет и седем години Хък го следва рамо до рамо, като шест пъти сменя самоличността си, но винаги оставаше верен на Темучин. Накрая единият от приятелите се прости с живота, а другият се умори от дългата езда през половината свят и се оттегли от сцената за цели петнайсет години. Проспа ги в Тибет при тогавашния Далай-лама.

Хък се събуди.

Самолетът се снижаваше да кацне и той бе плувнал в пот. Или причината бе в изплувалия спомен за жестоките, но славни времена? Всички спомени, загубени след двете му смърти, рано или късно се връщаха просто ей така, без видима причина. И повечето от тях Хък направо мразеше, защото дистанцията на времето разголваше глупостта му.

Най-големите проблеми на този свят му създаваше смяната на поколенията. Той трудно се приспособяваше. Тъкмо свикнеше с някое поколение, влюбеше се за пореден път, сдобиеше се с нови приятели и се оказваше, че то е остаряло. Вече е минало в историята и новото поколение напират със своите представи за живота, със своите стремления и своите вкусове. Докато той все още се прехласваше по Дейв Брубек, те вече харесваха Чик Кърия. Така Хък цял живот изоставаше с едно поколение и си оставаше традиционалист, по-консервативен дори от англичаните. Спомените му го дърпаха назад. Постоянно му пречеха да се приспособи към живота. Но имаше и изключения, които го караха да се чувства по-мъдър. Преживелиците с Чингис хан, му бяха много скъпи, защото Хък остана единственият на този свят, който знаеше цялата истина за него. Дори приятелят му Лев Гумилъв не му вярваше напълно и приемаше безрезервно само част от нея.

Чингис хан незаслужено остана в историята като злодея, пролял най-много човешка кръв след Мао, Сталин и Хитлер. В класацията на „Гинес“ той се нареждаше някъде между чумата от XIV век и грипната епидемия от 1918 година! Ставаше дума за европейската историческа наука, разбира се, която в днешно време непрекъснато пробутват за световна истина от последна инстанция. А действителността беше съвсем друга дори само в сравнение с европейските съвременници на Темучин – рицарите, олицетворяващи открай време благородството.

Когато лошият Чингис хан завладееше някой град, той вземаше

полагания му се данък и си тръгваше, като оставяше населението на мира – също както правят данъчните власти днес във всяка цивилизована държава. А когато добрият крал Ричард Лъвското сърце превзе палестинския град Акра, той награби, каквото можа, и взе две хиляди заложници, а после заповяда да ги убият.

Когато лошият Чингис хан видеше някоя хубавица, той най-учтиво и коленопреклонно ѝ предлагаше да се любят. А когато добрият крал Хайнрих VI влезе в Палермо, кралицата-регент Сибила бе откарана в Елзас и хвърлена в тъмница заедно с трите ѝ дъщери. Вместо да се радва на красотата ѝ, Хайнрих VI се забавляваше, като избождаше очите, набучваше на кол, бесеше, изгаряше на клади и заравяше живи нейните поданици, а детето-крал бе ослепено, скопено и умря от раните си в подземията на собствения си замък.

Когато лошият Чингис хан срещнеше някоя особено хубава принцеса, той я вземаше за жена дори и без зестра. А когато добрият крал Филип Август се сгоди за датската принцеса Ингеборг и тя пристигна в Париж, той прибра зестрата и я прогони, защото „изведнъж изпитал непреодолимо отвращение към нея“.

Хък прекрасно знаеше, че добрите и лошите не винаги са онези, които ни показват в американските филми. Затова, докато се оглеждаше от стълбата на самолета, каза „Майната им на историците!“ и тръгна пеша към сградата на летището в покрайнините на Хартум.

Жегата отвън съвсем го довърши. Забеляза, че акациевите горички, които си спомняше от последното си отбиване насам преди стотина години, са изчезнали. Сахара безмилостно пълпеше на юг. Той се намъкна с всичките куфари в тоалетната, изми се криво ляво и се преоблече.

През следващата седмица нямаше вътрешни полети до Атбара заради някакъв мюсюлмански празник. Хък заподозря, че истинската причина е в липсата на пътници. Макар да беше единственият чужденец, слязъл от самолета, граничните формалности, свалянето на багажа, митническата проверка и пазарлъкът за покупката на джипа отнеха цели два часа.

На летището имаше само един джип. С него водеха самолетите, но Хък плащаше в брой и главния диспечер собственоръчно откърти табелката „Следвай ме“. С кредитната карта или българския си паспорт Хък цял месец нямаше да мръдне от аерогарата в Хартум.

Сега му предстоеше да измине около деветстотин километра на север през полупустинния район на Сахел. Щеше да следва извечния път на керваните, който постоянно се усукваше като змия около

железопътната линия Хартум – Атбара – Уади Халфа, докато навлезе в същинската Нубийска пустиня. Първата му цел беше Петата гара.

Джипът приятно го изненада, като запали от първия път. Беше военно изпълнение – остатък от някакви помощи. Хък огледа още веднъж багажа. Сега най-важни бяха двата тъмнозелени куфара със специалната продукция на Изследователския център в Сиатъл. Хвърли поглед и на неприкосновения запас от бензин и вода. Трябваше да му стигне при всички случаи по дългия път. Като се увери за сетен път, че всичко е на мястото си, Хък цитира по стар навик Гагарин: „Поехали!“ и, подсвирвайки си бодро „Петата симфония“ на Бетовен, пое по славния път на своя приятел Махди.

Преди повече от сто години гениалният албански авантюрист Мехмед Али откъсна Египет от Османската империя. Тогава той допадна като съсед на Хък и неговия приятел Махди. Истинското име на дълбоко уважавания религиозен водач на суданските араби бе Мохамед Ахмед, но привържениците му виждаха в него новия дългоочакван Месия на Аллаха и затова го наричаха Махди. Когато в 1874 г. обаче приемникът на Мехмед Али – Исмаил Паша – завладя Судан, Махди с право се вбеси. Хък положи много усилия да убеди приятеля си, че истинският враг на неговия народ са англичаните. Накрая Махди склони да насочи чистокръвните си арабски коне в правилната посока, защото другарството им се основаваше на общата ненавист към всички околни империи – британската, австро-унгарската, руската, османската. Заедно с хилядите си привърженици Хък и Махди, изминаха същия този път от Хартум до Уади Халфа, само че от север на юг, за да освободят Судан. Те разбиха английския експедиционен корпус на генерал Гордън и живяха свободни цели три години.

По това време за Африка това си беше рекорд.

12. Нубийският ген

Силно пресечената сивокафеникава местност съвсем обезсърчи Хък. Вчера беше стигнал без особени прекеждия и само за две денонощия до Петата гара. На север от Абу Хамед обаче започваше царството на номадите и пътят беше скучен. По него нямаше никакви постоянни селища и затова от край време гарите по линията Уади Халфа – Абу Хамед просто имаха поредни номера. От Петата гара – точно на границата между двете северни провинции на Судан – той пое на запад, като стриктно спазваше указанията във файла SAFARI. И вече шест часа караше безцелно из сърцето на Нубийската пустиня. Ту следваше пътеките на стадата, прокарани по ждрелата на отдавна пресъхнали реки, ту изоставяше джипа в някой овраг и се изкатерваше до билото на осеяния с дупки и кратери рид. Тези зъбери се различаваха само по височина. Иначе всичките сякаш с еднаква стръв бяха проядени от гигантски молци.

Имаше чувството, че са го превърнали в лилипут и са го завели на изложба от пясъчни замъци на брега на пресъхнало море. Пустинята и самотата насилваха душата му да се свива. Всеки път напразно се оглеждаше. Знаеше, че Ана-Мария сама ще го намери – нали тя беше направила графика за пътуването му и резервациите – но нямаше търпение час по-скоро да свършат с този неин каприз.

По едно време се изкуши и полетя. Хък не знаеше, че пустинята го изтърпя, защото вече бе свикнала над нея да летят всякакви твари. Скоро се хвана, че кръжи високо около една точка, като постоянно хвърля по едно око на багажа – единственото цветно петно в поредния пролом на този безкраен и надупчен като решето лабиринт.

Наоколо се скитаха номади-скотовъдци и, ако нещо се случеше с багажа, Ана-Мария щеше да го изгледа влюбено и тутакси да го изстреля за нова апаратура. И целият скучен преход с двата самолета през трите граници и трите летищни администрации, както и двудневният път до Петата гара щяха да се повторят. Не, по-добре беше да се навърта наблизо.

Отгоре нещата не изглеждаха толкова зле и Хък трябваше да признае, че все пак в почти лунния пейзаж има някакъв особен чар. Огромният слънчев диск се сгуши зад хоризонта и тъмночервеният залез взе да хвърля кървави отблясъци върху пясъчните дюни, а сухите дерета

потъмняха до кафявочерно. После се появи вятър и постепенно пустинята оживя.

Пясъчните вихрушки намалиха видимостта. Хък слезе на по-малка височина и мярна някакви гризачи – ако беше орел, вечерята му бе сервирана, но той си мечтаеше за по-изискана храна и то в много по-приятна компания. Поредният бегъл поглед към джипа с багажа, който вече почти се бе слял със сенките, му поднесе тъй жадуваната изненада. Една лъвица покриваше куфарите с чергилото, за да ги запази от пясъка. Време беше вече да слезе на земята и да се захваща със семейните си задължения.

– Добре дошъл в Нубия, скъпи!

Още преди да стъпи на земята Ана-Мария се хвърли върху него, събори го на пясъка и зверски го разцелува. Хък ѝ отвърна по-страстно от обичайното. Беше зажаднял за котешките ѝ ласки. Е, беше малко въздърчка за котка, но и обичта ѝ бе неизмеримо по-голяма.

– Добре дошъл сред родните пясъци, Хък! – повтори рижото украшение на пустинята, щом насити първичната си жажда за милувки. – Погледни каква красота е само. Почти като у нас.

– Да, да, скъпа – кимна Хък.

Честно казано, той имаше лоши спомени от родната ѝ планета. Хък попадна веднъж там с баща си в най-хубавите години от живота си, когато Хогбен още не се заседяваше толкова на Земята и двамата обикаляха Вселената на дълж и шир. Тогава намери тамошния жалък пейзаж, както между впрочем и тукашния, за чаровен със своята екзотичност, но все пак отвратителен като постоянно местожителство. Пък и хуманоидите от системата на Алдебаран бяха най-гадните комарджии във Вселената. Още на втория ден, оставен малко без надзор от баща си, Хък бе обладан от скука и взе да се прави на по-велик и от *Маверик* в покера. След като едва от третата група мошеници най-сетне успя да измъкне някаква печалба, установи, че така нареченото златно покритие на чиповете им всъщност е *гуано* – птича тор, най-ценното нещо в пустинята на Алдебаран, от което зависеше животът на планетата. Тогава взе на заем всичкото злато, което бе загубил, и офейка. Но Ана-Мария нямаше никаква вина в тази история. Той много се зарадва, че я вижда отново и разбра колко му е липсвала.

– Първо ще вечеряме или първо ще се любим? – попита тя, като качливо го зяпаше с огромните си, искрящи очи-езера.

Навремето много бе харесала тази стара като света шега и обичаше да я подхваща, когато беше най-щастлива. И сега Ана-Мария получи

очаквания отговор:

– Както желаш, скъпа, но предлагам после да вечеряме...

Но вечерята доста закъсня. Преди това се наложи да стъкмят бивак за през нощта и Хък да ѝ предаде разговора с баща си. Ана-Мария се закле, че щом свършат утре работата, веднага пак се захваща с кашите на Хогбен. Към полунощ най-после мирясаха. Хък спа само пет часа край догарящия огън. Когато по принуда отвори очи, лагерът вече бе прибран, джипът натоварен, и в ухото му нашепваха инструкции накъде трябва да кара. Полусънен, Хък помоли Ана-Мария да ги повтори два пъти.

– Хайде, мързеливецо, продухай си ушите и си напрегни онова нещо, дето уж го използваш за мислене! Трябва да запомниш само две неща! Гледай слънцето да ти е зад гърба и на пет градуса вдясно, и след три часа ще бъдеш на нужното място.

– Защо лъжеш? – взе да идва на себе си Хък. – Станаха три неща и трябва да ги запомня в пет часа сутринта!

– Ааа, не те насилвам, скъпи. Ако искаш, си поспи още, но после ти ще караш в жегата.

– Добре, добре!

Докато Хък се надигаше, Ана-Мария изчезна.

С помощта на три чаши кафе Хък все пак изкара някак следващите часове. Пък и околният пейзаж прояви милост и постепенно взе да се облагородява. Зъберите оредяха. Тръните станаха по-зелени и по-сочни. Пясъкът взе да придобива златист оттенък. Появиха се намеци за влага във въздуха. Личеше си, че приближава низината на величествената река Нил, която отделя Нубийската пустиня от същинската Сахара.

Щом изтекоха трите часа, Хък спря като по часовник.

– Закъсня с дващест и три минути, сънливецо!

Хък се извърна. Ана-Мария клатеше глава зад рампата на джипа. Извитата като дъга следа, показваше, че тихичко се е промъкнала от близката дюна.

– Не беше направила достатъчно кафе – промърмори Хък, докато се разкръшваше от изнурителното каране.

– Добре-добре – весело рече Ана-Мария. – Надявам се, че вече си буден и годен за работа.

– Като кукуряк съм. Давай насам някой нубийски лъв – влезе в тон с нея Хък.

– Не бързай толкова.

Ана-Мария се прехвърли на седалката до него и взе да му обяснява

къде завършва днешният му маршрут. За радост на Хък само след няколко минути пред тях се появи хилаво подобие на горичка. В полусянката спокойно дремеше многолюдно лъвско семейство – един мъжкар, четири женски и шест малки лъвчета. Ана-Мария го инструктира да ги заобиколи отдалеч и те спряха на около петстотин метра от леговището.

– Давай да сглобим механичната ръка! – прошепна тя, докато се прехвърляше в багажното отделение на джипа, и Хък се усмихна при мисълта, че лъвицата се страхува братовчедът ѝ да не разбере какво го очаква.

Ана-Мария се бе отказала от първата си лъвска находка. Никак не ѝ се нравеше, че онзи негодник имаше само две съпруги. Тя реши, че многоженството е за предпочитане пред двуженството. И без това в живота на Хък досега бе имало толкова много жени. Не искаше, след като му присадят гена от нубийския лъв, да се появи една единствена съперница. Безличното многообразие определено повече ѝ харесваше.

Скоро вътрешностите на два от куфарите се превърнаха в гъвкаво шестметрово съоръжение, увенчано във всеки край с механична ръка. Едната беше куха и там Хък трябваше да пхне собствената си десница, за да управлява причудливия уред за изтезаване на лъвовете, а другата щеше да повтаря абсолютно точно всяко негово движение. Скобите, които щяха да усмиряват краката на лъва, придаваха на ръката вид на тризъбец и караха Хък да се чувства малко глупаво – сякаш като някой Ахав беше нарамил харпуна си и бе тръгнал на лов за пустинния събрат на *Моби Дик*.

С това дяволско изобретение работата изглеждаше фасулска... ако Хък можеше да я свърши на земята.

– Сега искам да полетиш ниско – делово рече Ана-Мария.

– Ама... – понечи да протестира Хък.

– Няма ама! Надявай ръката и излитай.

– Омръзнаха ми тези репетиции.

– Виж какво, скъпи. Знам, че на тренировките в планината показваше отлични резултати, но не забравяй тукашните климатични условия – строго взе да го поучава тя. – Искам да се уверя, че всичко е наред. Надявам се все пак, че и ти не искаш да измъчваме много нещастното животно.

Хък безропотно се издигна над пясъчната дюна. Приличаше на летяща цифра „едно“ от много издължен серифен шрифт. Ана-Мария измъкна от куфара прекрасен макет на лъвски гениталии, достойни за всеки луксозния секс-магазин, и взе да ги размахва като примамка. Налож

се Хък да повтори три пъти всички операции, макар под зоркия поглед на любимата си отдавна да бе довел до съвършенство тяхното изпълнение. Най-после Ана-Мария се смили и прекрати инквизицията над злощастните лъвски атрибути:

– Добре! Слизай долу, че ми се зави свят от тебе.

Хък се закле никога вече да не се хваща на бас с нея. Тръшна се на пясъка и с плаха надежда попита:

– Уф! Смяташ ли, че той ще мърда чак толкова много?

– Знаем ли? Във всички енциклопедиите пише, че реакциите на земните лъвовете са абсолютно непредвидими – рече Ана-Мария. – Ей, нали ти дадох да прочетеш книгите на Даръл, Гжимек и Адамсън. Не ги отвори, нали? Даже африканския пътепис на Петър Берон не си прочел! И сънародниците си не уважаваш, лентяй такъв!

– Не ми остана време, скъпа – заоправдава се Хък.

– Ами тогава не ни остава нищо друго, освен да се надяваме, че всичко ще мине както трябва – философски заключи Ана-Мария.

– Хм! – промърмори под носа си Хък.

– Почини си добре. Ще започнем акцията в два часа следобед. Тогава са най-лениви.

Ана-Мария легна до него. Жаркото слънце милостиво се криеше зад короните на дърветата. Откъм Нил все още се носеше някакво подобие на прохлада. Тя нежно го погали и замърка. Любиха се плахо и свенливо като ученици преди тежко контролно упражнение. После Хък блажено заспа.

Сънува генетичната си структура във вид на огромна връзка разноцветни балони. Тя служеше за реклама на стрелбище в луна-парк. Пневматичната пушка му подаде негова състудентка в Краковския университет преди триста години. Не ѝ помнеше името, нито как изглеждаше. И сега, както тогава, виждаше само очите ѝ. Кой знае защо, Хък винаги помнеше очите на хората. Можеше да забрави нозете, бюста и дори походката на любимите си, но не и очите им. И сега в съня му изплуваха двата прекрасни сини режещи диаманта, от които някога му се подкосяваха краката.

Срещна я случайно в Краков. Тутакси се влюби и щом откри, че е студентка, и той се записа в университета. Но тя някак си не му даде възможност дори да я доближи. Всеки път, когато се разминаваха по коридорите, тя просто го изглеждаше. Ала Хък имаше чувството, че очите ѝ проникват в душата му, а огненият ѝ поглед изгаря тялото му. И той тутакси пожелаваше да ѝ бъде роб до сетния си дъх. Но всичко

свършваше дотам. И въпреки това беше прекрасно.

В съня си Хък пое с треперещи ръце пушката, простреля огромната мишена-лъв и получи правото да завърже още един балон на хромозомната реклама.

Събуди го лекият едва доловим мирис на топла храна. Той скочи с прекрасното чувство, че животът е хубаво нещо. Но след лекия обяд, наситен с въглехидрати, последва нова тренировка и постепенно приятното чувство изтляя.

– Готов си! – най-сетне отсече Ана-Мария и дори не му позволи да слезе на земята. – Следвай ме и го направи, както би го направил за последен път.

Акцията започна с промъкване по суша и по въздуха към нищо неподозиращия противник. Лъвското семейство спеше. Дори и най-малките нямаха сили за повече. С много пълзене като професионална барета по време на десант Ана-Мария търсеше удобна позиция. Според Хък това си беше чиста загуба на време, като знаеше на какво е способна неговата лъвица, но тя твърдеше, че обходните маневри я възбуждали и повдигнатият ѝ тонус щял да улесни операцията.

В края на краищата Ана-Мария се добра по по-трудния, но естествен път до мъжкаря и взе да го побутва. Прозаичната ѝ цел бе максимално да го отдалечи от законните му съпруги, но нищо не се получаваше. Мъжкарят само се облизваше на сън, долавяйки все пак божествения мирис на разгонена лъвица, и продължаваше да дреме.

След десетина напразни опита за физическо насилие тя се престаши и свенливо се отърка в него. После с два скока се отдалечи на петшест метра. Мъжкарят, който като всички лъвове си имаше проблеми с обонянието, но не и със секса, се надигна и лениво я последва. Той само веднъж удостои с учуден поглед мотация се във въздуха Хък и повече не му обърна внимание. Прав беше. Такова животно нямаше.

Хък взе да се забавлява, кръжейки наоколо. След десетата комбинация от сладно отъркване и бягство, в която ученолюбивата Ана-Мария все повече се специализираше, тя успя да отдалечи мъжкаря само на петдесетина метра. Женските, пришпорвани от ревността, щяха да ги преодолеят за седем-осем секунди. А за успеха на предстоящата операция им бяха нужни цели единайсет секунди чисто време. Но мъжкарят категорично отказваше повече да се отдалечава от горичката и семейството си в тая жега.

След третия допълнителен и отново неуспешен опит Ана-Мария реши да рискува и даде знак на Хък да застане точно над тях. После се

хвърли върху мъжкаря, обърна го по гръб с елементарна алдебаранска хватка и го възседна, така че гениталиите му да останат свободни зад гръба ѝ. Те трябваше да попаднат в дългата ръка на съдбата.

Унизен, лъвът изрева протяжно и гръмогласно.

До осмата секунда всичко вървеше по график. Хък ловко успя да застопори бясно приритващите крака на изнасилвания мъжкар. В това време упойката, която Ана-Мария впръска през вратната жила на лъва, най-после подейства и той се изпружи. Сондата дори проникна цяла секунда преди графика в скъпоценните тестиси на нубийския донор.

И тогава връхлетяха четирите лъвици.

Поне триста килограма побесняла от ревност, озъбена плът се стовари върху Ана-Мария и механичната ръка. Костите на решената на всяка цена да си роди дете алдебаранска лъвица устояха, но титановата земна сплав поддаде. Най-долната става се изкриви под натиска на една от нубийските братовчедки само миг преди Хък да успее да прибере ръката. Тя безпомощно увисна като котва на цепелин, здраво приклешила сондата, пълна с така лелеяната лъвска семенна течност.

Патовото положение продължи цели седем секунди.

Трите лъвици се опитваха да счупят врата на Ана-Мария или поне да я изтласкат от гърдите на нещастния си, изпънат като мъртвец, съпруг, а четвъртата бе провиснала с цялата си тежест върху механичната ръка и с всички сили се мъчеше да прегризи осквернителя на семейното лоно.

– Направи нещо! – изкрещя със сетни сили задушавачата се Ана-Мария.

Хък вече бе изстрелял със свободната си ръка няколко дози от упойката срещу врага, но в мелето успя да улучи само две от разгневените съпруги и упойката свърши. Купчината от лъвски тела под него вече видимо се гърчеше по-бавно. Но дори Ана-Мария не можеше да преодолее тежестта на трите лъвици върху себе си. Пък и упойката изискваше няколко мига, за да подейства напълно.

Хък загуби още две скъпоценни секунди. По-точно не ги пропиля, а ги употреби да напълни устата си със слюнка. После с удоволствие се изплю в лицето на четвъртата ревнива съпруга. Този път улучи право в целта.

Нещастното животно бе толкова изумено от нахалството, че за миг отслаби натиска върху механичната ръка. Хък само това и чакаше. Миг преди лапите на ревнивата съпруга да докоснат пясъка, той се освободи от хватката ѝ, издигна се на още два метра, застопори пръстите,

стискащи сондата, измъкна китката си и, без да му мигне окото, хвана здраво с две ръце този скъпоценен, високотехнологичен плод на човешкия разум като най-обикновена тояга.

Макар че бе изработен от леки титанови сплави, шестметровият разчленен прът имаше инерция, която затрудняваше боравенето с него. Но все пак предимството вече решително беше на негова страна. Той успя да примами личния си опонент на два метра встрани, като размахваше тоягата под носа му. Унизената и оплюта лъвица естествено жадуваше да я докопа и неразумно изостави бойното поле. Докато тя подкачаше и хищно му се звереше, Хък зае нужния ъгъл с пръта, събра всички сили и, пикирайки, замахна. Ударът му успя да отхвърли най-горната озверяла лъвица от камарата сплетени тела.

Това беше достатъчно. Ана-Мария се отърси от упоените съпруги и полетя със сетни сили към него като крещеше:

– Луд ли си?! Как можа да ги удариш със сондата! Мисли му, ако нещо си я повредил! Следващият път ти ще бъдеш долу!

Щастливо ухилен, Хък се зарея над горичката и размаха под носа й скъпоценната проба, взета с толкова труд и съхранена непокътната. От известно време май му беше станало навик да размахва какви ли не неща пред разярените лица на всякакви лъвици.

Всъщност, помисли си той, цялата акция беше леко безсмислена от научна гледна точка, защото клетъчна проба от всяко друго лъвско място щеше да им свърши същата работа, но Ана-Мария с присъщата й прецизност много държеше да пие вода от извора.

13. Фараоните

Слънцето успя да се измъкне от обкръжението на белите пухкави и къдрави облачета и милостиво огря терасата. Беше твърде високо и силите му стигнаха дотам. Зеленината над верандата бе твърде пищна и гъста, за да проникне през нея. Затова пък бризът свободно се разхождаше между плетените столове и маси и безплатно разхлаждаше наемателя в маранята.

Старият Хогбен се бе излегал доволно в люлеещия се стол и на пръв поглед съсредоточено наблюдаваше слънчевите бликове по гребенчетата на полюшващите се води на Черно море. Но всъщност държеше под око глутницата дръгливи кучета на поляната. От личен опит знаеше, че щом в централната част на някой град започнат да се мотат на тумби безпризорни псета, тази страна е стигнала до дъното. Така изглеждаха на времето римските градове преди да ги завладеят варварите. Когато реши, че помиярите са се усмирили, той запрата нова пилешка кълка. Нещастните животинки мигом се разпиляха като пилци, защото бяха свикнали да ги замерват само с камъни. Хогбен се ухили доволно. Човекът от бившите български специални служби до него обаче бе свикнал с гледката и изобщо не я забелязваше.

– Че какво му беше лошото на комунизма? – риторично промърмо-ри Хогбен и се размърда. – Къде на друго място по света можеш да наемеш десетстайна вила с овошна градина на пъпа на общинската морска градина, само на двайсет метра от морето, за триста долара на... месец! Е, с предплата за две години.

– Сега вече само в Куба и Северна Корея – подхвърли ченгето.

„А моят син си скъса задника да помага на идиотите да разрушат тази благодат!“ – помисли си старият Хогбен.

Той пак взе да се върти и ядосано оправи възглавницата под кръста си. Тия столове само на пръв поглед изглеждаха удобни. Конструкторът им явно не беше чувал за ергономия. Наистина, пълният контрол на държавата върху всичко носеше и някои неудобства, но те бяха за простолудието. Хогбен си отбеляза наум, че трябва да нареди да сменят този скапан стол. Важното бе, че би Хък на собствената му територия. Тоя глупак не признаваше Нищото и продължаваше да смята България за своя родина. Как можа от собствените му гени да се пръкне такова изродче?! Нищо. Затова пък тъпкано му го върна. Леле, какви пирамиди

построи на хиляда и петстотин километра на север от Кайро! Сигурно и Хеопс му завиждаше в гроба.

Поуспокоен от вдъхновяващия спомен, Хогбен отново взе да намества възглавницата под кръста и когато постигна относителен успех, си позволи да се отдаде на полудрямка в милостивите обятия на бриза.

Преди няколко години, докато търсеше оптималното средище, откъдето да се развихри с пълна сила, с помощта на това ченге Хогбен първо пусна в столицата на България далаверата с „австрийските застраховки“. Най-много участници обаче събра във Варна. За да премахне статистическата грешка, той разработи метода на преките продажби, известен още като „директния маркетинг на козметика“. Постепенно веригата му обхвана цялата млада и жадна за новости посткомунистическа страна в преход и скоро вече в добавка към козметиката агентите на Хогбен предлагаха тенджери и тигани. Тогава задейства по пощата от Пловдив класическата „Схема на Понци“. Всъщност това си беше неговата изчистена парична схема, а Понци просто му беше второ-разреден ученик от началото на века. Отново най-много баламурници се закачиха във Варна. Тука им викаха балъци, което ще рече лапнишарани.

Хогбен се засмя насън, като си спомни с колко труд наби в главата на Скарлати онази парола. Точно такива риби му трябваха. И той сериозно се интересува от този град на брега на Черно море.

По-заможните варненци се препитаваха от международния туризъм, плаваха като наемници на чужди кораби или търгуваха на ръба на закона с руснаците и останалите народности от някогашната „Империя на злото“. Първите две дейности бяха сезонни и за местните мащаби формираха значителни камари временно свободни средства. Третото препитание, улеснявано от близкия език на българи и руснаци и общата азбука, постоянно създаваше гигантски излишъци най-вече от далаверите с петрол, цигари и алкохол.

Виновна бе високата смъртност сред търговците от двете страни. Те мряха като мухи и този перманентен процес постоянно се стимулираше от посредниците – руската мафия, украинските бандити, чеченските терористи и българските мутри. Почти всички бяха ветерани от войната в Афганистан или бивши бячи и лакеи на тайните служби. Някои дори имаха олимпийски медали.

Симулацията на Хогбен показва, че тези природни явления формират само осемдесет и два процента от свободните средства. Той винаги залагаше на сигурно и преди година се появи лично в града, за да

разбере какъв е източникът на останалите осемнайсет процента. Видя го с очите си при първата разходка. В града имаше строителен бум. С години лишени от правото на частно строителство, хората с лекота предплащаха на зелено бъдещите си еднофамилни жилища и предприемачите събираха купчини пари, които по някакъв начин трябваше да предпазят от галопиращата инфлация.

Да, Варна му предостави най-благоприятната почва за отмъщение. Тук, на собствения му терен, той унизи сина си и го накара да пълзи и да му се моли! Като проклинаше неудобния стол *насън и наяве*, старият Хогбен се надигна в мислите си и тръгна към окъпания в сянка и прохладата хол. Ченгето припряно го последва както преди година.

Първите му гости бяха като персонажи от „Сатирикон“ на Фелини. Сърбинът с орловия нос и месестите джуки го поздрави бързо, многословно и непонятно, ръкомахайки като вятърна мелница, а дребната куца, кривогледа и попрегърбена българка кимна, при което тялото и зае застрашителен ъгъл, та Хогбен едва не се втурна да я подпре, да не се строполи на пода.

– Добре дошли, дами и господа! – тържествено заяви в съня си той и гордо седна на най-представителното място в центъра на дългата маса. После с величествен жест прикани гостите си да заемат местата срещу него.

Ченгето се запиля някъде. След кратка суматоха, създадена от ощената от бога българка, която с много труд зае прилична поза, можеха да започнат работа. Хогбен делово зададе ключовия въпрос:

– Е, готови ли сте да вложите по хиляда долара в начинанието срещу сто процента годишна лихва?

Всъщност се престараваше, защото гостите му прекрасно знаеха защо са тук. Дамата се смути от риторичния въпрос и мълниеносно огледа стаята, а джентълменът промърмори нещо, възмутен от витийството му, и заби нос в масата. Хогбен прие жестовете им за утвърдителни и продължи:

– За да ви демонстрирам простата схема, приемете, че четири минути са равни на една година.

Очите на събеседниците му заживяха щастливо в очакване на чудото, докато ченгето цъфна отново и тържествено постави до дясната му ръка стандартен часовник за шахматни бойни действия. Хогбен го включи с рязък и точен удар, погледна строго към достойните представители на двата съседни балкански народа и нареди:

– Парите!

Две хиляди долара чевръсто смениха собствениците си и се озоваха в стройни купчинки пред Хогбен. В това време ченгето въведе четири нови персонажа. Този път бяха доста по-качествени – съперниците на Пол Нюман от „Ужилването“. Освалд надлежно ги бе инструктирал в преддверието и те мълчливо поставиха своя дан в стройната редица от купчинки по хиляда долара пред Хогбен. После заеха отредените им места на сцената.

Следващите осмина се оказаха от най-елитната порода. Просто бяха родени да партнират на Робърт Де Ниро в „Имало едно време в Америка“. Избраниците на Серджо Леоне също изпълниха ритуала и докато сядаха на местата си, дойде ред на подставените лица да излязат на сцената.

Под зоркия поглед на ченгето шестнадесет бодигарда внесоха своята лепта от парите на Хогбен в нагледния урок и се наредиха прави в шпалир зад гостите.

– И така, дами и господа, приближава времето първите да получат своята лихва.

Макар че Хогбен говореше тихо, всички прекрасно го чуваха. В тишината, която се възцари след появата на подставените лица, можеше да се долови и сърцебиенето на мравка. В следващия миг часовникът звънна.

– Както прекрасно виждате със собствените си очи, аз съм състояние да платя обещаната тлъста надбавка върху парите ви, дами и господа.

Хогбен обгърна с жест трийсетте хиляди долара на масата и побутна две хиляди от тях малко пред останалите по посока на любимците на Фелини. Усмехнат, той обходи със стъклен поглед мълчаливите си събеседници. Някои му кимнаха като добри ученици. Часовникът пак звънна. Хогбен повтори жеста си с две ръце, като този път други четири хиляди долара шръкнаха пред събратята си. Сега кимащите отличници станаха повече. Когато нови осем хиляди долара след поредния звън послушно последваха съдбата на първите, тишината стана гъста и лепкава като петмез.

След миг Хогбен я взриви:

– Нали разбирате какво ще стане само след минута, дами и господа! – патетично зададе той фаталния въпрос. Всички бъдещи фараони закимаха вкупом с изключение на дамата в средата. Тя просто се страхуваше, че ако засвидетелства разбирането си, може да се търкулне под масата. – Аз ще стана неплатежеспособен. И защо? – направи той

драматична пауза. – Ами защото секна притокът на свежи пари.

В този миг ченгето спусна щорите към верандата и в хола страховито притъмня. Никой не помръдна. Само дето тишината отново се съгъсти като пресовани стърготини.

– Надявам се, че обичате да гледате научнопопулярни филми, дами и господа? – весело възкликна Хогбен, за да разреши малко напрежение. Време беше за най-съществената част от урока по история на Древния Египет. – Лично аз съм луд по киното, макар и от друг тип, защото филмът, който сега ще ви покажа, е строго научен.

Блестящото му творение за потенциалните възможности на финансовите пирамиди в черноморския град, градено цели три години и базирано главно на математиката, статистиката, народопсихологията и досетата на ченгето до него, текна върху бялата стена на хола пред захласнатите очи на сбирщината от филмови персонажи. Те бяха избрани! Те се виждаха богати! Те бяха щастливи!

Дванадесетминутната демонстрация на концентрирана хитрост и дяволска изобретателност премина и за тях като съновидение. После с помощта на ченгето щорите освободиха слънцето от плен и напрежението сред божествено озарените спадна по естествен път. Прототипите на Серджо Леоне едва се съдържаша да не хукнат през глава. Съперниците на Пол Нюман нервно се въртяха на столовете си. Дори дамата в центъра се раздвижи и залитна, но бодигардът сърчно я подпря и запази достойнството ѝ.

– Помнете, дами и господа! – реши триумфално да повтори най-същественото от нагледния урок Хогбен. – Деветдесет на сто от всяко нещо на този свят е пълна глупост. Някои приписват тази мъдрост на Тиодор Стърджън, което е поредната тъпотия, защото аз му я набих в главата. Но както и да е. Значи във вашия град има триста и шейсет хиляди среднестатистически балъци. Моите изследвания обаче показват, че в разрез с нормалните квоти почти сто и двадесет хиляди от тях имат свободни пари. Много свободни пари, дами и господа. Пари, които могат да станат ваши. Важното е точно да уцелите момента, в който трябва да изчезнете. А този момент е няколко мига преди да секне притокът на свежи постъпления. Не залагайте на сънародниците си от страната. Първо, там вече имате конкуренция, макар и в друг бранш и, второ, потенциалът на варненските балъци е многократно по-висок от средния за страната. Моля, вижте отново графиката.

Хогбен посочи поизбледнелия от дотсега със слънчевата светлина стоп-кадър на стената. В хола отново можеше да се чуе и муха да

бръмне. Всички очи бяха вперени в скъпоценната информация, която получаваха за някакви си хиляда долара на човек. Мозъците на почти всички щракаха като калкулатори. Най-умните вече подозираха, че тук има и още нещо, но то не ги засягаше. Нека големите баровци си играят своите игри, важното бе, че ще има бая калорични трохи и за тях.

– Който пропусне този миг и се полакоми, рано или късно ще попадне зад решетките. И тук статистиката е безмилостна. Теоретично тази съдба би трябвало да споходи деветдесет процента от вас. Обаче аз искрено се надявам, че вие не сте средностатистически умни бизнесмени. Конкуренцията помежду ви ще наложи да разнообразите формите на работа. А, пак повтарям, не забравяйте, че ще играете на разработен терен...

Хогбен направи многозначителна пауза. Той се опиваше от величието на мига и вече виждаше изкривената от ярост физиономия на сина си.

Тишината стана абсолютна.

Оставаше да им втълпи в главите само някои нюанси.

– Вече ви конкурират хора с много по-светло и достойно минало от вас. Те отдавна създадоха частни банки с взет уж на заем държавен капитал. Защото само глупак би върнал в днешно време заем на ваша държавна банка. Същото прави и правителството ви, което пък взема пари от международните кредитори. Правителствата падат, но народът остава, гласи една древна мъдрост. А от историята е известно, че българският народ е жилив и трудно ще изчезне. Тъй че все ще остане някой да плаща дълговете. И така, докато времената са смутни, всеки ще си играе своята игра. Но същината си остава една и съща. Важното е кой от коя страна на барикадата стои, дами и господа. Дотук има ли някакви въпроси?

– А можем ли да влагаме собствени средства? – попита отрицателният персонаж от „Ужилването“.

Хогбен се обърна към бодигарда зад него:

– Изхвърли го.

Процедурата трая точно пет секунди.

Сега вече тишината можеше да се реже с нож и да се маже като краве масло.

– Радвам се, дами и господа – продължи Хогбен, – че почти не съм се излъгал във вас. С удоволствие приемам, че тези пари пред мен са вашето вложение в първата инвестиционна компания от този род, която предлагам да наречем Еднолично акционерно дружество „Хампарцумян

– Ломбардни Спестявания“ или накратко „Халос“ ЕАД. Много по-благозвучно е, нали? Искрено се надявам, че вашите пари няма да отидат на халос – размя се той на тъпия си каламбур и дори ченгето криво се усмихна.

Всички разбраха, че приближава кулминацията.

– Всъщност с един и същ акт ние ще създадем и ще закрием въпросното акционерно дружество – продължи Хогбен, – защото всеки всъщност получи онова, за което беше вложил парите си. Някой да има нещо против?

Напрежението достигна своя връх и най-младият бодигард бръкна под самото си. Хогбен си отбеляза наум да го уволни. Никой не си и помисли да има нещо против. Вече бившите акционери прекрасно познаваха правилата в бизнеса. Хогбен продължи монолога си, обзет от непреодолимо желание колкото се може повече да удължи сладкия миг на своя триумф:

– Това е, дами и господа. Трябва да сте щастливи, че направихте най-доброто капиталовложение в живота си. Свободни сте да си тръгнете оттука и да създадете своите инвестиционни компании.

Никой все още не смееше да се надигне, а мнозина жадно попиваха мъдростите, които Хогбен щедро сипеше на главите им, макар че финалът на пиесата видимо започна да се разводнява.

– И още нещо трябва непременно да запомните. Внимавайте с арменците и особено с полуарменците. Те са много във вашия град и за жалост не са от най-лековерните. За всеки излъган арменец ще ви връщам – Хогбен направи шедър жест с ръка – по една десета от стойността на невалидните ви акции до изчерпване на лимита. Дано някой от вас да успее да спечели поне сто долара. Все пак съм чувал, че в България има един арменец-миньор – рече той накрая и отново глупаво се изхили.

И най-големият триумф рано или късно свършва.

Хогбен махна с ръка като вещ диригент и бодигардовете тутакси отстъпиха крачка назад.

Свенливо, един по един, членовете на дяволската дузина се измъкнаха, за да завъртят колелото докрай...

Старият Хогбен се събуди. Чувстваше се като император Василий Българоубиец след решителната битка при Беласица. Той беше избол очите на много повече от петнайсетте хиляди воители на Самуил.

14. Пакееее

Хребетът в отсрещния край на долината се обля в червено и сякаш избухна в пламъци под лъчите на сутрешното слънце. Светлината набра сили и се промуши през гъстата бамбуковата паяжина. Птичийт хор в джунглата на остров Фату Хива достигна кресчендо.

Хък измъкна босите си крака от вира с кристално бистра планинска вода и запристъпва с удоволствие по копринено гладката земя. Излегна се под първия хибискус и се загледа в горичката от другата страна на вира.

Едрите поне колкото топка за ръгби кокосови орехи падаха като зрели круши на неравни интервали. При първия порив на пасата, градушката се превърна в истински кокосопад. Хък се засмя и с пълни гърди вдиша свежия планински въздух. Душата му бе спокойна и блажено отпусната. Чувстваше се някак безгрижен и в пълна хармония с природата. Само да не прихванеше от леността на полинезийците, защото той не бе забравил тегобите си.

Преди да напуснат Африка, двамата с Ана-Мария скриха багажа в една пещера дълбоко в сърцето на Нубийската пустиня. Трябваше да продължат с джипа, защото нямаше как да пътуват извън времето със сондата. Взеха със себе си само скъпоценната проба от семенната течност на лъва и провизии. След двудневен преход се прехвърлиха в Чад. Там с лекота задигнаха един изоставен самолет на Международния червен кръст от бившата френска военно-въздушна база. Екипажът и членовете на хуманитарната мисия очевидно бяха избити по време на последните традиционни междуособици в Чад и после не се бе намерил храбец, който да прибере машината.

Малко преди да кацнат в Швейцария, Ана-Мария се прехвърли директно от самолета в Сиатъл, за да не вземат да обвинят Хък в контрабанда със застрашени от изчезване тропически бозайници. Без нея той малко нескопосано се приземи на летището в Базел, но веднага щом предаде самолета на собствениците му, се превърна в истински герой. Едва успя да се отърве от поканите за участие в преки телевизионни предавания.

За награда шефовете на Червения кръст заплатиха самолетния му билет до Западното крайбрежие на САЩ. Хък прие жеста с подобаваща благодарност и без никакви угризения, защото във въображаемите си

дрехи нямаше и пукната стотинка. Щом скъпоценната семенна течност най-сетне се озова в лабораторията на Сиатълския изследователски център, Ана-Мария бе готова на всичко за него. Всъщност тя се оказа свободна, защото подготовката на експеримента щеше да отнеме поне седмица.

Първо се погрижиха ядрените бойни глави да бъдат преместени на по-сигурни места в околностите на Порт Стенли и Рейкявик. Операцията бе сложна и Хък с основание се притесняваше, че трудно ще остане незабелязана, но все пак трябваше да направи нещо, за да затрудни достъпа на баща си до бойните глави.

После се прехвърлиха на Маркизките острови. Посетиха всичките тринайсет острова от север на юг, като издирваха следи от силизи или транспортни средства с подготвени за изстрелване междуконтинентални ракети.

Нищо не откриха.

Фактът, че на *Западния фронт* няма нищо ново доста ги смути. Нещо не беше както трябва. Хък не се примири и, щом стигнаха до най-южния и най-красивия остров Фату Хива, той си уреди среща с местния шаман Пакееее срещу *етоутемониеуатевасодисо*, което на тукашния диалект означаваше „17,5 франка“ – цената на всяка услуга от край време във Френска Полинезия, неподвластна на инфлацията.

Дядото на Пакееее, който също се казваше Пакееее, преди половин век беше протестантски пастор на Фату Хива. Хък беше останал с чудесни спомени от него. На времето ги запозна общият им приятел Тур Хейердал. След едно ненадейно посещение на католическия проповедник, който обърна в своята вяра всички туземци срещу малко ориз и захар, дядото на днешния Пакееее беше останал без паство и много се зарадва на сродните души. Той не беше много на ясно какво значи православен и щом се увери, че Хък не е католик, го обяви за приятел.

По-късно старият Пакееее беше отмъстен. Двама американци с ледката обърнаха всички католици на острова в мормонската вяра. И ето че сега внукът – Негово Преосвещенство Пакееее Трети – най-последно беше успял да възстанови статуквото. Той беше религиозен глава на всички правоверни езичници на Маркизките острови, които се прекланяха пред старите божества *тйки*. Тъкмо по тази причина последният от фамилията Пакееее бе най-осведоменият човек във Френска Полинезия.

Хорът в джунглата наоколо внезапно замлъкна. Ана-Мария се връщаше от сутрешния си планински крос.

– Скъпи, не искам да те обидя, но трябва да признаеш, че тук е по-

красиво дори от чукарите на Арарат.

Тя се хвърли върху него и го разцелува. Любиха се нежно и спокойно в притихналата джунгла. Само потокът ромолеше, докато се влее в техния вир. После се изкъпаха и тръгнаха за срещата. И двамата много държаха да вървят пеша.

Към обед заобиколиха една канара и излязоха по стръмната пътека от зеления тунел. Инстинктивно затвориха очи, щом след полумрака в джунглата съзряха ослепителния бял пясък и още по-белите, почти като сняг, коралови блокове, пръснати на цял километър по тесния открит бряг. Плетеницата от богато обагрени коралови рифове в крайбрежната плитчина прозираше под напълно прозрачната вода. Перките на акулите се мяркаха чак отгатык рифа. Тук бе царството на морените, дебели и гладки като канализационни тръби, но доста по-хищни от тях.

Над райското заливче се извисяваше вулканичният скат на планината. Една пещера в скалите бе единственото убежище от падащите камъни.

Там ги очакваше Пакееее.

– *Кауха* – поздрави го Хък на местното наречие, след като на прибежки се промъкнаха до дупката на шамана.

– *Бонжур* – отвърна им на чист френски неформалният религиозен глава на Френска Полинезия. После и той продължи на местното наречие: – Радвам се да приветствам приятелите на моя дядо. Моля, заповядайте. Седнете и се разполагайте като у дома си в моята скромна обител.

Пакееее бе пословично гостоприемен и гостите му се настаниха на пода пред него, защото в пещерата нямаше и най-далечното подобие на мебели. Самият под беше покрит с големи и малки камъни, гладки като яйца, а под тях прозираше бял пясък. Всичко в Пакееее и около него беше първично и затова безкрайно чисто и просто.

– Скъпа Потовахайне, вие ставате все по-красива и по-красива – продължи с любезностите домакинът, като се усмихна на Ана-Мария.

Той не харесваше името Мария заради католическата конкуренция и избягваше да го употребява. Затова още на първата им среща я бе кръстил на местното наречие „Жената-котка“.

– А пък вие изобщо не остарявате, уважаеми Таца – най-безсрамно му върна комплимента тя.

Таоа беше официалната титла на шамана Пакееее и можеше да се преведе като лечител, съдия, магьосник и учител едновременно, какъвто той действително беше. Открай време на Маркизките острови по

традиция вождът или губернаторът бяха по съвместителство и лекари. Последният френски губернатор беше единственото изключение и тогава лечителят по призвание Пакееее пое официално и тази функция на родния си остров.

– Драги Таоа, надявам се, че народът на Полинезия все така добрува, както при последното ни посещение – добави по-сдържано своя дан към любезностите Хък.

– Не се оплакваме, Кахануи. Не се оплакваме. Французите все още правят ядрените си опити далеч отгук. А нашите хора внимателно следят равнището на радиацията във въздуха, водите и почвата. И, слава на *тики*, естественият радиационен фон не се е променил от Хирошима насам.

Кахануи пък беше местното прозвище на Хък и той много се гордеше с него, защото в превод означаваше „Голям камък, под който се крие голяма риба“.

– Таоа, изпаднали сме в затруднение и имаме нужда от твоята помощ – поде отдалеч Хък, защото му се виждаше глупаво да пита направо шамана за ядрените бойни глави.

– Чух, че бродите из островите и търсите нещо, Кахануи. Уверявам ви, че няма да го намерите.

Хък се смути. Обиколката и претърсването на Маркизките острови им отне само три дни. Как за това кратко време Пакееее беше успял да научи? Все пак местните телекомуникации се сториха на Хък в доста зачатъчен вид. Той се престаши да кара право куме в очи:

– Да, Таоа. Работата е свързана със златната чаша.

– С оная измислица на *Си Ен Ен*? – шаманът доста театрално повдигна вежди.

Този път Хък се заглежда подозрително. Ана-Мария обаче се засмя и му подхвърли:

– В селото има телевизор и кметът всеки ден разказва на Таоа новините.

Хък си помисли, че тя изглежда се бе срещала с Пакееее, без той да знае. Виж я ти нея, но сега не му беше времето за семейни разправии.

– Защо мислиш, че е измислица, Таоа?

– Ами, защото в нашите предания историята е съвсем друга – взе да му обяснява Пакееее като на малко дете. – Тази чаша изобщо не е арабска, а е част от съкровището на инките. Когато руските кораби спрели край Нуку Хива преди два века, златната чаша отдавна била открадната. Отмъкнали я още испанците на Менданя в 1595 г. по вашето

летоброене. Това, което руснаците са видели, било дървена имитация, обагрена със златен пигмент от морски раковини.

Хък не посмя да му каже, че дрънка врели-некипели, защото той лично е държал тази чаша в ръцете си. Тук имаше нещо друго. И Хък започваше да се досеща.

– Ами тогава *Си Ен Ен*... – смотолеви той.

– Това си беше чиста измислица. Журналистката повтаряше като папагал разказа на някой си лорд Холбрук, който се представил за брат на ония посредник от войната в Босна. Но американците нали не разбират нищо от благороднически титли, изобщо не се усъмнили, че не може да има двама души на този свят, носещи едновременно титлата лорд Холбрук.

Хък понечи ехидно да попита, дали шаманът е научил и това от кмета на селото, но бързо прехапа устни. Нямаше никакъв смисъл да се нахвърля върху стареца. По-важното беше, че след неговото твърдение всичко си дойде на мястото. Пръстът на баща му се виждаше и с просто око от километри. По-късно щеше да постави въпроса за достоверността на източника. Сега Хък трябваше да измъкне колкото се може повече информация от Пакееее.

– А как стои въпросът с враждата и отмъщението, Таоа?

– Първо, тази битка изобщо не е била за откраднатата чаша – авторитетно рече шаманът, сякаш се позоваваше на Британската енциклопедия, – а нашите хора и руснаците се сбили заради местните жени. Макар никоя от тях да не е била толкова красива като тебе, Потовахине – любезно добави той и леко се поклони на Ана-Мария, която с голям интерес следеше неочаквания развой на събитията. – А и онзи прословут поет от Чечня изобщо не е бил толкова велик, колкото се опитват да го изкарат сега. След като руснаците били победени и принудени безславно да напуснат острова, всички местни хора еднородно провъзгласили за единствен и истински победител в състезанието Тераи – братът на вожда. Така че враждата отдавна е забравена и за никакво отмъщение не може да се говори. Виждам, че май и вие сте се хванали на въдицата на *Си Ен Ен*?

Хък се умисли.

– Не, Таоа. Не сме се хванали. Но нещо не се връзва...

– Чакай малко, Хък – прекъсна го Ана-Мария озадачена. – Моля те, Таоа, обясни ни защо тогава твоите хора искат да закупят ядрени бойни глави?

– Кой ви каза, че искат? Изобщо не искат. Натиска ги същият онзи

самозван лорд Холбрук, като ги плаши, че чеченците вече имат ядрено оръжие, насочено към нашите острови.

– Сигурен ли си, Таоа?

– Абсолютно! Разговарях лично с директора на Отвъдморския емисионен институт в Париж, който, ако се наложи, ще напечата парите. Но, слава на *тики*, такава нужда няма да има.

– Ясно – рече Хък, макар че всъщност доста неща не му бяха ясни.

Как така шаманът бе разговарял лично с Дювал? Дювал ли бе идвал тук или Пакееее беше ходил в Париж? Кога бяха успели да беседват? И най-вече откъде Таоа знаеше за машинациите на самозвания лорд Холбрук? Тук имаше нещо гнило! Шаманът беше добър човек и явно бе на тяхна страна, но като ветеран от най-различни специални подразделения през вековете Хък обичаше да познава и зъбките на съратниците си, за да знае доколко може да разчита на тях в сложната бойна обстановка.

Пакееее изглежда реши, че няма да има повече въпроси от страна на гостите му, защото се надигна и тържествено рече:

– А сега, приятели мои, искам да видите какъв подарък съм приготвил за моята Потовахине.

Той се оттегли в дъното на пещерата и се върна с някакво подобие на саксия. Цветето наистина беше необичайно красиво дори за огромното разнообразие в джунглата и Хък долови някакъв особен аромат, но на него в момента изобщо не му беше до никакви цветя. Сладката рижа муцунка на Ана-Мария обаче пламна от гордост.

Пакееее церемониално поднесе на лъвицата цветето да го помирише. Тя затвори очи, вдиша дивното ухание и изпадна в странна летаргия. Отпусна се блажено и се унесе. Хък я гледа около минута, замислен за своите проблеми, и изведнъж се сепна. Понечи да я разтърси, но Пакееее го спря:

– Няма и нищо, приятелю. Ей сега ще се върне в действителността.

И наистина след малко Ана-Мария се размърда и отвори очи:

– Хък, дори не можеш да си представиш какво преживях! Току-що прочетох „Мадам Бовари“ в оригинал. Не! По-скоро участвах в нещо като филм по „Мадам Бовари“, но не беше никаква си там холивудска адаптация в стил „Доктор Живаго“. Всичко беше съвсем истинско и го преживях лично. Точно по Флобер. Защото аз бях главната героиня. Разбираш ли? – Тя цялата се тресеше от вълнение. – Таоа, ти си вълшебник, ти си магьосник, ти просто правиш чудеса.

– Да – скромно рече Пакееее.

Хък ги зяпаше и нищо не разбираше. По едно време традиционното

му черногледство надделя.

– Това наркотик ли е, Таоа? – попита той и лицето на Ана-Мария мигом помръкна.

– Таоа? – почти проплака тя.

– Не, Кахануи! Не е наркотик, а осмото изкуство. Скъпа Потовахинe – тържествено се обърна той към лъвицата, – ти напълно заслужено бе удостоена от *тики* с честта първа да държиш в ръцете си модерното изкуство на ХХI-я век.

Ана-Мария чак замига от гордост и възхищение:

– Как го правиш, Таоа? Моля те, разкажи ми!

Хък не издържа и излезе да се разхожда на плажа.

Осмото изкуство! Нека Ана-Мария се забавлява с нейните глупости. Той имаше къде-къде по сериозни проблеми. Що за странна птица беше този шаман? От години Хък интуитивно го приемаше като истински и безкористен приятел, пред когото винаги може да изплаче болката си, а се оказа, че изобщо не го е познавал. Чудна работа, помисли си той. Дали пък наистина не беше магьосник? Глупости... И това ново изкуство?... Все пак трябваше да бъде благодарен, че Пакееее изглежда можеше да контролира решенията на властите за ядрените бойни глави. Един товар бе паднал от гърба му, но другият му висеше като воденичен камък. Баща му пак мътеше водата около него този път под маската на лорд Холбрук. Защо му се струваше, че този Холбрук е американец?! А лордът посредник не се ли казваше Оуен? Хък беше толкова объркан, че дори не обръщаше внимание на страховитото сипециите се от планината скални отломъци.

За кой ли път той се закле, че сега вече на стария Хогбен няма да му се размине.

15. Трифон

Срещата със Закаев се уреди много бързо, когато Хък спомена по радиостанцията имената Холбрук и Хогбен. Това окончателно премахна и последните съмнения за ролята на баща му. Хък вече нямаше никакви угризения. Само дето младите чеченски бойци го бавеха. Те не му разрешиха да се придвижи сам до планинската резиденция на шефа на сигурността. Много държаха да го придружават. При това цял час вече го друсаха в раздрънкания си джип с черна превръзка на очите. Мирното споразумение, подписано от Аслан Масхадов и генерал Лебед, бе крехко и те все още стриктно спазваха правилата за безопасност.

Какво ли правеше сега Ана-Мария, помисли си Хък. Бяха се разделили на Фату Хива. Тя само няколко мига се разкъсва между модерното изкуство на XXI-я век и изследователския център на сър Арчибалд. Естествено, победи майчиният инстинкт и тя запраши към Западното крайбрежие. Обеща при първа възможност да се появи. И Хък, изгарящ от нетърпение да разчепка бакиите на баща си, се озова в Кавказките планини по никое време – някъде към два часа след полунощ. Не му се прибираше в празната къща и реши да прекара нощта на открито. Но усойното убежище не бе за гол човек и бързо го отпрати у дома. Отвикнал да е сам в леглото, Хък дълго се въртя. Спа на пресекулки. По едно време в просънница пресметна часовата разлика и установи, че магазините в Грозни отдавна са отворили. Върна се.

Преди да се представи на оторизираните лица, взе пари на заем от един стар приятел и си купи модните тук дрехи в маскировъчен цвят, с които мъжете обичаха да се разхождат из все още димящите развалините на столицата на Чечня. Отровният дъх на войната се чувстваше навсякъде. За миг Хък суеверно се поколеба, спомняйки си докъде го бе довел онзи заем от три копейки, който му даде Цукерман-баща, но той мразеше да се мота гол сред военни. Някак си не беше прилично, макар за тях да изглеждаше униформен.

Раздрънканият джип най-после се затресе като побесняло животно и се килна на една страна, а двигателят нададе протяжен вой и угасна. Бойците свалиха превръзката му и се скупчиха около него, сякаш се канеше да бяга.

Хък примижа, огледа се и нещо в него трепна. Та той прекрасно познаваше входа на пещерата, сгушен в храсталците отсреща. Разбира

се, къпинакът не беше същият. Преди двеста години край тясното отвърстие в сивокафеникавата скала растеше смрадлика. Но не можеше да съборка триметровата пукнатина над него с формата на леко разкрячена буква „М“. Той я бе дооформил на времето, за да монтира в нея светещите пръчки на рекламата за представленията си.

Славни времена бяха последните години преди първата индустриална революция. Тази призрачно синкава, светеща, разкрячена буква „М“ в дивите чеченски планини бе първото нещо, което шашкаше всички. След много години дизайнерите на „МакДоналдс“ му откраднаха графичния знак и собствениците направиха луди пари от него, като вместо духовна храна продаваха сандвичи. Дали останалата машинария все още беше в пещерата? В ония дни имаше много любопитни посетители и се наложи добре да я скрие.

Младите бойци отдадоха заинтригувания му вид на нездрав интерес към резиденцията на шефа на сигурността и бързо го натикаха вътре. Хък се спъна току след прага, точно в оная издатина, която все се канеше да изравни със земята и постоянно забравяше. Служителите на Закаев поеха щафетата и го поведоха по познатите тесни и криволичещи коридори. Кабинетът на шефа им се оказа в някогашната спалня на Хък.

– Искрено се надявам, че вие поне не сте фалшив благородник – посрещна го Закаев, като го изучаваше с леко присвити очи, но въпреки иронията в гласа по лицето му не се четяха никакви чувства. То бе свършено в своята безизразност.

– Имате пред вид лорд Холбрук ли, господин Закаев? – хвана Хък бика направо за рогата, като любопитно се оглеждаше.

Някогашната му спалня не беше се променила много. Май само леглото бе заменено с бюро. Персийските килими наоколо все така си бяха в изобилие, но не на пода, а по стените, както беше обичаят в този край на света. Хък дори разпозна един, защото му беше любимият. Дали се бе консервирал в пещерата цели два века, или някой майстор бе изтъкал нов, възпроизвеждайки прекрасните му шарки.

– Нека да оставим превъплъщенията на мйра, господин Хогбен. В моя занаят съм свикнал да се срещам с разни хора, които се самоназовават с най-различни имена. Не имената, а действията на хората са важни. Действията и мотивите.

– Абсолютно прав сте, господин Закаев. И затова съм тук – отзова се Хък на поканата за откровен разговор.

Той за миг се поколеба дали домакинът му имаше предвид актьорското поприще или контраразузнаването. Хък отклони погледа си от

килимите и внимателно надникна в главата му. Беше празна! По-точно Хък съзря много овладени емоции, но не и мисли. Закаев много ловко криеше мислите си дори от самия себе си. Беше истински професионалист във всяко отношение.

– Струва ми се, господин Хогбен, че за действията на фалшивия лорд вече знам достатъчно. Но бихте ли могли да ме просветлите в мотивите му.

– С удоволствие ще направя това, господин Закаев, стига да ми обясните за кои по-точно действия на така наречения лорд Холбрук става дума.

Хък уважаваше традициите на всички народи. Той прекрасно знаеше, че на Изток хората гледат с лошо око на човек, който не се пазари и плаща първата назована цена. Трябваше ясно да покаже на събеседника си, че няма просто да му снесе желаната информация, а предлага достойна двустранна размяна.

– Ами най-общо, господин Хогбен, може да се каже, че някой ни създава проблеми около снабдяването със специална продукция.

– Трябва ли да разбирам, че сте поръчали едно, а този някой иска да ви достави друго?

Хък се постара да използва същия метафоричен език като събеседника си. Закаев го изгледа продължително. Понечи да се приближи, но явно му хрумна нещо друго, защото се отказа. Шефът на сигурността в Чечня тръгна към празното си бюро, което блестеше от чистота, и се настани зад него.

– Виждам, че разговорът ни ще бъде дълъг и предлагам да седнем, господин Хогбен – с икономично премерен жест той му посочи импровизираното от два сандъка и една дъска канапе. Явно не обичаше да хаби енергията и думите си напразно както на сцената, така и в живота.

Двамата седнаха и за миг се умълчаха. Всеки мислено уточняваше стратегията си. Хък пръв реши да постави на изпитание своята:

– Все пак, за да премахнем всякакво съмнение, господин Закаев, можем ли да приемем условно, че вие сте заръчали кибрит, а някой по веригата ви е превърнал поръчката в електронна запалка?

– Много близко сте до истината, господин Хогбен.

Закаев направи непривичен жест, който изобщо не се връзваше с досегашното му поведение. Той се почеса по темето! Нещо го беше извадило от равновесие

– И този някой е лорд Холбрук? Така ли да ви разбирам, господин Закаев? – настоя Хък, опипвайки почвата.

– Самозваният лорд Холбрук... – наблегна на епитета шефът на сигурността и след миг високо и заклинателно произнесе: – Ламя!

Хък трепна. Дори ако Ахмед Закаев беше скочил на крака и запял „Мила родино“, нямаше толкова да се стресне. Откакто бе влязъл в пещерата, тази дума непрекъснато бе на върха на езика му.

Въздухът в кабинета затрептя, наситен със статично електричество като пред началото на гръмотевична буря. Каменните стени на нишата в пещерата сякаш се отдръпнаха. Таванът се понадигна. Чу се трясък като от изпразване на електрически заряд и в кабинета на чеченския шеф на сигурността се материализира страшилище.

Беше стандартен дракон с две глави от приказките. Но в тясното помещение изглеждаше направо огромен. Хък и Закаев виждаха само предницата на туловището му със съскащите глави. Задникът на дракона с грамадната опашка се губеха някъде зад скалата. Въпреки пукотевицата никой от охраната не реагира. Изглежда бяха свикнали шефът им шумно да изпълнява задълженията си в кабинета.

Главите на чудовището едновременно зейнаха като в упражнение по синхронно плуване, стрелнаха се напред и наляпаха до кръста двете човешки същества. Челюстите глухо щракнаха, драконът преглътна и доволно се облиза.

И стана чудо. Студеният, безизразен и бездушен Закаев весело и звучно се засмя. Холографният дракон обидено се отдръпна и приседна на задните си крака.

– Бях длъжен да опитам – съкрушено промълви дясната глава и клюмна тъжно от тавана.

– Всеки път го прави – допълни Закаев. – И никога не му омръзва.

– Така е програмиран – обясни Хък. – Как го открихте?

Той още не можеше да повярва на очите си.

– Имахме един български доброволец в нашата армия. Историк – оживи се и лицето на Закаев, когато спомена за хобито си преди войната. – С него обичахме да спорим тук в свободното си време най-вече за древната история. Веднъж му разказах чеченската легенда за *Аждарха*.

– Престани да ме наричаш с това глупаво име – обади се лявата глава. – аз съм дракон.

– Защо тогава се отзоваваш на „Ламя“? – отново се развесели Закаев.

– Питай него – дясната глава се изплези на Хък.

– Точно това смятах да направя, ако не ме беше прекъснал. Та като му разказах легендата за *Аждарха* – обърна се Закаев към Хък, а

драконът недоволно изсъска, – българинът, който иначе беше много вежлив човек, но в научните спорове използваше доста остър език, ме обвини, че дрънкам шовинистични глупости. Това бил персонаж от иранската митология и истинското име на чудовището било *Ажи-Дахак*.

– Арменците го наричат *Аждахак* – обади се Хък.

Драконът пак изсъска.

– И аз това му казвах. Различните народи го наричат по различен начин. Но той настояваше, че сме откраднали легендата от Иран – песеливо поклати глава Закаев. – Когато в края на краищата изплю камъчето, ми стана ясно защо толкова се запъваше като магаре на мост. Според него иранците също я бяха задигнали. Заимствали я от древните българи или прабългари, или протобългари – така и не можах да се оправя в тази каша, – докато те живеели в прародината си Илион, някъде в днешния Памир. И това било доказано от неговия учител Петър Добрев. Доста поспорихме. Българинът настояваше, че оригиналното му име е *Ламя* и то по-късно е влязло във всички цивилизовани езици. А тия, които го заимствали от първите крадци, го изкривявали. Така аз повтарях *Аждаха*, а той – *Ламя* и, докато се надвиквахме, *Аждаха* се появи.

Драконът си съскаше, а Хък не проумяваше как машинарията му се бе изхитрила да действа цели двеста години. Наистина едно време техниката се правеше много по-здрава, защото морално не остаряваше с такива темпове, каквито японците наложиха в днешно време, за да си продават електронните измишльотини. Но чак пък толкова?

– Моят приятел – продължи Закаев – ме обвини в циркаджийство. Дори ме обяви за най-долен шарлатанин. Той отказа да приеме всякакви ненаучни доводи дори във вид на холографни дракони и, възмутен, напусна чеченската армия.

– Как стана така, че още си живо и здраво, драконче? – обърна се Хък към чудовището.

– Гледай си работата! – тросна му се обиденото холографно изчадие. – Отказвам да отговарям на разни типове, които обичат да ме зарязват на произвола на съдбата.

– Виж какво, Трифон Зарезанчо! Не забравяй, че ей сега мога да те изключа.

Драконът се стресна, но после се замисли и лукаво рече:

– Ти сам си отговори.

– Моля?

– Ами като офейка последния път, забрави да ме изключиш.

– Захранването не може да е издържало два века – настоя Хък.

– Е, аз го почовърках малко на молекулярно равнище – гордо се похвали драконът.

– Ти не може да си толкова умен, Трифончо – отказваше да повярва Хък.

– Не бях, но поумнях. Какво ми оставаше, след като така нагло ме захвърли като парцал. И престани с това Трифончо. Когато се обръщаш официално към мен, можеш да ме наричаш Тифън Великолепни.

– Стига бе – прихна Хък. – Та той е имал сто глави, а твоите са само две!

Закаев жадно попиваше информацията, която Хък и драконът ръсеха безразборно, увлечени в спора. Хък се усети.

– Той ли ви спомена името Хогбен?

Закаев тъкмо се нахрани да кимне, но драконът го изпревари:

– Мога да разказвам каквото си ща. Аз вече съм свободен дракон и изобщо не си мисли, че още ти принадлежа. Нямам никакво намерение повече да участвам в твоите глупави представления. От тях само огладнявам повече. Ей сега като нищо мога да изям сто моми, преди да се оригна за първи път, но не искам. Знаеш ли колко е трудно в тези планини да си изкарваш прехраната. Калория по калория трябва да събирам топлината, за да не ми спре хранването. А в Северен Кавказ, да знаеш, калориите са голям кът.

– Ако очаквате скоро да млъкне, само си губите времето – обади се Закаев. – Предлагам, преди да се върнем към мотивите на лорд Холбрук...

– Колко пъти ще ти казвам, че не е никакъв лорд – прекъсна го драконът. – Той е баща на този неблагодарник, дето седи като истукан на миндера. Те, и двамата, са истински нищожества, защото идват от Нищото.

– Та, преди да се върнем към мотивите, искам да ви задам един простичък въпрос, господин Хогбен. И, разбира се, очаквам също толкова простичък отговор. – Закаев за миг се замисли, че в неговия занаят не е прието да се задават точно такива въпроси. Но пък и ситуацията не беше обикновена. – Та въпросът ми е: вие в една лодка ли сте с баща си?

– Не – отвърна максимално простичко Хък.

– Лъже – обади се драконът. – Всички в тяхното семейство лъжат на поразия и много обичат да изоставят децата си на произвола на съдбата.

– Трябва ли да разбирам – не му обърна никакво внимание Закаев, – че в такъв случай мотивите на баща ви нямат нищо общо с вашите

подбуди, които са ви довели тук.

– Да или по-точно напротив – леко се обърка Хък и тутакси се поправи: – Тоест аз искам да попреча на неговия замисъл.

Закаев се умълча. Категоричният отговор щеше да го накара да се замисли, но това пелтечене почти напълно оневиняваше младежа пред него. Поне богатият му опит го подтикваше да мисли така.

Дори драконът нямаше какво да каже. Така изкараха цяла минута – всеки със своите тегоби и възжеления.

Първи не се стърпя драконът. Той нервно изсъска с двете си глави към Хък:

– И да не си посмял да махнеш блокировката. Захранването като нищо може да гръмне и да ви убие – лукаво добави той.

– Помните ли как го разкарвахте от сцената? – раздразнено се обади Закаев. – Понякога ми втръсва от него, но той си тръгва само когато е достатъчно огладнял.

– Не му казвай – главите на дракона се замяха от възмущение. – Това е най-долна дискриминация.

Замислен за злокобната роля на баша си, Хък подметна между другото:

– Айша ибна Абу Насър Ал-муминин, ще станеш ли моя жена?

Чу се трясък. Пак замириса на озон от електрическо изпразване и драконът изчезна.

– Благодаря ви – рече Закаев, бръкна в едно чекмедже и извади бележник. – Бихте ли повторили името, ако обичате.

Хък го произнесе отново, но този път членоразделно.

– Още веднъж ви благодаря – Закаев си го записа, стана от бюрото и взе да се разхожда из кабинета си. – Много го обичам и често е изключително забавен, но понякога наистина става досаден.

– И аз ви благодаря, че се грижите за него. Никога не съм имал намерение да го изоставям. Мислех си, че съм го изключил. Нали разбира-те, когато си тръгнах оттук, бях малко притеснен.

– Вашето семейство е необикновено – рече Закаев, като внимателно си подбираше думите. – И аз нямам никакво намерение да ви закачам, докато не пречите на нашата борба за независимост.

Хък стана и двамата мъже си стиснаха ръцете.

16. Прелъстяването

Мудността на ония тъпанари от изследователския център в Сиатъл и прекомерното им желание да се презастраховат направо вбесиха Ана-Мария. Наложил се да остане до сутринта, за да им се накара хубаво. Принудена да използва конферентната видеовръзка от временно наетата им вила в планината, тя взе да проклена наум бавния стандартен компютър *Пауър Мак 9500*. А усилието да поддържа измислената си физиономия на екрана – комбинация от най-добрите черти на любимките на Хък Мишел Пфайфър, Мерил Стрийп и Шер – допълнително ѝ изпили нервите.

Никой от центъра така и не можа да ѝ обясни на какво се дължи разликата между първоначалния и следващите генетични тестове на Хък. Първата проба, разбира се, мистериозно беше изчезнала и ония нагетачи не можеха повторно да я анализират. На тръгване се почувства омърсена от бюрократичността в науката, дори когато се крепеше единствено на частни инвестиции. Така че се материализира у дома направо във ваната и дълго се застоя там. Когато излезе от банята, завари в хола неканен гост.

Посещението никак не я очарова.

– Може да ви прозвучи невъзпитано, господин Хогбен, но все пак как влязохте? – в интонацията на гласа ѝ се долавяше странна смесица от любопитство, възмущение и уважение към по-възрастния потенциален дядо на нейната дъщеря, за чието появяване на белия свят се налагаше да полага толкова усилия.

– Не се правете на дребнава, скъпа Ана-Мария. Прекрасно ми е известно колко сте великодушна.

Старият Хогбен се бе излегнал в креслото на Хък в почти същата поза като сина си и я зяпаше предизвикателно със студените си, немигащи очи. Нещо в неговия вид се стори много подозрително на Ана-Мария, но все още не проумяваше какво я дразни. Хогбен и Хък имаха много сметки за уреждане, но тя не бе сигурна, че Хък ще одобри самостоятелната ѝ бурна изява на семейното поприще. Засега май беше най-добре просто да го държи изкъсо.

– Моля не ме наричайте скъпа – тросна му се тя. – Изобщо не съм в настроение да слушам разни тъпи ласкателства.

Старият Хогбен настръхна като петел, на когото оспорват

първенството в курника:

– Не ме карайте да мисля, че съжителството със сина ми ви оказва толкова пагубно въздействие, Ана-Мария.

Тя спечели първата малка победа, като го накара да смени обръщението. Това и вдъхна допълнителна смелост да го уязви:

– Изглежда всичките ви мисли винаги започват с не, господин Хогбен? Това да не е атавистичен навик от тежкото ви обременено детство?

– Не. Тоест... да – успя да смутолеви Хогбен.

– В такива случаи се казва „де“, господин Хогбен. Това е най-простата комбинация от да и не, която човек използва, когато не знае какво да каже. Във всяка детска книжка го пише, та дори и сценаристите на анимационните филми го използват. Мислех ви за по-образован.

В отсъствието на Освалд старият Хогбен не беше много силен в софистичните спорове, но не това бе причината за лекото му объркване. По-скоро го притесняваше Ана-Мария. За първи път оставаше насаме с нея, а тя никак не му беше безразлична като жена.

Всъщност Хогбен бе готов да разтръби пред целия свят, че Ана-Мария е единствената причина да се озове непоканен в дома на сина си. Той я желаше. Искаше в сравнително честен двубой да отнеме любовницата на сина си, да я спечели и да я нареди в леглото си до другата. От известно време бленуваше да си възстанови харема. Но моментът май не беше много подходящ. Хогбен не очакваше, че толкова лесно ще се усамотят. Беше скроил цяла дузина планове как да отпрати Хък, като го пусне по лъжлива следа в зависимост от хода на разговора. Настроен бе да се бори със зъби и нокти, да шикалкави, да спори, а ето че изведнъж бе дошло времето да ухазва и Хогбен трябваше да се пренастройва в движение. А той много мразеше обстоятелствата да му диктуват какво да прави. Беше свикнал всички да се съобразяват с него. Все пак наогът надделя над самолюбието му.

– Донесъл съм ви цветя – бавно поде новата стратегия Хогбен, като се доизлегна в креслото с нехаен вид. – Не намерих ваза и ги натопах в една тенджера с вода в кухнята.

Ана-Мария разбра, че няма лесно да се отърве от него и се тръшна на дивана. Осъзнаваше, че е малко рязка, но за първи път виждаше стария Хогбен толкова мазен и усукващ се около нея. Това я смущаваше. Тя превъзмогна благонравието си и подхвърли:

– Цветята не бива да се късат, господин Хогбен. В краен случай могат да се отглеждат върху изкуствена почва – тя посочи към джунглата в зимната градина.

Стария Хогбен взе нервно да потропва с крак и ехидно подметна:

– А пресен опашен плавник от млада акула-мако, може ли да се пържи по древна китайска рецепта или и това противоречи на екологичния ви морал, скъпа?

Очите на Ана-Мария грейнаха. Тя пропусна покрай ушите си дори обръщението. Лошото ѝ настроение отлетя и вълчият ѝ апетит за деликатеси я овладя напълно. Като забрави всички тревоги и съмнения, тя веднага грабна телефона и взе да обяснява на почитаемия Лю как трябва да бъде приготвена вкусотията. По едно време се ядоса и поиска несговорчивия Фред Лю да извика главния готвач. Разговорът продължи толкова дълго, че се наложи старият Хогбен да отвори външната врата на малкото бързоного китайче, което дойде да вземе плавника.

След още пет минути ожесточеният спор около поредността на операциите и дозираната употреба на подправките в сложната рецепта завърши. Мирът и приятелството между Ана-Мария и Фред бяха възстановени. Двамата сега се надпреварваха обилно да ги поливат с азиатски и всякакви други неземни любезности.

Когато разговорът най-сетне приключи, старият Хогбен се направи, че изобщо не е разбрал с кого разговаря Ана-Мария. На него в момента изобщо не му беше до омразния му зет. Той търпеливо чакаше сгоден момент Ана-Мария да му падне в лапите.

– Уф, не им увира главата – рече тя и прекъсна връзката. После закачливо се обърна към госта си. – А сега какво мога да направя за вас, господин Хогбен? По някакъв начин трябва да ви се отблагодаря.

Хогбен отново се накокошини като петел.

– Искам да се влюбите в мен.

– След този царски подарък, гарниран с цветя, можете да смятате, че ще ви обичам до гроб – весело откликна Ана-Мария, без да подозира в какъв капан се набутва.

– Искам истински да се влюбите в мен – повтори Хогбен като хлапето в ония виц с развалената грамофонна плоча, дето все го питала: „Искаш ли да чуеш една приказка... Искаш ли да чуеш една приказка...“

– Аз мога само истински да обичам и да мразя, господин Хогбен – подхвърли безгрижно лъвицата.

Захласната по предстоящата божествена вечеря, Ана-Мария май още не схващаше накъде бие бъдещият ѝ свекър. Или по-скоро не можеше да допусне, че се опитва да я прелъсти.

– Какво толкова намирате в шантавия ми син, което аз не

притежавам? – грубо я попита Хогбен

Ана-Мария го погледна озадачена:

– Просто го обичам, господин Хогбен. Тези неща трудно се обясняват с думи. Нали не намекувате, че ме каните официално в леглото си?

– Не намекувам, а те очаквам там с разтворени обятия. Време ви е вече да разберете, скъпа, какво е истинска любов и как се прави истински секс! – гордо рече старият Хогбен, доволен, че най-после си дойдоха на думата. Той дори не усети, че постоянно се лута между учтивата и фамилиарната форма на обръщение.

Ана-Мария беше бясна, но все още успяваше да сдържа гнева си.

– Намирам поведението ви за омерзително, господин Хогбен. Подозирах, че сте отвратителен човек, но не предполагах, че можете да стигнете до кръвосмешение!

Хогбен я изгледа предизвикателно със стъклените си очи:

– Нито съм обикновен човек, нито великодушното ми предложение може да се нарече кръвосмешение. Това е смешно, скъпа. Доколкото знам, нямаме обща кръв, нито ще се побратимяваме, та да я смесваме. Предлагам ти любов и, разбира се, секс, истински секс – този път плавно премина на ти Хогбен. – Сама ще си избереш последователността. Ако в момента не изпитваш още любов, ще започнем направо с тайните на секса, естествено, след като си хапнем крехкия плавник. Мога да ти покажа някои неща, които дори не си сънувала. Уверявам те, че много скоро след това ще се влюбиш до полуца. С всички става така.

Последните му думи преляха чашата и Ана-Мария избухна:

– Сам ли ще си тръгнете, или държите да ви изхвърля!

Хогбен рязко стана и взе да се разхожда из пустия хол. Гневът бе обезобразил лицето му.

– Никои никога не е успявал да изхвърли Хогбен! Добре запомни това, миличка. А малцината, които са се опитвали, отдавна не са между живите.

Внезапно той шракна с пръсти като Дейвид Копърфийлд и Ана-Мария заедно с дивана се озоваха в златна клетка. Тя дори не трепна. Гледаше го с огромните си като езера очи и те постепенно се покриваха с дебела ледена кора.

– Виждам, че прибърза да отхвърлиш предложението ми. Глупаво постъпи и ще ти кажа защо. Няма никаква нужда да ми демонстрираш вяност към онзи непрокопсаник, сина ми. Той не го заслужава, защото те мами. Никога няма да имаш дете от него. Твоят тъпанар плаща на шефа в Сиатъл да саботират оплождането. Превежда му по петдесет

хиляди долара всеки месец – Хогбен пак щракна театрално с пръсти и златната клетка изчезна. – *Иди и виж!* – кимна той към компютрите.

Ана-Мария се довлачи като пияна до компютъра си и го накара да се порови в банковите сметки на шефа на изследователския център в Сиатъл сър Арчибалд Донахю-Стивънс. Беше толкова развълнувана и унижена, че три пъти му внушава грешни инструкции. Накрая една от банковите сметки се появи на екрана и движението на постъпленията показа, че на всяко първо число от месеца наистина някой я подхранваше с петдесет хиляди долара.

Компютърът пое в обратната посока, премина през четири банки в Сиатъл, в Ню Йорк, на Бахамите и на Каймановите острови, като по пътя направи на салатата цяла дузина пароли и защити, и стигна до първоизточника.

Беше Хък!

Ана-Мария клюмна. Едва съдържаше сълзите си. Хогбен тутакси се възползва от състоянието ѝ, пристъпи тромаво като напращяла от страст горила и взе да я милва по главата. Ана-Мария не обърна никакво внимание на ласките му. Тя като луда взе да открива нови сметки, прехвърляше в тях милиарди долари и после закриваше старите, като ловко заличаваше всички следи. Купи си нова къща в Швейцарските Алпи и я обзаведе с най-новите модели компютри, което намери на пазара.

Хогбен стана по-настойчив. Той прекара сладно ръка по тялото ѝ. Лъвицата внезапно му се озъби. Стреснат, натрапникът се отдръпна и стъклените му, немигащи очи придобиха стоманен блясък. Пак направи тъпото вълшебство с щракване на пръсти и този път в клетката се озоваха Ана-Мария и компютърът.

Следващата магия не беше толкова забавна. Като се заля в сардонически смях, Хогбен побеля и се изтъпани наред хола гол, голеничък и рунтав като овца. Между краката на бялата маймуна щръкна почти двуметров фалос. Или поне на Ана Мария ѝ се стори толкова голям. Насочвайки го с две ръце към златните решетки, той изрева и връхлетя върху нея. Гигантският мъжки атрибут се промуши в клетката и... увисна във въздуха.

Ана-Мария беше изчезнала. Хогбен взе да се озърта като луд и съзря обекта на своите желания свит на дивана. Тя го гледеше уплашено като хлапе, попаднало за пръв път в зоологическа градина.

– Аха, значи ти научи онзи глупак на този фокус – изрева Хогбен, докато се мъчеше да измъкне фалоса от клетката, но атрибутът му май се бе заклешил между решетките. – Така си и мислех. Той е прекалено

тъп, сам да го измисли.

Хогбен най-после престана да си играе с пишката. След миг се преобрази и отново доби благопристойния вид на беловлас професор от Кембридж. Ана-Мария не виждаше душата му. А тя си оставаше черна и с нагона на неговия голям приятел Лаврентий Берия.

Унизената лъвица взе да трепери на дивана и старият сатир смени тактиката:

– Виж какво, пиленцето ми. Няма смисъл да бягаш от мен. Никой не е избягал от Хогбен, защото само глупаците бягат от хубавото.

Ана-Мария вече се тресеше и дълго сдържаните сълзи накрая рухнаха като порой. Старият Хогбен се обърка. Нагонът го напусна и той се превърна в загрижен свекър, който трябва да успокоява прелъстената си и изоставена снаха. Обаче не му бе писано да изпълни тази малко непривична за него роля. Още щом направи първата крачка и Ана-Мария изчезна. Хогбен се повъртя още малко в хола, докато осъзнае, че вече няма никаква работа тук, и си тръгна.

Когато два часа по-късно Хък се прибра у дома, нямаше никакви следи от омерзителната случка. Само телефонът звънеше като на пожар. Фред Лю силно обезпокоен му заобяснява, че поръчката отдавна е изпълнена и четирите бързоноги синчета на главния готвач вече три пъти идвали да я доставят, но никой не им отварял проклетата врата. Прекрасната храна, приготвена с толкова усилия, вече изстинала, но той не бил виновен за това и много молел да го извини пред Ана-Мария, ако е станало някакво недоразумение.

Хък го успокои, остави външната врата отворена и се пхна в банята. Когато излезе след десетина минути, масата в трапезарията беше отрупана с безброй чинийки, пълни с добре познатите китайски вкусоти, но къщата си бе все така пуста.

Той се излегна в спалнята и неусетно задряма. Стресна се след половин час. Къщата беше тихо като църква. С мъка стана. Надникна първо в банята, после в хола, накрая в кухнята и трапезарията. Храната си седеше недокосната и напълно изстинала. Хапна няколко залька и се върна в хола.

Никак не му харесваше тая работа. От обърканите обяснения на любезния Фред остана с впечатление, че Ана-Мария е поръчала вечерята, а ето, че повече от час се губеше някъде. Той не можеше да си представи какво може да й отвлече вниманието дотолкова, че да остави любимата си вечеря да изстине. Само така лелеяното чедо, дето онези шарлатани в Сياتъл се опитваха да изфабрикуват от негодното му семе,

можеше да съперничи на пресен пържен опашен плавник от акула-мако.

Хък провери електронната си поща. Нямаше никакви съобщения. Погледна към монитора на Ана-Мария. Чак сега забеляза, че екранът му е тъмен! Втурна се към нейния стол, за да установи след миг, че твърдият диск е форматиран на ниско ниво. Цялата информация в него бе безвъзвратно загубена. Хък се паникьоса. Провери и своя компютър. На пръв поглед всичко беше наред. Някъде след час, когато получи първото извлечение от разплащателната си сметка, най-после разбра, че става нещо нередно. Сметката беше закрыта. Веднага провери и останалите. Всичките им пари бяха прехвърлени някъде и сметките бяха закрыти. До една! За миг си помисли, че някой ги е ограбил и е отвлякъл Ана-Мария. Чак тогава осъзна колко е объркан. Та нали никой на практика не можеше да отвлече най-съвършеното лично оръжие във Вселената. А и достъпът на други лица до сметките им бе добре защитен. Тогава Хък започна бавно да проглежда...

Ана-Мария беше го напуснала. Той се вираше с празен поглед в празния хол и виждаше само едно – празния си живот по-нататък. Изведнъж осъзна, че скапаният му живот е лишен от всякакъв смисъл...

До края на вечността.

17. Капанът на безвремието

Първата седмица беше най-ужасна.

След като всичките му опити да я издири пропаднаха, Хък измисли деветдесет и девет начина да се самоубие по най-мъчителни начини. И всеки път от него оставаха все по-малко и по-малко следи на този свят.

Представяше си как разпръскват прахта му над океана и той веднъж завинаги се връща в майчиното ложе. Дори по едно време откри как може да се анихилира. Преди това смяташе да изтрие спомена за себе си не само от главите на живите, но и от цялата човешка история. Ала всеки път пред очите му изплуваше една и съща картина: как смахнатият му баща бърка във фризера за стъкленницата и за часове го възстановява. При това – с почти всичките му спомени за Ана-Мария!

Не! Нямаше да му достави това удоволствие!

Може би милион пъти се бе опитвал да се добере до тази стъкленница и всеки път се проваляше. Старият чревоугодник беше заключил фризера с най-здравата си магия. Нямаше смисъл пак да опитва. Изобщо нищо вече нямаше смисъл.

Часовете се нижеха бавно и мъчително, сякаш като някой смахнат хирург се опитваше да оперира милионите разсейки на злокачествен тумор. Хък си мечтаеше само за смъртта. Простата логика му подсказваше, че щом един блян е непостижим има само две алтернативи. Или трябва да го забравиш, или да му намериш достоен заместител. И тъй като не можеше да забрави така жадуваната смърт, Хък тръгна на поклонение.

Той добре помнеше къде са погребани приятелите му. Тези сенки го смущаваха непрекъснато. В най-добрите си минути се самооприличаваше на техен сбор – но винаги по-малък, отколкото всеки един от тях.

Въображаемият му трънлив път назад във времето към собствената му Голгота започна от гроба на Йосиф Бродски. Обичаше го. Ех, как обичаше този мъж с открито лице и огромно чело, под което се гушеха вечно тъжните му замислени очи. Десетки пъти бе препрочитал неговата Нобелова реч. Хък му бе послужил за прототип в „Голямата елегия за Джон Дън“, но сега умореният му приятел мълчеше. Всичко, което бе имал да казва, го бе написал преди да си отиде.

Не му продума и старият кривоглед и полусляп мъдрец с изсеченото като индианска маска лице, когото Хък направо боготвореше.

Неговата „История на Вечността“ можеше да послужи за кратка автобиография на Хък пред властите, придружаваща молбата му за издаване на задграничен паспорт. Нали Хорхе Луис Борхес му бе дал всъщност приживе най-ценното напътствие: „*Вселенската история е история само на един човек.*“ Всеки трябваше да си носи кръста и Хък остави на мира приятеля си Хорхе.

Кратките и безрадостни срещи с Албер Камю и Франц Кафка само засилиха процеса на отчуждение. А Джон Ленън дори от гроба си му пя за мир, любов и свобода. Любовните балади на Джон го досъсипаха. Ана-Мария вече му се привиждаше навсякъде: във ваната, в килера, на масата, в зимната градина, на стола пред компютъра, в кухнята, в леглото.

Най-вече в леглото.

Хък започна да пие.

Пиеше бавно, по половин бутилка вино на час. И в началото любимият „*Траминер от Хан Крум*“ му подежда като класически транквилант. Напрегнатостта изчезна. Душата му се отпусна и тежките окови май се посвлякоха. Но тогава си спомни четиристишието, което приятелят му Омар Хайям беше написал преди много години специално за него:

Пий! Мъката на твоя ден навред е вездесьща.

Върти се шеметен света по орбита могъща.

Все някога прахът ни свят ще се превърне в тухли
и някой сиромаш от тях ще си направи къща.

На напевния арабски език на Омар тя звучеше още по-красиво, но иронията в последните строфи го накара да забрави за умереното пиене. Това „все някога“ никога не идваше за него. Вече се наливаше без мярка, както по времето на Гражданската война в Русия.

С пиянско усърдие Хък се разрови в половинвековната си колекция от класически негърски блусове и по стар навик от ония времена на фона на дрезгавия глас на Ма Рейни потърси утеха в „Орландо“. Споменът за всепоглъщащата му любов от двайсетте години, която най-много беше трогнала Ана-Мария, сякаш за миг събуди някакъв спотаен живец в душата му. Но Вирджиния Улф щедро споделяше духа и тялото си с твърде много приятели и приятелки за моногамния Хък.

Той беше забравил, че се страхува от Вирджиния Улф.

В беглите мигове на изтрезняване след всяко събуждане до Хък започна да достига прозрението, че май няма да има никакъв смисъл и от това пътуване назад във времето. Никой не можеше да утеша

изтерзаната му душа. Ех, да можеше да зърне отнякъде Ана-Мария и да се хвърли в краката ѝ.

И той бързаше да се напие отново.

На времето бе пропуснал златния си шанс, като не успя да се сприятели с Уилям Шекспир. Всъщност тогава малцина избраници го бяха оценили и Хък не беше между тях. Докато Уил поставяше „Сън в лятна нощ“, Хък се претрепваше да помага на сър Джон Харингтън да изобретят клозета с казанче. После пак в услуга на чревния си тракт, жадуващ за екзотични подправки, хукна упорито и безрезултатно да търси Северозападния морски път към Индия под командването на Хенри Хъдзън. А как му се искаше сега да може да си поговори откровено, по мъжки със стария Уилям.

– Здравсти, Уил. Помниш ли ме?

Не зная от какво си сътворен.
Едничка сянка имат всички живи.
От милиони ти си придружен
подобия и сенки причудливи.

– Уил, не ми отговаряй със сонет. Добре се знам що за стока съм. Кажи какво ме чака?

Не, по звездите не гадая аз.
Ни бих могъл да кажа нито дума
какво ни носи следващия час,
война ли, глад ли, суша или чума.
Минутите не зная в своя ход
как с мълнии ще сменят ветровете.

– Не питам за съдбата на света бе, човече, а за своята тъпанарска участ!

И не чета по вечерния свод
каква съдба се пада на царете.
Но аз по тия две очи чета,
по тия две звезди, че ще оставиш
без истина и красота света,
ако зърно за посева забравиш.

– Чакай малко. Това зърно какво е пък сега?

И истината ще лежи в земята
за вечни времена до красотата.

Ей това им е лошо на класиците, помисли си Хък, пиан до козирката като някой донски казак. Всичките им мисли са прекалено изтънчени и твърде пишно нюансирани. Цял живот да се ровиш в тях, постоянно ще откриваш все нови и нови пластове. Ама за един прост разговор трябва да си намериш някой друг. Трудно можеш да им задаваш конкретни въпроси на тях, класиците, ако не си им близък приятел или поне събутилник. Простите разговори можеш да водиш само със себе си. Ако си честен, разбира се.

Благодарение на най-голямата глупост в живота си – изобретяване на клозета с казанче – Хък се размина с най-ценното приятелство на този свят и така остана в пълно неведение дали най-мъдрият от мървите не би могъл да му помогне да намери изгубения смисъл на скапания си вечен живот. Последното, което си помисли беше: а какво ли искаше да каже с това зърно за посев? Нали комунистите бяха изнесли зърното на България тази година... И пияният му мозък угасна като фар на зазоряване.

Така минаваха дните. Дори не можеше да пукне от глад, защото Фред Лю го засипваше с храна и „Траминер от Хан Крум“ на кредит. Фред беше абсолютно убеден, че рано или късно Ана-Мария ще се върне при неговите древни афродизиатни деликатеси. Китайският му приятел с вечния си оптимизъм и вярата в доброто единствен му сочеше някаква светлинка в тунела.

В редките мигове, когато не беше пиан-заяян, Хък с плаха надежда проверяваше електронната си поща, но от Ана-Мария нямаше ни вест, ни кост. Трупаха се само покани за обяди и вечери от разни приятели. Хък имаше и много живи приятели, но в този деликатен случай не виждаше кой може да му помогне.

Все пак времето и смъртта са универсални лечители. Смъртта не му се притече на помощ, но времето си течеше, не съвсем подвластно дори на семейство Хогбен. Някъде през втората седмица от изчезването на Ана-Мария, Хък реши, че китайската храна на верния му приятел Фред започва да му е омръзва, цяла сутрин не пи и прие повторната покана на Мерил Стрийп да вечерят в италиански ресторант. Хвана се просто ей така – като удавник за сламка, – пък и твърде много я уважаваше, та два пъти да я пренебрегва.

Той почти не участва в разговора на масата. Само я слушаше и механично кимаше, докато си ядеше спагетите по милански, вперил очи в бутилката „*Talbot Monterey Chardonnay, 1988*“, но не близна. Мерил му разказа, че е купила правата върху *римейка* на една действителна история за съдбата на еврейско момиче през Втората световна война. Искаше да заснеме нов филм по нея – хубав филм, разбира се, щом тя се захващаше с него. Мерил търсеше достоен продуцент.

Хък се почувства адски неудобно. След арменците той най-много уважаваше на този свят евреите. Имаше и друга, по-прозаична причина. Той ужасно си падаше по Мерил Стрийп. Приятелски, разбира се. Като гледаше ясните ѝ синьозелени и откровени очи, сърцето му се късаше, че трябва да ѝ откаже. Той с огромно съжаление и намекна, че в момента финансовото му положение е много разклатено. Надяваше се, че окаяното му състояние е временно, така че ѝ предложи да поотложат разговора за по-добри времена.

Така ледът се пропука.

Хък не се прибра направо в хола, както обикновено, а се спря на прага. До какви неизмерими последствия и за най-заклетия пияница, затъкнат от любовна мъка, можеше да доведе един до болка задушевен разговор с *хубава жена*. Хък сякаш прогледна след тежка операция на перде на очите.

Беше дошло *времето на дъжда*.

Снощи бе валило. Асфалтът пред дома му бе потъмнял от влагата и блестеше като застинала черна река пред прага на вечността. Студеният североизточен вятър поривисто напираше да си поиграе с жълтокафеникавите листа, окъпани от дъжда, но само най-скоро опадалите се хващаха на хорото му. Повечето им събратя, просмукани от влагата, морно си кротуваха на неравни купчинки връз сивокафявата сплъстена почва.

Есента беше настъпила, без Хък да забележи.

Всъщност от няколко години той май не забелязваше почти нищо извън тесните рамки на щастливото си съжителство с Ана-Мария и безкрайните разправии с баща си. Любовта и гневът напълно го бяха заслепили и сега, когато нямаше с кого да ги сподели, собственият му живот взе да му изглежда жалък. Хък си помисли, че се бе херметизирал. Коя година беше сега? Наложил се да се замисли. Да, разбира се, 1996-та. Бяха минали седем години от еуфорията след падането на Берлинската стена. Цели седем години, откакто се сдобри и тутакси взе отново да се кара с баща си.

Беше се оставил на безвремието да го води за носа. Като някой

уморен от живота питомен дивеч в резерват бе попаднал с двата крака в капана на браконiera. Какво помнеше от тези седем години? Войната в Нагорни Карабах, войната в Босна, войната в Чечня. Малките пожари след края на голямата битка, които баща му умело подклаждаше, възползвайки се от глупостта на хората. И, естествено, Ана-Мария, която беше променила живота му до неузнаваемост, докато заедно се мъчеха да наклонят везните на страната на справедливостта. И в името на тая висша справедливост Хък бе забравил за простите неща. *Нещата от живота*. Откакто се бе научил да пътува извън времето, сякаш беше скъсал пъпната си връв, жителната си връзка с природата, а и всички тези войни го отучиха да общува с нормалните хора. Колкото и странно да му изглеждаше сега, единственото му истинско, нормално човешко преживяване май беше в Нубия.

Хък тръгна да се поразходи, като остави голото си тяло на милостта на вятъра. Най-после беше дошла есента на неговото недоволство. А каква ли щеше да бъде зимата? Подхлъзна се на първото островче от влажни окапали листа и се отказа да мисли за бъдещето. Дори се бе отучил да ходи пеша! Стана му студено. Стисна зъби и с върховно усилие преодоля първите тръпки. Дявол да го вземе, него дори и настинка не го хващаше като хората. Искаше да почувства природата. Искаше да усети живота отново. Беше време пак да влезе в голямата игра. Най-сетне настъпи *краят на детството*. Хък възмъжаваше.

Следобед за първи път от много време насам погледа малко *Си Ен Ен*. Ралица не водеше новините и загаси телевизора. Не можеше повече да седи и да гледа как животът си тече. Запретна ръкави и за по-малко от два часа запълни с гипс драскотината, която постоянно навираше в очите му спомена за загубената любов, и боядиса стената в хола. Не напразно социализмът го беше научил да поправя всякакви некачествени стоки. Веднъж, докато гостува на Катлин Търнър, я изуми, като само за час ѝ поправи градинската косачка, карбуратора на автомобила и миксера.

Физическата работа наля приятна умора в мускулите му. Взе си стандартната поредица от горещи и студени душеве и в това време реши какво да прави. С помощта на малко грим се състари с пет години и се обади по телефона, че приема поканата да обядва с Хавиер Солана в ресторанта при щаб-квартирата на НАТО. Дори специално за случая похарчи половината от наличните си пари в брой за самолетен билет, нов тъмносив костюм на дискретни райета и вратовръзка от „Армани“.

Гордият представителен, бивш външен министър на Испания с

елегантно посребрената брада желаше дискретно да научи неговото мнение за положението в Източна Европа. Хък доста се поизпоти – нямаше как да каже на Хавиер, че се е откъснал от живота и не разполага с информация от първа ръка. Добре че езикът на дипломатията му позволяваше двусмислено да се измъква с общи приказки. Все пак Хък познаваше манталитета на славяните.

Дълго разискваха и проблема с Чечня и Френска Полинезия. За НАТО такъв проблем категорично не съществуваше. Според Хавиер няколко външни разузнавания и търговци на оръжие, които още не можеха да се приспособят към обстановката в света след края на Студената война, си играеха своите игрички. Хък без малко да се изчерви от срам за баща си.

Храната бе с отдавна забравен вкус – нито китайска, нито италианска, а просто жаби в бял сос, гарнирани с чаша (само една!) бяло бургундско „*Louis Latour Corton-Charlemagne, 1986*“. Докато си пиеха кафето, Хък за първи път, откакто Ана-Мария го напусна, почувства, че е постигнал някакво временно примирие с душата си. Изглежда придоби прекалено явно вид на човек, постигнал душевното равновесие, защото Хавиер се престаши и му даде да разбере, че откакто пребоядисаните комунисти отново са на власт, неговата любима България яко е закъсала и е на път да се превърне в задния двор на Европа. Приятел му намекна, че в Свободния свят приемат само тези, които играят по правилата, а светът за жалост е така устроен, че който не знае правилата или не желае да ги спазва, попада или в лапите на Международния валутен фонд, или всички го изоставят на произвола на съдбата. Оказа се, че и България, за която уж толкова милееше, беше забравил покрай личните си проблеми.

Хък отново взе пари на заем – май, откакто Ана-Мария го напусна, беше започнало да му става навик, – но всички му даваха охотно, защото се славеше като изряден платец. Причината бе, че се наложи два пъти да обядва с Мишел Камдесю и, естествено, трябваше да плаща, щом го кани.

След първия разговор Хък не повярва, че тая малка като човешка длан държавичка е чак толкова зян и поиска време сам да се убеди. Само три дни му бяха достатъчни, за да разбере, че Мишел го е пощадил. И най-разграденият двор с ограбено до шушка имение в Далечния Запад щеше да изглежда по-добре. В тази балканска пародия на уестърн обаче бандитите не носеха широкополи шапки и дълги до земята кожени шлифери. Те просто бяха навлекли депутатския имунитет на мнозинството в

парламента.

По време на втория обяд, когато Хък покани Мишел на бутилка червено бордо „*Chateau Lafleur, 1975*“ и охлюви с чешън, които не бе вкусвал, откакто срещна Ана-Мария, шефът на Международния валутен фонд му каза направо в очите:

– Приказката „Не давай риба на гладния, а го научи да я лови сам“, за съжаление, вече не важи за България, приятелю. Увери ли се?

– Със огромно съжаление трябва да призная, че си прав, Мишел – отвърна му Хък.

– И знаеш ли защо? – риторично попита Мишел Камдесю. – Защото там има хора, които постоянно мътят водата. А всички западни технологии за ловене на риба са измислени за бистри води.

– Работата е там, Мишел, че бившите комунисти в тази малка страна са навързани като свински черва – обясни му Хък. – Мафията им е сбирщина от кланове, оплетени в роднински връзки. Прибави и изплувалата пяна от хора с престъпни наклонности и картинката става ясна: всички, които могат да се докопат до кокала, се надпреварват да грабят, а вашите заеми изчезват като вода в пясъка.

– Единственият изход, приятелю – заключи Мишел, – е да им спрем кранчето и, като останат на сухо, управниците или ще си ходят, или щат не щат ще трябва да въведат със закон общоприетите правила на играта.

Хък се съгласи с него. Вече беше опитал да внуши на премиера да си подаде оставка, но чугунената глава увираше бавно и с един сеанс не стана. Надяваше се малко и на обществената подкрепа. Все пак Хък имаше вяра на българите. Подобно на испанците, съдбата ги бе превърнала в буфер за ислямското нашествие в Европа през XIV век, но те се бяха справили с Османската империя, като пет века бавно я разяждаха отвътре, докато съвсем се скапе. Накрая всички бейове фалираха и на пазара останаха само предприемчивите български чорбаджии. Но комунистическите бейове бяха замесени от по-твърдо, направо желязно тесто. Хък реши, че приятелите му в България заслужават дискретно да им удари едно рамо.

Разговорите с Мишел толкова го бяха изтозили, че предпочете да вечеря с Лех Валенса и цялото му семейство в домашна обстановка. Пък и тая вратовръзка и френските вина взеха да му омръзва. Прекараха приятно на бутилка водка „*Wyborowa*“, унесени в дисидентски спомени, и Хък дори забрави за няколко минути проблемите на България. Отрезвя, когато Лех отказа да му даде на заем Лешек Балцеревич. Сега, когато не бил вече във властта, той станал още по-нужен на Полша.

На следващата вечер реши да опита при Вацлав Хавел. Заведе стария си приятел, на който му предстоеше да влезе в болница, на театър, но дори и това не умилостиви драматурга-президент. Той категорично отказа временно да прекрати мандата на адаша си Вацлав Клаус, макар Чехия вече да излизаше от прехода, и дори не го пусна в краткосрочен отпуск. Хък толкова се надяваше, че никоой чех не може да устои на изкушението да почива по Българското черноморие дори и след края на сезона, но се оказа, че чехите вече летуват в Испания.

От яд, че навсякъде удря на камък, Хък взе нови заеми и се запиля пак в Америка. След като не можеше да помогне с жива сила, дали пък нямаше да може да купи някой подходящ *софтуер*. Тогава се сети, че днешните компютърни програми са много скъпи, а той вече не разполага с неограничено финансиране. Е, нали целта му беше благородна. Ако се наложеше, щеше да го открадне. И без това беше чул по *Си Ен Ен*, че американците обвиняват България в нарушаване на всички възможни авторски права.

На сутринта имаше угризения, че се кани най-пладнешки да ограби приятел, но те бързо се разсеяха, докато си похапваше с Бил Гейтс в една от дъщерните закувални на „Майкрософт“. Тъкмо тогава, докато Бил му разкриваше перспективата *Интернет* скоро да погълне половината от световната търговия на дребно, дойде и прозрението.

Ако Ана-Мария още беше на Земята, вече знаеше как да я намери!

Така спаси честта си и остави българските си приятели сами да се оправят. Едва се стърпя да си доизпие портокаловия сок. Набързо обясни на Бил кое ще бъде модерното изкуство на ХХI-я век. Заради гузната си съвест с лека ръка му обеща, че той и само той ще получи правата за разпространение по *Интернет*. Отиде уж до тоалета, но още от вратата отпраши към дома.

18. Сър Арчибалд

Дните летяха непривично безметежно за Ана-Мария. Силният ѝ почти животински инстинкт за самосъхранение я подтикваше едва ли не денонощно да работи върху новото изкуство. Само така можеше да облекчи болката от ужасната рана, зейнала в душата ѝ след измяната на Хък.

Първо повтори постижението на своя учител Таоа. „Мадам Бовари“ се получи от първия път. Това и вдъхна смелост да се захване с „Хамлет“. Шекспир се оказа доста по-труден, пък и Ана-Мария вече вървеше по свой собствен път.

Още докато попиваше с ум и сетива урока на Таоа, тя видя слабите места в технологията му и мислено ги усъвършенства. Беше нормално, защото Ана-Мария умело съчетаваше близостта си с природата и огромните практически умения в областта на елементарните частици. Тя определено бе по-добра от полинезийския шаман във втората област. Същото стана на времето с транзисторите. Американците ги откриха, но после японците взеха да произвеждат по-хубави от тях.

„Хамлет“ се получи чак на втория път, но тя запази първото малко недъгаво цвете като спомен за дебютната си работа. С „Укротяване на опърничавата“ и „Отело“ вече нямаше проблеми. Все пак един ден напрегнатата работа си каза думата и умората я тръшна на леглото. Спа близо двайсет часа. Щом се събуди, се мушна под студения душ. Усети как умората се свлича от нея и изтича в канала както летният дъжд измива прахта от улиците. Набързо закуси и реши, че има нужда от чист въздух.

Първите петнайсетина минути в Сахара се чувстваше прекрасно. После всичко наоколо – и пясъкът, и дюните, и маранята – взе да ѝ напомня за Хък и тяхното приключение с нубийския лъв. Прескочи Арабската пустиня заради досадните петролни кладенци и се озова в Гоби. Мота се там цял ден, докато в един момент се усети, че нищо не е видяла от пустинята Гоби, а цял ден мислено е превръщала „Дон Кихот“ в цвете. Тогава отиде на гости на Таоа да му се похвали с успехите си. Прекара два чудесни дни с учителя си, но се измъчи непрекъснато да е нащрек да не би Хък да се появи отнякъде. Премести се в Невада.

Бая се затрудни, докато намери усамотение. Американската пустиня и се стори прекалено оживена и твърде насечена от първокласни

пътища. *Асфалтовата джунгла* и кактусите изобщо не й харесаха. И Ана-Мария разбра, че всъщност инстинктивно се приближавала към Сياتъл. Не се двоуми много. Само се съобрази с часовата разлика.

В десет часа вечерта лабораторията изглеждаше привично пуста. Ана-Мария набързо принуди големия „Крей“ сам да напише програма за детайлно сравняване на базовия и контролните тестове на Хък – ген по ген и хромозом по хромозом. Структурата на фаталния тринайсети хромозом, който имаше нужда от облагородяване с гена на нубийския лъв, бе абсолютно еднаква и в двата теста. Разликите бяха на съвсем друго място – в третия и седмия хромозом.

И Ана-Мария се реши на рискован експеримент. Беше го замислила отдавна и се наложи да внесе някои промени в операцията поради новите обстоятелства.

Материализира се в килера, където Хък би трябвало да няма никаква работа. Отне й близо половин час внимателно да претърсва къщата без да се сблъска очи в очи с Хък. Сигурна беше, че един от двамата нямаше да преживее този миг и да остане читав.

Архитектурният план на дома им беше измислен на времето от Хък и затова разположението на помещенията бе максимално опростено. Погледнат отгоре, домът им беше квадрат, в който бе вписан кръг – холът със зимната градина. Парадният вход беше откъм северозапад, а терасата пред зимната градина гледаше на югоизток, към морето, и почти през цялата година се огряваше от слънцето. В ляво от входа бяха правоъгълната трапезария и кухнята с килера във форма на връх на стрела, защото следваха очертанията на хола. Огледално разположени, вдясно от входа пък бяха спалнята и банята, като целият хол се опасваше от полукръгъл коридор, който стигаше от двете страни до лятната тераса.

Оказа се, че усилията внимателно да пълзи, бродейки из цялата къща, отидоха за тоя, дето духа. Хък лежеше в спалнята пиан като кютюк. След още четвърт час тя се увери, че той няма да се събуди дори от земетресение, и започна рискованата си игра.

Макар Хък да се бе изпружил като истукан и да хъркаше като банциг, се оказа, че дори й е приятно да вземе проба от семенната му течност. Всъщност бе толкова вълнуващо, та Ана-Мария чак се изчерви от срам. Нали точно този гаден лъжец повече от година най-безсрамно я беше мамил, а сега тя, глупачката, го обслужваше като първокласна курва. Алдебаранската *Емануела* бързо се съвзе и спря да се самообвинява, защото не разполагаше с много време. Влезе в хола, постави ценната си придобивка в домашното копие на апаратурата за генетичен

анализ и помилва с очи своя стар компютър, като мислено възстанови нужните ѝ програми. Той май се зарадва, че я вижда отново, защото не-обичайно бързо се свърза през няколко компютърни мрежи с по-големия си брат „Крей“ в Сиатъл. Или поне на Ана-Мария ѝ се стори, че работи по-бързо.

Скоро всичко излезе наяве.

Тестовите на съвсем прясната проба напълно отговаряха на резултатите от първото изследване. През всичкото това време Хък не само беше плащал на сър Арчибалд Донахю-Стивънс да саботира оплождането, но скъперникът ѝ бе пробутвал и семенната течност на някой роднина. Тъй като не можеше да допусне, че Хък е заменял скъпоценната си телесна течност с калпавото семе на стария Хогбен, тя предположи, че е на някой неизвестен на нея брат или братовчед. Та нали това шантаво семейство беше пълно с идиоти. Шуин беше единственото изключение и затова я убиха.

Гаднярът Хък можеше да почака за отмъщението. Първо трябваше да вземе главата на пионката, която благодарение на нейните пари си живееше като царица, спотаена в края на шахматната дъска.

След половинминутна разходка из мрежите се оказа, че сър Арчибалд Донахю-Стивънс има полицейско досие! И той като Бил Клинтън на младини бе пушил марихуана. В досието, разбира се, фигурираше и домашният му адрес. Тя потърси справочника „Кой кой е“ в *Интернет*. Адресът съвпаднаше. Донахю-Стивънс живееше в бащината си къща и, ако не бяха пропуснали да актуализират информацията за него, все още беше ерген. Докато издирваше адреса в плана на Сиатъл, лъвицата зловещо се ухили, та чак резците ѝ заблестяха. И часът беше много подходящ.

Старомодният кабинет на Донахю-Стивънс се оказа облицован с тъмно дърво, станало почти черно с течение на годините. Още от времето на баща му в него явно нищо не беше се променило. Ана-Мария търпеливо изчака големият стенен часовник с махалото да отмери дванайсетия час и се вмъкна в спалнята.

За миг се стъписа. В пълен контраст с кабинета тук всичко беше бяло, сякаш Арчибалд се опитваше да прогони Донахю-Стивънс-баща от интимния си живот. Единственото цветно петно в спалнята бе пепеляворусата коса на спящия по шорти сър Арчибалд. Във века на електрониката той хъркаше като парен локомотив. Изглежда тази вечер ѝ беше писано да попада само на хъркащи мъже-двуличници.

Арчибалд Донахю-Стивънс беше висок, сух, болезнено бледолик

мъж с фини китки и въздълги пръсти. Едва ли не всичките му кръвоносни съдове изпъкваха като топографска карта през почти прозрачната му кожа. Ана-Мария го разтресе и в мига, щом сър Арчибалд сънено отвори очи, с мълниеносно движение извади и двете му ръце от раменните стави.

Сър Арчибалд се напика.

Болката и страхът у него дълго се бориха за надмощие и Ана-Мария така и не разбра кой надви, защото нещастникът изпадна в несвяст. Но тя предварително се беше погрижила да набави всичко необходимо от собствената му домашна аптечка. Щом го върна в съзнание, сър Арчибалд отново я съзря и пак се опита да припадне.

Ана-Мария не издържа и му се скара:

– Стой мирно, глупако!

Говорещата лъвица му дойде много и се наложи да се погрижи и за сърцето му. Но Ана-Мария наистина бе предвидила всичко. Докато Арчибалд Донахю-Стивънс се луташе между бялата спалня и мрака на отвъдното, тя изхвърли напиканите шорти в банята, измъкна от дрешника нов, колосан бял чифт, преоблече го, включи модема на собствения му „Пауърбук“ в телефонната линия до главата му и се приготви за демонстрацията.

Силата на съвременната медицина си каза думата след десетина минути. Сър Арчибалд се размърда, което бе голямо постижение при това състояние на ръцете му. После отвори очи и Ана-Мария му набута компютъра в лицето, така че да вижда само екрана, но не и нейната физиономия.

Тогава започна лекцията си:

– Престани да се правиш на глупак. На младини си пушил марихуана, така че трябва да си свикнал с всякакви видения. Защо на времето розовите слонове не те стрясаха, а сега се напика, като съзря някаква си рижа лъвица. Я, се дръж като мъж, моля ти се!

Сър Арчибалд, естествено, не й отговори, пък и тя не се надяваше, че още с първата блага дума ще открехне портите към мизерната му душа.

– Вид какво, сър Арчибалд. Дай да се разберем. Аз съм тази, която ти плаща и мога да го докажа. Схващаш ли какво ти говоря?

Сър Арчибалд направи опит да се размърда, но изохка и се отказа.

– Много добре знам, че нищо ти няма. Само ръцете ти са извадени от раменните стави, но ако си послушен и свършим работата, за която съм дошла, накрая пак ще ти ги наместя. Обещавам.

Сър Арчибалд се опита да надигне единия си крак и за голямо свое учудване успя.

– Видя ли, че нищо ти няма – побърза да затвърди успеха Ана-Мария. – Хайде да се разберем така: когато трябва да кажеш „да“, ще си вдигаш десния крак, а за „не“ – ще вдигаш левия. Я да видим сега какво си разбрал.

Сър Арчибалд размърда и двата си крака, но Ана-Мария го сръга в ребрата и той чинно вдигна десния.

– Отлично. А сега да продължим нататък. Ще ти покажа паролата, с която се свързваш с мен. От теб се очаква да я потвърдиш.

Щом паролата се изписа на екрана, сър Арчибалд се опули и тутакси вдигна десния си крак. Ана-Мария се обнадежди от постижението:

– Сега ще видиш как прехвърлям вноската за този месец в банковата сметка на твоя изследователски център. Щом трансферът се осъществи, искам да го потвърдиш.

Само след миг десният крак на сър Арчибалд въодушевено се вдигна почти до тавана. Ана-Мария беше удвоила сумата. Като следваше желязната логика на моркова и тоягата, тя продължи:

– А сега да видим мога ли да ошушкам твоята тайна банкова сметка? Нали знаеш, ако работата стане, искам да видя десния ти крак да щръкне.

Още докато говореше, лъвицата с лекота изнуди собствения компютър на сър Арчибалд да нареди всички пари от тайната му банкова сметка да се прехвърлят в една от нейните анонимни посестрими в Швейцария, която, естествено, беше на Ана-Мария.

И тогава стана чудо:

– Не ми пипай банковата сметка! – изпищя сър Арчибалд. – И престани с тия фокуси с краката. Аз мога прекрасно да говоря.

Ана-Мария се усмихна, отмести екрана, заврян в носа му, приседна на леглото, като внимателно му затисна краката много-много да не мърда, и взе да предразполага Арчибалд Донахю-Стивънс към изповед с благия глас на пътуващ проповедник:

– Сър Арчибалд, защо хората те наричат сър?

– Баща ми беше английски благородник – смутолеви Арчибалд Донахю-Стивънс.

– Преди да се пресели в Америка ли? – съпричастно се поинтересува Ана-Мария.

– Английският благородник цял живот си остава английски благородник – тросна се болезнено бледоликният сър Арчибалд и се нацупи

като малко дете, на което са дали да пие рибео масло.

Лъвицата беше кривнала от правия път. Тя никак не искаше да се карат. Ана-Мария искрено жадуваше да си поговорят задушевно, като приятели.

– Сър Арчибалд – поде отново тя.

– Наричайте ме просто Арчи. Това „сър“ в Америка понякога има подигравателен оттенък – заоправдава се Арчибалд Донахю-Стивънс.

– Добре, Арчи. А ти можеш да ме наричаш госпожа Хогбен. Боли ли те много?

Вродената ѝ доброта просто струеше от загрижения въпрос, но лицето на Ана-Мария запазваше каменното си изражение.

– Поносимо е. Изглежда сте ми дали някакво лекарство.

– Да, Арчи. И веднага, щом свършим, ще ти оправя ръцете. А сега ми кажи защо ме излъга?

– Изобщо не съм ви лъгал, госпожо Хогбен – неочаквано безстрашно се възмути Арчи. – Аз просто стриктно спазвах инструкциите на господин Хогбен.

– Защо?

Физиономията на Ана-Мария възплащаваше строгостта на американската съдебна система.

– Как защо, госпожо? – почти проплака Арчибалд Донахю-Стивънс. – Макар вие да давате парите, договорът ми е с господин Хогбен. Като всеки почтен бизнесмен, аз само се стремя да спазвам постигнатото споразумение.

Тя го изгледа продължително.

– А в този договор има ли някоя допълнителна клауза, която на мен не ми е известна, Арчи?

– Не знам, госпожо. Нима не сте го чели?

Ана-Мария не го удостои с отговор. Само лекичко го одраска по голите белоснежни крака.

– Внимавай, Арчи. Сега ще задам въпроса по друг начин и искам добре да си помислиш преди да ми отговориш! Имате ли с господин Хогбен някаква допълнителна устна уговорка?

По лицето на Арчибалд Донахю-Стивънс за миг пробяга смянка. После той бързо стигна до извода, че не си заслужава да се подлага на такива унизителни мъки заради побъркания си клиент, който по някакъв мистериозен начин се бе сдобил с още по-шантава любовница. А на всичко отгоре тия две абсолютно откачалки се натискаха като бесни да имат дете. Единственото нормално нещо в тях, заоправдава се Донахю-

Стивънс пред себе си за очертаващото се предателство, бе, че плащаха добре.

И двамата!

– Трябва да ви призная, че сте права, госпожо. Но имайте предвид, че не е моя работа, дето господин Хогбен не ви е уведомил за устната ни уговорка.

– Съгласна съм. Кажете каква беше тя – малко поомекна Ана-Мария.

– Всъщност парите, които ни давате, съвсем не са толкова много, госпожо, защото една трета от тях отиват да плащаме на подизпълнителя.

Очите на Ана-Мария светнаха.

Най-после се появи следа.

– Я, ми кажи какъв е този подизпълнител, Арчи?

– Нашата дъщерна лаборатория в Англия, госпожо.

– Виж какво, Арчи – развълнува се Ана-Мария. – Я, не ме карай да ти вадя думите с ченгел от устата, че пак ще се ядосам. Разкажи ми простичко, ясно и стегнато като твоя велик сънародник Уилям Шекспир: какво правят хората ти в тази дъщерна лаборатория в Англия?

– Практически експерименти, госпожо – тутакси се отзова сър Арчибалд. – Докато тук, в Сиатъл, ние симулираме оплождането в компютрите, там правят реални опити с истинските материали.

Ана-Мария чак потрепери. Въпросите напиреха в нея като снежна виелица, но тя се въздържа и не го прекъсна. Само нервно го сръга в ребрата и Арчи веднага продължи:

– Още първият опит с реалното оплождане беше успешен, госпожо, но за съжаление ембрионът не можа да се развие, защото оплодената яйцеклетка живя само няколко часа. – Тя го слушаше ужасена. – Всички следващи опити дори не можах да повторят оплождането. И още след втората несполука господин Хогбен строго ми забрани да ви разкривам каквото и да било за дейността ни в Англия. Той дори обяви, че ще изтреби целия персонал, а после взе да плаща за *мълчанието на агнетата*.

– Арчи, ти искаш да кажеш... – бавно поде Ана-Мария докато умът ѝ бясно анализираше новите факти и тутакси обличаше съмненията ѝ в ясно формулирани въпроси, – че на господин Хогбен от много време му е известно как от цялата тази работа нищо няма да излезе, но той плаща на теб да си мълчиш, а на центъра – да се върти ей така, на празни обороти.

– Да, госпожо.

– Ще те убия – импулсивно рече Ана-Мария и застрашително му се

озъби.

– Защо мен, госпожо? – панически проплака Арчи, който вече ужасно съжеляваше, че си призна толкова лесно. – Убийте господин Хогбен.

– Да. Прав си. Него ще убия.

Двамата се умълчаха. Като видя, че мъките му скоро няма да свършат, Арчи се престраши и плахо я попита:

– А сигурна ли сте, че изобщо трябва да убивате някого, госпожо?

– Какво имаш предвид, Арчи? – машинално отговори на въпроса му с въпрос Ана-Мария. Умът ѝ нещо беше зациклил на едно място.

– Ами, без да се бъркам в... семейния ви живот, имам чувството, че господин Хогбен стори всичко това от тъж... как да го кажа, ами от любов към вас, госпожо. Всъщност той много държеше вие никога да не разберете, че тази работа с оплождането е безсмислена, защото явно е обречена на неуспех. Последната ни надежда беше да облагородим генетичната структура на тринайсетия хромозом, но той не ни разрешава да направим практически експеримент, защото се страхуваше от нов провал. И понеже вече сме изчерпили теоретичните възможности...

– Сигурен ли си? – обнадежди се Ана-Мария, оглупяла от любовна мъка. Тя инстинктивно бе готова да повярва на всеки, че Хък не я беше лъгал.

– Вече в нищо не съм сигурен, госпожо, но от разговора с господин Хогбен останах с впечатление, че той много ви обича. Наистина искрено съжелявам, че вие с вашия... съпруг сте несъвместими и май никога няма да имате... деца.

Цели две минути Ана-Мария премисля чутото. Първо – задъхано, после – рационално. Изводите бяха много неочаквани. Тя просто се страхуваше сама да стигне до тях...

– Арчи, слушай ме внимателно.

– Да, госпожо – отзова се той окрилен, защото пред очите му злобата от лицето на лъвицата се стопи като ланшния сняг и тя някак странно заприлича на любимата му домашна котка-албинос от детството.

– Знаеш ли, че резултатите от първото изследване на семенната течност на Хък, тоест на господин Хогбен, се отличават от следващите контролни тестове.

– Не, госпожо. Но позволете ми да ви напомня, че аз отдавна не съм учен, а само най-обикновен административен ръководител – бързо се оправда Арчи.

– Добре-добре. Знаеш ли какво ще направим сега? – още докато

произнасяше тези думи Ана-Мария с мълниеносно движение намести ръцете на Арчи в ставите и той изкрещя от неописуемата болка.

Станалата вече рутинна процедура с обезболяващата инжекция и връщането в съзнание се повтори като по ноти. Щом реши, че в очите на Арчибалд Донахию-Стивънс се появиха първите проблъсъци на разум, Ана-Мария взе да го инструктира:

– Арчи, слушай ме внимателно. Значи се разбираме така. Първо, ти трябва да забравиш за всякакви договори и устни уговорки с господин Хогбен. Чуваш ли ме? Дотук ясно ли ти е какво ще правим?

– Да, госпожо – бодро отвърна Арчи през сълзи, защото вече виждаше края на мъките си.

– След шест дни, някъде по това време на нощта, аз лично ще донеса в Англия нова яйцеклетка и нова семенна течност. – Сър Арчибалд понечи да кимне, но тя го секна. – После ще ми обясниш къде точно се намира лабораторията. Ти трябва да приготвиш цялата машинария там за работа и лично да проследиш – запомни добре! – този път лично да проследиш експеримента с новите материали. Разбра ли?

– Да, госпожо – най-сетне успя да кимне Арчи и въздъхна тежко.

– И този път не искам никакви *грешки, от любов родени!* Ясно ли е? – строго, но благо му рече Ана-Мария, както всяка баба говори на палавото си внуче.

Арчибалд Донахию-Стивънс кимна послушно още преди да е свършила:

– Да, госпожо.

– А що се отнася до господин Хогбен, искам той да остане в неведение за тия новости, Арчи. Ясно ли ти е? Ако случайно се появи или се обади, в което много се съмнявам, като знам в какво състояние го оставих преди малко, всичко трябва да си върви по старому.

– Да, госпожо – гласът на Арчи потрепери, като си представи само за миг състоянието на доскорощния си единствен и най-важен клиент.

– И, за да съм сигурна, че си ме разбрал добре, Арчи, най-приятелски ще те предупредя. Отметнеш ли се от уговорката ни, просто ще ти прегризя гърлото и ще оставя кръвта ти бавно да изтече в канала на собствената ти баня. – Тя нежно го потупа по рамото, при което лицето на сър Арчибалд се изкриви повече от страх, отколкото от болка. – Не ме разбирай криво, Арчи. Това не е заплаха, а просто клауза за неустойка в новия ни договор.

– Да, госпожо, тоест не! – побърза да се поправи Арчибалд Донахию-Стивънс. – Уверявам ви, че в никакъв случай няма да допусна

Няма хък-мък

да се стигне до неустойката.

19. Човекът от „Латинка“

След поредния завой Скарлати взе да проклена на глас тази плетеница от софийски улички. Не стига, че бяха толкова тесни, ами носеха направо убийствени имена: „Незабравка“, „Латинка“, „Теменужка“... Езикът му се връзваше на фльонга, докато сричаше латинските транскрипции по табелките, и изобщо не можеше да ги запомни, камо ли да се ориентира къде се намира.

Имаше досадното чувство, че е попаднал в Русия. Парк-хотелът, където отседна, се наричаше „Москва“, а улицата, по която сега минаваше, беше кръстена на Гагарин – онзи руснак, дето смачка самочувствието на американците, чак докато стъпиха на Луната. Бъркогията допълнително се усложняваше от стълпотворението по ъглите и тротоарите на кварталчето.

Наоколо направо бъкаше от професионални убийци.

На първия ъгъл в един „баварец“ с тъмни стъкла, които официално уж бяха забранени в България, Скарлати мярна на монитора, че скритата камера в колата му запечата през полуспуснатия прозорец на задната врата на „бавареца“ кривоносата физиономия на Мехмед – племенника на Орал Челик. Скарлати знаеше, че той сега работеше за турската енергийна мафия. Шефовете му искаха да пренасят руска електроенергия през България за Турция, като щяха да печелят по един цент на киловат или скромните петстотин милиона долара годишно. Но човекът от „Латинка“ им пречеше.

Конкуренцията им от българската енергийна мафия беше заела място на другия край на късата уличка „Латинка“ в служебен микробус. Тя не искаше да пусне турците на своята територия и в краен случай предлагаше да делят по равно парсата, ама половин милиард за кого щяха да стигнат по-напред! Като не се разбраха с турците и дори дадоха няколко жертви, българите взеха да изнасят петрол и електроенергия за Сърбия въпреки ембаргото или по-скоро баш заради него. И тъкмо взеха да печелят повече от турците, човекът от „Латинка“ взе, че вкара в играта руската енергийна мафия, като създаде и оглави смесено дружество.

Сега, когато ембаргото беше паднало, руската енергийна мафия се бе разположила в централната ложа на първия етаж, точно срещу къщата на човека от „Латинка“. Скарлати разпозна две лица от охраната на някогашните си посредници в Афганистан. Базуките в ръцете им

сигурно щяха да влязат в действие само в краен случай, защото бяха в състояние да сринат до земята половината улица, а шефовете им не желаеха чак такава публичност.

След като най-сетне се ориентира криво-ляво в гъстата мрежа от улички, Скарлати реши да обиколи още веднъж, за да разбере дали не е пропуснал някой от участниците. И без това беше още осем часа, а всички отлично знаеха, че човекът от „Латинка“ няма да излезе преди девет без петнайсет. Пък и октомврийското утро се случи хубаво. Въздухът беше свеж, прохладен и почти прозрачен. Виждаха се дори причудливите очертания на местната планина Витоша, заради която някога тази малка балканска столица беше кандидатствала за домакин на зимните олимпийски игри. Скарлати се ухили, като си спомни какви големи пари се разиграваха тогава. Рушвети се раздаваха наляво и надясно. Дори и той намаза покрай останалите си далавери с Максвел.

Ужасният смог над София доста е намалал, помисли си Скарлати. Явно промишлеността им яко е закъсала. Но затова пък мръсотията се е увеличила, поклати глава той. И улиците са още по-изровени, а язвите по мазилките на сградите са станали повече от петната на неговите далматинци. Глупости! Само обиждаше далматинците си! Наистина любимците му още не бяха станали сто и един, но си бяха прекрасни расови животни, а фасадите наоколо приличаха повече на изроди с проядени от проказа лица. Но нещастните българи така бяха свикнали с мръсотията, че изобщо не я забелязваха. Бяха ги докарвали дотам, че да мислят само за хляба си.

Още след първия завой Скарлати установи, че беше минал покрай гърците, без да ги забележи. Преди малко той като последния глупак се бе зазяпал в едно дванайсет-тринайсетгодишно момиченце с дълги крака и къса поличка. Гърците, както обикновено, се бяха спотаили край турците, явно за да ги държат изкъсо. Двойно щъкащите очи на Скарлати – по природа, а сега и по задължение – мернаха един тип, с когото беше имал вземане-даване покрай далаверите си с *Щази*. Сега шефът му се беше сдушил с хора от бившите български тайни служби, за да лапнат приходите от държавния хазарт и телекомуникациите. Това май бяха единствените сигурни легални сделки в държавата, защото Скарлати се беше убедил, че малцината богаташи в тази страна по цял ден говореха по своите мобифони и цитрони, а там, където нямаше връзка, и по обикновените телефони, а мнозинството от бедните имаше само една надежда – тотото.

Добре че пообиколи, защото попадна на нова находка. Той обаче

реши да не включва в официалния списък на тази импровизирана „Балканска среща на високо равнище“ сърбите и македонците, не толкова заради неизяснените имена на държавите им. Те не му изглеждаха въоръжени. Току-що пристигаха и вместо да заемат стратегическа позиция, веднага разпънаха едно платнище направо на улицата. Явно смятаха да оползотворят времето до девет без петнайсет, припечелвайки някой друг лев, защото вече нареждаха стоката си като на битпазар.

Леко озадачен, Скарлати внимателно ги огледа и се успокои едва когато различи сред тях и един албанец по мургавината. Не беше ясно дали този начумерен тип е от Косово или представляваше изконната си родина, но важното бе, че комплекът е пълен. Тъй като балканците от западната част на полуострова не даваха вид, че владеят някое от бойните изкуства, той предпазливо прие, че са само наблюдатели.

Дали пък не беше камуфлаж? Все пак от човека от „Латинка“ много зависеше, откъде ще минат новите петролопроводи и газопроводи за транспортиране на традиционните руски суровини към Западна Европа. От транзитните такси участниците щяха да печелят по двеста-триста милиона долара. Да, ама на сергията наред улицата имаше само водни pistolетчета. Нямаше с тях да убиват човека от „Латинка“, я! Откакто Сорос стъпи на полуострова, тия балканджии бяха станали големи отворковци. Изглежда бяха сигурни, че някой друг ще им свърши черната работа.

Скарлати паркира мерцедеса си на съседната успоредна уличка до някаква детска градина, раздаде по един долар на дечурлигата да му пазят колата, че наоколо се навъртаха много бандити, и побърза да заеме страничната жожа, вдясно от руснаците. Отляво видимостта беше по-добра, но „хората от Виена“ го бяха изпреварили. Зад тях стоеше набеденият за личен враг на човека от „Латинка“ негов бивш съратник от Централния комитет. През 80-те години те заедно управляваха партийните капитали в чужбина. Смъртта на Робърт Максвел обаче ги раздели или по-точно те не можаха да се спазарят как да си поделят неговите връзки и пазари. Скарлати с тъга си спомни какви хубави времена бяха.

След като се настани удобно и включи преносимата апаратура отново да записва, той погледна през визьора. Съсредоточи вниманието си върху клошаря, който ровеше отсреща в сметта. Ловко го маркира – не напразно три дни бе тренирал като луд да борави с тая сложна техника – и остави камерата автоматично да го следи. Клошарят беше главното действащо лице, което след половин час щеше да партнира на човека от „Латинка“.

Трябваше да признае майсторлъка на този клошар. Беше избрал най-добрата маскировка в момента. Вчера само за няколко часа Скарлати се убеди, че в България хората, които търсеха нещо за ядене в кофите за боклук, бяха по-обичайна гледка дори от пощальоните. Такъв е животът, философски заключи Скарлати, и си представи вълшебната гледка, която се откриваше от терасата на вилата му на Бахамските острови. Веднъж да свърши тази работа и щеше да се оттегли за известно време. Бая главоболия му създаде генералът в последно време... За миг той си представи как три карибски момиченца му отпускат нервите на брега на океана...

Скарлати тръсна глава да разкара сладкото видение, защото беше професионалист. Той провери дали апаратурата работи нормално, макар че беше доста скъпа и не можеше да се очаква, че точно в сублимния момент ще сдаде багажа. Замисли се, колко ли щяха да му платят от *Си Ен Ен*, ако им предложеше материала... Жалко, че записът не беше за продан. Онзи гаден генерал от КГБ си го искаше за собствена консумация.

Строго погледнато, на Скарлати никак не му се седеше на това място, което след малко щеше да бъка от полицаи, но беше длъжник на онзи тип. Как ли не се опитва да го уговори, но мръсникът отказваше да приеме всякакъв подизпълнител. Скарлати трябваше лично да заснеме събитието и пак лично да му предаде материала.

Клошарят намери само една огризка от ябълка и доволен се премести на следващата кофа. Скарлати си сложи слушалките и насочи за миг чувствителния микрофон към стената. Руснаците бяха хора от занаята – изобщо не разговаряха. Не смееше да го обърне към балканджиите на улицата, защото щяха да му проглушат ушите. И без микрофона се чуваше как се пазарят с някаква лелка за цената на бутилка олио. По-нататък, на ъгъла, турците бяха усетили гърците и сега двете страни взаимно се дебнеха, забравили за малко за какво са дошли. Българите в далечния край на уличката обсъждаха по мобифоните си качествата на някакъв травестит, който вече си сменил пола и сега бил най-добрата танцорка в държавата.

Всичко беше наред. Сякаш и природата се бе стаила в очакване на чудото. Участниците в спектакъла просто изчакваха на сцената да се появи човекът от „Латинка“. Май едва ли не целокупното човечество нямаше търпение да стане девет без петнайсет.

Скарлати свали слушалките и с крива усмивка огледа тавана на временното си убежище. Главните действащи лица всъщност седяха

буквално на главата му – те заемаха по-горните етажи на същата сграда. Генералът му беше разиграл цял театър, докато му обясняваше кого трябва непременно да запечата на видеокасетата и кои действащи лица така и няма да види.

Всички кланове в управляващата партия на бившите комунисти имаха представители на „балкона“. Те здраво дояха държавната икономика чрез частните си банки и финансово-брокерските си къщи, като водеха толкова яростна борба за рефинансиране от държавата, та централната банка не смогваше да печата пари без покритие. По главните, т.е. несъществените за тях въпроси, клановете се дележаха на две групи открай време. Начело на едната беше именно човекът от „Латинка“. По дребните проблеми на битието обаче непрекъснато възникваха различни обединения по интереси. Най-важните от тях доскоро бяха свързани със сладките далавери по заобикалянето на ограниченията за трансфера на западни технологии.

Правителството играеше отделно от партийната върхушка, заради министър-председателя, обясни му генералът. Бившият комсомолец още не бе дорасъл за никоя групировка. Така че един от съветниците му и пратеникът на приятелския му кръг се бяха настанили на „втория балкон“ при „мутрите“ на останалите „безпартийни“ кредитни милионери и дребния чиновник от централната банка. Представителят на банката бе попаднал в тази неподходяща компания, защото човекът от „Латинка“ даде съгласието си в България да бъде въведен валутен борд, който щеше да иземе функциите ѝ.

Докато по липса на друго занимание отново надяваше слушалките, Скарлати с въздишка се почеса по носа. И той имаше личен мотив да вземе участие в драмата. По съвета на един стар приятел от „Кинтекс“ беше обърнал в левове цялата си комисионна и надбавката от последната сделка с генерала, защото тукашните банки даваха баснословни лихви като най-обикновени пирамиди. Да, ама след като човекът от „Латинка“ и премиерът люто се скараха, апокалиптично настроеният дърводелски метър пак кривна и започна да закрива банките. Те взеха да се срутват като зрели круши и Скарлати загуби сума пари от спешната обмяна на инфлационните левчета за долари при главоломното покачване на разменния курс. Добре, че генералът обеща хубавичко да го компенсира, ако свърши както трябва сегашната работа.

Скарлати трепна, трескаво намести по-добре слушалките и се залепи за визъора на камерата, защото клошарят изостави поредната кофа за смет и тръгна бавно към къщата на човека от „Латинка“.

Представлението започваше. На Скарлати му хрумна, че въпреки богатия си опит, май не беше присъствал на убийство с толкова много зрители. Той за миг отвори примижалото си око и погледна часовника. Окото му играеше на лошо. Стига глупости, помисли си той, планът върви като по вода. Навярно всички действащи лица сега гледат колко е часът. След малко човекът от „Латинка“ щеше да умре. Толкова много влиятелни сили желяеха това, че и лондонските букмейкъри вече не приемаха залози за смъртта му. Дори залезът на слънцето тази вечер не беше толкова сигурен, колкото предстоящото убийство.

Външната врата се отвори и човекът от „Латинка“ излезе спокойно от дома си. Той се огледа и явно остана доволен от приятната и спокойна есенна утрин, която се стелеше на тихата софийска уличка. Личният му шофьор и автомобилът го чакаха пред гаража. Човекът от „Латинка“ тръгна бавно към тях. Беше набит, възпълен човек и ходеше бавно, с достойнство. След няколко секунди той щеше да се размине с клошаря. Вариото поддържаше среден план, така че добре да се открояват действията и на двамата.

Пет, четири, три, две, едно... Вместо очакваните изстрели в слушалките на Скарлати прозвуча учуденото възклицание на човека от „Латинка“:

– Божичко, дотам ли я докара бе, Иванов?

Той говореше на клошаря. Беше го познал въпреки превъзходната маскировка. Клошарят се сви като подритнато пале и застина. Човекът от „Латинка“ го подмина, като клатеше глава, и влезе в автомобила си. С периферното си зрение Скарлати установи, че всички останали участници в драмата се бяха вцепенили. Улицата беше като застинала. Нещо в най-сигурния план на света се бе объркало.

Човекът от „Латинка“ продължи да играе сам на сцената още няколко секунди:

– Че аз съм тръгнал без папката – рече той на шофьора си. – Ей, сега се връщам.

Щом излезе от колата и второстепенните действащи лица мигом се размърдаха. Поне трийсет дула от най-различен калибър се насочиха към него. В слушалките на Скарлати едновременно прозвучаха няколко властни гласа на различни езици:

– *Подожди... Чакай малко... Дур бе джанъм...*

Човекът от „Латинка“ отново се размина с клошаря, но само след миг прозвучаха дългоочакваните изстрели. Клошарят стреля първо в гърба му през прокъсаното си палто. Сетне – още веднъж и още веднъж.

Последният изстрел беше професионален – точен, премерен и убийствен. После клошарят хукна към двора на къщата, в която беше Скарлати.

Представлението свърши.

Останалите действащи лица взеха да прибират реквизита и да се разотиват. При традиционната липса на бензин у българската полиция имаха поне десетина-петнадесет минути на разположение и много-много не бързаха. Скарлати прибра апаратурата и тръгна през задния вход на къщата към детската градина, където бе паркирал.

Хлапетата бяха развълнувани. Щом го съгледаха, те взеха да му говорят нещо, но Скарлати не ги разбираше. Като видя, че мерцедесът му е здрав и читав, той им раздаде по още един долар. Сега, когато вече бе по-спокоен, забеляза колко хубави момиченца имаше сред тях и лъстивият му поглед съвсем се разводни. Бая се загледа в няколко от тях. Жалко, че трябваше да се измита. Все пак набързо раздаде на малките Лолити по още един долар. Можеха пък да го запомнят. Знае ли човек?

В мига, когато приключи с благотворителността, Скарлати застина с портфейла в ръка. От съседната къща излезе гадният бивш генерал от КГБ. Той пък какво търсеше тук? Защо беше на тази улица? Дали не го проверяваше? Та нали след малко Скарлати щеше да му връчи записа!

Генералът се качи в един с нищо незабележим стар фиат и замина, без дори да го удостои с поглед. Тогава на Скарлати му просветна. Изтича до къщата и още на първия етаж се натъкна на протритите дрехи на клошаря. Генералът си беше захвърлил маскировката! Върху купчината дрипи лежеше, увит в брезент, пистолета. Скарлати се огледа. Наоколо нямаше жив човек. Той с професионално любопитство се вгледа в ордието на престъплението.

Доколкото схвана от припрения оглед, беше странна мешавица от два-три модела стандартни руски пистолети и техните чешки и хърватски разновидности. Скарлати бързо го мушна зад радиатора на парното. Сигурно щеше да забави поне за седмица разследването. Все пак генералът плащаше добре и заслужаваше тази малка услуга. Нали Скарлати му беше длъжник.

По пътя за вилата в Банкя беше на тръни, но не срещна къорав полицаи. Изтерзан, реши, че вече се е издължил до шушка. Край, писна ми, уморих се. Заминавам за Бахамите, си помисли той, докато натискаше звънеца. Вратата му отвори лично генералът. Това доста го смути. Обикновено около него бе пълно с горилородни бодигардове, а сега дори говорещият му папагал не се виждаше никакъв.

– Я да видим какво си ми донесъл, Скарлати – властно рече генералът, но в тона му се долавяше бегъл полъх от непривична любезност, която съвсем разтревожи Скарлати. Така говореха само садистите в най-долнопробните екшъни, когато някой от приближените им беше осрал работата.

На този май никой не можеше да му угоди.

Гадният чекист със стъкления поглед взе касетата и я пхна във видеоманетофона. Мълчаливо изгледаха репортажа. Скарлати видимо се беше постарал и имаше няколко много ефектни гледни точки, които разкриваха в прекрасна светлина актьорите в поддържащите роли. Какво повече можеше да иска тази славянска свиня?! Е, някой по-взискателен зрител би могъл да предяви известни претенции за осветлението, но нали все пак това беше уникален документален материал.

Устните на Скарлати пресъхнаха, та чак се напукаха от притеснение, докато премиерната прожекция завърши.

– Май сме жадни, а, Скарлати? – зловещо му се ухили генералът. – Ей сега ще оправим тази работа. Я тръгвай с мен на двора.

Скарлати го последва като хипнотизиран. Едва влачеше омекналите си крака. Някаква непреодолима сила го водеше за носа като овца към лобното му място в овошната градина зад вилата. Край високия бетонен дувар имаше кладенец от бели зидани камъни с голяма дървена кобилица.

– Водата е съвсем прясна – подхвърли генералът, докато бръкна в кофата да напълни очуканото метално тасче, привързано със синджир за геранилото. – Преди малко я извадих.

Скарлати с мъка овладя треперещите си ръце и пое дара на данаеца. Прекрасно съзнаваше какво го чака, но поне нямаше да умре жаден. В главата му се въртеше само един въпрос: Защо? С какво не беше угодил на тая самодоволна породиста свиня? За първи и последен път в живота очите му спряха да щъкат. Леденостудената течност му се стори пивка като стогодишно уиски. Докато генералът измъкваше пистолета си, Скарлати си помисли, че комунистите не бяха успели да развалят поне водата в тая скапана държава.

20. Тики

За да открие най-преуспяващия продавач в световната компютърна мрежа, Хък пропиля почти цял ден. Ако не беше толкова припрян, сигурно щеше да се справи и за по-кратко време. Но обикновено Ана-Мария вършеше тази черна работа в къщи.

Компанията с малко странното име „Прозрение“ бе регистрирана в Женева и ползваше услугите на дузина банки по целия свят. След като проведе точно толкова телефонни разговора, Хък установи, че никой не беше виждал клиента си в очите. В днешния побъркан свят всички делови взаимоотношения се обслужваха от компютрите.

Един от чиновниците все пак си спомни, че е обслужвал анонимната дама по видеотелефона, и описа очите на Мишел Пфайфър, усмивката на Мерил Стрийп и чертите на Шер. Хък прокле техническия напредък и се замисли какво да прави по-нататък. Това, че никой не познаваше лично най-големият търговец в *Интернет* всъщност беше и хубаво, и лошо. Хубавото бе, че тази потайност и описанието напълно подхождаха на Ана-Мария. Просто нямаше начин да не е тя. Лошото бе, че в издирването ѝ Хък се върна там, откъдето бе тръгнал.

Бавно навлизаше във форма, защото пропиля още няколко часа, докато се сети за Пакееее. Мили боже, помисли си Хък, та нали старият шаман бе създателят на модерното изкуство! Ана-Мария сигурно не се бе стърпяла и често го посещаваше. Хък се материализира в далечния край на плажа, за да не плаши стареца. Без да се замисля за последствията, той се шмугна под пороя от падащи камъни и хукна към пещерата по ослепително белия пясък.

Още от входа задъхано поздрави Пакееее с „*Каоха*“ по местния обичай и тутакси продължи в скоропоговорка:

– Таоа, да си виждал тия дни Ана-Мария?

– Какво се е случило, приятелю – разтревожи се Пакееее. – Нима моята Потовахине е пострадала?

Хък се свлече на каменния под и прегърна коленете си.

– Не, Таоа. Предполагам... надявам се, че е жива и здрава. Тя е толкова силна... – и духовно, и физически, – че никой не може да ѝ навреди. Моля те, кажи ми кога я видя за последен път?

Той гледаше стария шаман плахо, като кученце, което не знае дали господарят му ще го погали бащински по главата или ще го срита. От

една страна, се страхуваше от отговора, а от друга – се сети за дюзината необичайни въпросите и смътни подозрения около Пакееее, които бяха възникнали в главата му след последната им среща.

– Ами трябва да има десетина дни, откакто не съм я виждал, Кахануи – бавно отвърна Таоа, като повдигна вежди, сякаш се чудеше кога бе минало времето.

За него то май нямаше значение.

– Таоа, моля те, припомни си! – настоя Хък. – Ана-Мария мяркала ли се е тия дни на острова? Нали си спомняш кога бяхме заедно при теб за последен път да търсим силовите за изстрелване на междуконтинентални ракети? Идвала ли е след това?

– Разбира се, Кахануи. Още на другия ден тя се върна и не ме остави на мира, докато не я научих как се отглеждат вълшебните цветя – текнаха най-сетне спомените на загадъчно усмихнатият Пакееее. – Пребродихме целия остров на дълж и шир. Беше много приятно да се разхождам с моята Потовахине сред паството си – гордо извиси ръст той. – Дори й показах изоставеното селище на човекоядците. Нали го знаеш? Онова в дъното на долината. А няколко от най-заслужилите ми питомци й изнесоха специално представление. Не онова, за туристите! Демонстрираха й истинския жертвен ритуал, неподправен с модерни глупости. Само дето печеното месо не беше човешко, а свинско – в гласа му сякаш се мярна някакво съжаление, но Хък го отмина. Той попиваше с кожата си благодатните сведения. – Да знаеш, моята Потовахине много се интересува от полинезийските легенди, митове и обичаи. Най-вече проявява любопитство как е протекъл сблъсъкът на културите при най-ранните посещения на белите хора по нашите острови.

Хък се тръшна като умрял на пода. Разпери ръце и крака като в оная знаменита рисунка на Леонардо и въздъхна тежко. За първи път от две седмици насам всички фибри на тялото му се отпуснаха в неописуемо блаженство и той почувства как милостивите заоблени камъни и белият пясък под него жадно попиват натрупаната безмерна мъка и огорчение. Майката-природата, тази най-голяма кофа за боклук, великодушно прие отрицателната му енергия. Духът му се възраждаше за нов живот. Ана-Мария беше жива и здрава и не бе напуснала Земята! Той беше голям глупак. Цели две седмици му трябваша, докато се досети да я потърси при Пакееее.

– Добре ли си, Кахануи? – старецът се бе приближил и го гледаше с любопитство.

– Добре съм, Таоа. Много съм добре даже! Ти ми действаш като

балсам на душата.

– Нали за това са *таоа* на този свят, Кахануи – пак се усмихна Пакеекее.

Хък се надигна и седна. Имаше нещо в тази тайнствена усмивка на шамана. След като го изгледа продължително, сякаш искаше да го хипнотизира, Хък внимателно го попита:

– Таоа, говорихте ли си с Ана-Мария за нещо друго, освен за вълшебните цветя и полинезийските легенди?

Пакеекее изобщо не обърна внимание на втречения му поглед:

– Да, Кахануи. Тя ме помоли да следя внимателно онази измислена разправия между Чечня и Френска Полинезия и да помагам на нашите хора да не се поддават на подстрекателства. Предупреди ме, че има един долен човек, който е забъркал тази каша, и той е способен да стори още много и големи злини.

– Нямах предвид това, Таоа – каза Хък и, като се съсредоточи, понечи да надникне в ума му, но срещна неочаквано силна, макар и добронамерена съпротива.

Чак му се зави свят от отпора на Пакеекее. Старият шаман се бе изправил като стена пред него. И тази стена благо му се усмихваше.

– Кахануи, знам, че можеш да четеш мислите ми, затова те умолявам да не надзърташ в тях. Ще те заболи. Вярвай ми. Много ще те заболи.

– Извинявай, Таоа. Съжалявам. Никога вече няма да го правя – сконфузи се Хък. – Мразя да надниквам в главите на приятелите си, но понякога наистина се налага.

– Просто попитай, Кахануи. Готов съм да ти отговоря.

Очите на Пакеекее излъчваха благодет и търпение, сякаш разговаряше с най-малкия послушник от островитянското си паство.

– Още веднъж извинявай, Таоа. Ти си добър човек, а аз исках да постъпя долно с теб.

– Забрави Кахануи – махна с ръка Пакеекее. – Разбирам какво става в душата ти. Та нали за това са приятелите – да прощават.

– Моля те, Таоа, кажи ми простичко, както ти умееш, какво се е случило, та Ана-Мария ме напусна?

Старият шаман се замисли за миг, сякаш подбираше думите си и накрая рече:

– Обидили сте я, Кахануи. Ти и баща ти жестоко сте я обидили.

Хък трепна:

– Нищо лошо не съм й направил, Таоа. Честна дума. Сърце не ми

дава да й сторя нещо лошо. Та аз я обичам. Обичам я повече от всичко на света. А баща ми...

Пакееее приседна до него и тихо рече:

– Съжалявам, Кахануи, но тя смята, че си я излъгал. Скрил си от нея нещо за вашето неродено дете. Беше ужасно разочарована от теб. Много я болеше. Уверявам те. Аз разбирам женската душа и мога да виждам болката.

Хък се замисли. Ето какво искаше да му каже мъдрият Уил с онова зърно за посев в пиянската му преживелица. Но тук нещо не се връзваше. На Хък, както обикновено, взе да му се привижда хищната ръка на стария Хогбен. Всички опити да се свърже с него чрез електронната поща през тази седмица удариха на камък. Сигурно още не можеше да се справи с вируса, а Хък не беше събрал сили да се срещне лично с него. Каква ли каша беше забъркал пак баща му?!

Старият Хогбен беше абсолютно завършен егоист. Той просто беше съвършената еманация на себелюбието. Въпреки прословутата му богоподобна природа, в която Хък понякога основателно се съмняваше, баща му напълно беше лишен от истински емоции. Той не изпитваше радост, страх, щастие. Беше подвластен само на гнева. Нямахме приятели, а само временни партньори в безкрайните си игрички. Беше като желязно човече, като робот, на който са ампутирали първия закон. В състояние бе да прегази всеки и всичко в името на глупавото си честолюбие. Единственото, което имаше значение за него, беше собственото му удоволствие. Но понеже бе лишен от чувства, за да изпита изобщо нещо, удоволствието трябваше да бъде бясно, жестоко, убийствено. Стария Хогбен не се закачаше, а осакатяваше, не любеше, а изнасилваше, не раняваше, а убиваше.

Хък скочи на крака като ужилен. Изведнъж изпита неописуем ужас, като си представи Ана-Мария в лапите на бялата маймуна.

– Чакай малко, Кахануи. Искаш да хукнеш при баща си, нали? Недей да вършиш глупости – побърза да го спре Пакееее. – Нещата са побъркани отколкото си мислиш.

– В какъв смисъл, Таоа? – нервно го запита Хък, пристъпвайки от крак на крак.

Пакееее бавно се надигна и сложи ръка на рамото му. Хък си даде сметка, че Таоа за първи път го докосваше. Полинезийските шамани постъпваха така, само когато някое човешко същество изпитваше страшна мъка или беше в голяма опасност.

– Баща ти здравата е сгизил лука пред Потовахине и сега е гузен –

рече Таоа. – А той мрази да е гузен и ще се опита да ти отмъсти. Няма да можеш да се справиш сам с него.

– Но, Таоа. Ти не познаваш баща ми. Той е способен на... – Хък се запъгна и махна с ръка.

Не посмя да разкаже на този свят човек за нравите на бялата маймуна, но от няколко минути перверзните й деяния толкова образно се въртяха в главата му, че този път наистина щеше да убие баща си. Само да знаеше как?!

– Ти много се горещиш, Кахануи. Достатъчно съм чувал за стария Хогбен, за да съм на ясно, че към него трябва да се подхожда с хладни ръце и бистър ум – отново му дойде на помощ верният приятел Пакеекее. – Само така можеш да го поставиш на мястото му. Затова ще ти помогна.

– Но така ще загубим много време, Таоа! – възкликна Хък и тутакси се сети какво трябва да направи. – Добре. Съгласен съм с теб, Таоа, но бързо трябва да те науча да се предвижваш извън времето.

Пакеекее се засмя:

– Едва ли ще успееш да ме накараш да се движа по-бързо, отколкото и сам мога, Кахануи!

Хък започна да съжалява, че се е съгласил да приеме помощта му. С какво ли можеше да му помогне старецът?

– Таоа, става дума за нещо друго... – опита се да каже той и млъкна слисан.

Пакеекее изчезна от дъното на пещерата и в следващия миг се появи на входа.

– Така добре ли е? За това ли ставаше дума?

Широкото лице на полинезиеца грейна в усмивка, която щедро разкриваше здравите му, бели като перли, зъби, недокосвали индустриална захар и консерванти. Хък не вярваше на очите си.

– Таоа, твоята Потовахине ли те научи? – взе да гадае той, объркан.

– Не, аз винаги съм можел, Кахануи. Наистина бях загубил уменията си, докато се опитвах да вникна във вашите религии, но щом се върнах към *тики* и способностите ми се възвърнаха.

– Извинявай, Таоа, ама да не ме будалкаш нещо? Някой друг полинезиец може ли да прави това?

– Да. Всички *таоа* от край време владеят изкуството да се надбягват с вятъра.

Хък още не можеше да дойде на себе си.

– И откъде според тебе е дошла тази способност?

– От *тики*. – Пакееее искрено се радваше на изумената физиономия на Хък. – Ти дори не подозираш, но *тики* също произхождат от Нищото като теб, баща ти и вашия Господ, Кахануи. Те са братя. Нищо, че вие сте провъзгласили вашия Господ за единствен *тики*.

– Чакай малко, Таоа. Ти за твоите езически божества ли говориш или за някои други *тики*?

– Можеш да ги наричаш както си искаш, Кахануи, но това не променя нещата. *Тики* са си *тики*.

– И кои са *тики*? – настоя за по-ясен отговор Хък.

– *Тики* са народът на Нищото. *Тики* са създателите на материалния свят. *Тики* направляват съдбините на хората чрез своите Таоа.

Обикновено Хък беше свикнал той да мъти главите на хората и сега започна да разбира какво изпитват ония нещастници от другата страна на барикадата. Пакееее гордо го попита:

– Кой мислиш ни е довел на тези острови? А кой преди това отведе нашите прадеди в земите, които вие наричате Южна Америка. Ти не му вярвай толкова много на твоя приятел Тури, дете преди години живееше в тази пещера. Той е добър човек и по своему е съвестен учен, но макар да кръсти сала си „Кон Тики“, Хейердал отказва да проумее някои истини. А истината е, че много *таоа* извършиха тези подвизи с помощта на *тики*. Това е.

Силуетът на Пакееее се мерзелееше пред очите на Хък като някакъв исполин на входа на пещерата. Дали контражурното осветление засилваше ефекта, или Таоа някак си се бе извисил, докато гордо произнасяше своята реч?

В душата на Хък плахо избуя надежда, че с помощта на шамана може и да се справи със стария Хогбен.

– Таоа, моля те да дойдеш с мен. Налага се спешно да посетим баща ми – изплю най-сетне Хък камъчето, което Таоа нежно му тикаше в устата от сума време.

– Води ме, Кахануи – протичко рече Пакееее, като пак сложи ръка на рамото му, но този път го стисна с неподозирана сила, сякаш се боеше Хък да не вземе тутакси да хукне през глава. – Аз ще те следвам. Отдавна искам да срещна с твоя баща. Но първо трябва да те науча да пренасяш със себе си малки неодушевени неща. Не бива да ходим при баща ти с празни ръце. Пък и е крайно време да престанеш да се разхождаш гол по света – засмя се шаманът. – Дори и полинезийците покриват срамотиите си.

Хък го гледаше глупаво. Той вече на нищо не вярваше или по-

скоро усети, че се изпълва с някаква огромна, непозната вяра.

Урокът им отне няколко часа.

Хък не се представи като много схватлив ученик и според отколешната полинезийска традиция Таоа го скъса от подигравки. Най-смешно му се струваше, че Хък не може да пренесе цял ананас дори на пет метра. След всеки „скок“ Хък здраво стискаше в ръка само снопчето с листа. По едно време ананасът се появи, но в толкова гротесков вид, че приличаше на череп, наяден от човекоядци. Таоа се превиваше от смях.

Постепенно Хък възстанови кондицията си, настроението му се оправи и той взе да се хили заедно с приятеля си. Колкото повече ананасът заприличваше на себе си, толкова по-горд ставаше Хък. Започна дори да сменя плодовете, защото между злощастните опити и злъчните подмятания на Таоа си похапваше от тях.

Хък се усети, че всъщност Таоа ловко го подлагаше на страхотна терапия. Старият хитрец му разкриваше уменията си на час по лъжичка, за да имат повод да се кикотят като хлапета, надничачи през ключалката на женска баня. Така всеки от тях набираше душевна сила и самочувствие. Та нали щяха да се нуждаят много от тях в предстоящата битка.

21. Най-слабият мач за сезона

Кабината на асансьора, потънала в непрогледна тъма, беше долу, в дъното на шахтата. Старият Хогбен не очакваше или не приемаше гости. Пакееее и Хък се сбутаха като слепци в тясното преддверие, докато пипнешком търсеха вратата към башините му покои.

Хък почувства как го полазват ледени тръпки. Трябва да бяха от студа, въпреки че Пакееее му даде на заем една бяла тениска с надпис „*Чикаго Булс*“ и лъскави тъмносини боксърски гашета с бели кантове – най-хубавите си европейски дрехи в гардероба. Макар и бос, Хък спокойно можеше да мине за Лари Бърд в някой колеж. Та нали повечето хлапета само бяха чували за баскетболната легенда.

Щом очите им взеха да долавят мъждукащото сияние изпод прага, Хък понечи да нахълта, както обикновено, но Таоа го изпревари и вежливо почука. Недоумяващ, Хък се опита да го изгледа с укор за това раболепничене пред баща му, но не можа да зърне дори белите зъби на Пакееее.

Отвътре се дочу гласът на Освалд:

– Някой чука.

– Нека си чука – промърмори старият Хогбен.

– Да си чука – съгласи се папагалът.

Хък грубо натисна дръжката на вратата, но срещна неочаквана съпротива. Като никога беше заключено?! Двамата можеха да се появят направо в хола, но не знаеха точно къде е старият Хогбен в този миг и дали наоколо не се мотае още някой. Имаше вероятност неволно да попаднат в нечии обятия, а Хък не си падаше много по прегръдките. Особено с баща си! Той се извърна рязко, при което носа му се заби в бузата на Пакееее, и нервно прошепна:

– Следвай ме.

Прехвърлиха се в спалнята на Хогбен. Тук, слава богу, беше светло, но огромното легло заемаше толкова много място, че по неволя се озоваха върху него. Хък се претъркули, за да стъпи на пода в по-прилична поза, и усети, че премазва нечие тяло под завивката. Той изчака Таоа да го последва. После внимателно се приближи до възглавницата. Върху нея бяха разпилени буйни, гарваново черни коси. Кой знае защо, те му се струваха страшно познати. За миг се поколеба, но като видя, че Пакееее му пази гърба, Хък отметна леко завивката. Под нея спокойно

спеше Нейно Височество, принцеса Айша ибна Абу Насър Ал-муминин. Дори сложното акробатично упражнение, за което тя бе послужила като тепих, не я бе разбудило.

– Това Нуикаумеаматератавахине ли е, Кахануи? – тъжно попита Пакееее.

– Да, Таоа – тихо отвърна Хък. – Или по-скоро някакво нейно копие.

– Само *тики* знаят още колко изненади ни е подготвил баща ти? – дълбокомислено рече Пакееее.

Хък изобщо не си представяше така решителната битка. Баща му се гавреше с тях. Бесен, понечи да се втурне в хола, за да се изправи като мъж лице в лице с него, но Пакееее го възпря:

– Почакай малко, Кахануи. Първо трябва да разберем какво оставяме зад гърба си. Опитай се да разбудиш Нуикаумеаматератавахине.

Хък си призна, че Таоа има право и разтърси арабската принцеса. Едва след минута, когато спря да я раздрусва от страх да не я нарани, тя даде някакви признаци на живот. Отвори очи, надигна се, седна в леглото и тръсна глава да оправи косите си. После стана и, без да им обърне никакво внимание, взе беззвучно да играе утринната си гимнастика. Погледът ѝ бе лишен от живец, а движенията – бавни и някак унесени. Тя не беше човек, а *зомби*.

– Само тялото е нейно – замислено рече Пакееее. – Душата ѝ е при *тики*.

Зомби-принцесата завърши стандартната серия от упражнения и се отправи към вратата. Двамата приятели безмълвно я последваха. В коридора се наложи да спрат, защото тя влезе в тоалетната. Хък тъкмо се нагани да попита Пакееее какво ще правят сега, като по този начин косвено признаваше водачеството му, когато от хола до тях достигна гръмогласното подканяне на стария Хогбен:

– Няма нужда да стоите в коридора като изпъдени. Можете да влезете!

Пакееее тръгна напред и Хък се завлачи подире му, обезкуражен от досегашния резултат. Баща му поведе още в самото начало поне с шест на нула. Както вървеше, имаше опасност да ги направи за смях на собствения си терен.

– Я виж, Освалд! Синът ми ти води цветнокожо другарче да си играете! Да беше докарал и цялата джунгла – обърна се той към Хък.

– Ех, джунглата... – с носталгия изпъшка папагалът, докато кимаше като метроном.

С лека като перце походка Пакееее пресече хола и се настани със свити крака на пода на три метра пред домакина, сякаш му предстоеше най-обикновен съвет на старейшините в родното му село. Стария Хогбен се излежаваше в любимия си люлеещ стол. Хък реши, че ще изглежда доста безпомощен, седнал на пода до приятеля си, затова се приближи и застана прав до него, като с достойнство скръсти ръце на гърдите си.

– Пфу! Ако се обърнеш с главата надолу, ще станете като сиамски близнаци! – изгруктя Хогбен и се заля в истеричен смях на тъпата си шега.

– Ссъщински близнаци – обърка се Освалд от непознатата дума, та чак гушата му се изду от напрежение.

– Накарай го да млъкне! – студено рече Хък.

Хогбен махна с ръка пред очите на папагала и той заспа по средата на поредното кимане.

– Сега доволен ли си? – подметна баща му.

Хогбен се стараеше изобщо да не поглежда към полинезийския шаман, сякаш искаше да подчертае, че той не съществува за него. Преди Хък да успее да отговори, вратата към коридора се отвори и зомби-принцесата бавно се вмъкна в хола. Тя се насочи като сомнамбул към полутъмния ъгъл с кварцовата лампа, включи я, свали халата си, постели го на пода и се излегна върху него, огрявана от ултравиолетовите лъчи. На тази светлина вече съвсем заприлича на труп, положен на масата за аутопсиране.

– Ти премина всякакви граници и този път няма да ти се размине! – избухна Хък, когато най-сетне обстоятелствата му позволиха.

– Я си мери приказките, когато говориш с баща си, жалък сополанко! – ревна стария Хогбен.

И само миг след този гръмотевичен сблъсък гласът на Таоа прозвуча като чуруликане на пойна птичка:

– Защо не й върнете душата, господин Хогбен?

Пакееее говореше на колониален френски език с много приятен мелодичен акцент. Очите му бяха широко отворени и благи като на дете, попаднало за първи път в магазин за играчки.

– В леглото тя няма нужда от душа! – отвърна Хогбен, без да го поглежда, но тонът му подсказваше, че е респектиран от съдържаността и душевната сила на Таоа.

Хогбен изглежда бързо определи кой е достойният му противник. Подуши го отдалече старата кримка.

– Толкова ли си закъсал с любовниците, та зомбираш моите, за да ги превръщаш в секс-кукли? – тихо подхвърли Хък, като напразно се мъчеше да бъде в тон с благите думи на приятеля си.

Ехидната му забележка отново разгневи баща му:

– Казах ти да си мериш думите!

– Е, след като си премерихме пишките на една и съща кукла, давай сега да си мерим приказките – вдъхнови се Хък, че успя отново да го извади от равновесие.

– Баща ти е прав, Кахануи – неочаквано дойде ударът откъм Таоа. – Не бива да говориш така на този, който те е дарил с живот.

– Цветнокожият ти приятел изглежда е доста по-умен от теб! – ухили се стария Хогбен и внимателно се вгледа в Пакееее.

– Ооо, извинявайте! – дочу с в този миг женски глас.

Всички обърнаха глави към ъгъла с кварцовата лампа, но останаха излъгани. Там се бе оформила причудлива пирамида, достойна за първомайски празник на Червения площад или поне за световното първенство по акробатика. Ана-Мария се бе материализирала право върху лежащата на изкуствен припек дама и сега неловко бързаше да се отмести, защото само лесбийски нюанси липсваха в тази семейна драма. Естествено, зомби-принцесата изобщо не ѝ обръщаше никакво внимание. Тя дори не изохка под тежестта ѝ.

Спотаена в джунглата над каменния сипей, лъвицата близо два часа следи как Хък и Пакееее дружески се забавляваха на острова, като гадният предател демонстрираше невъобразимата си тъпотия да усвои пренасянето на дребни предмети. Раздвоена между емоциите и разума и бояща се от ново разочарование, Ана-Мария дълго се колеба дали да ги последва и затова беше закъсняла за първото действие. Сега бързаше да се настани в партера, като безмълвно зае позата на каменните лъвове, дето ги поставят по перилата на някои по-представителни мостове.

Пръв се окопоти домакинът. Той тържествено огледа дневната със студените си немигащи очи и важно рече:

– Е, сега менажерията е пълна и можем да започваме. Какво ще пиете господин...

– Пакееее – подсказа му Таоа.

– Благодаря ви, уважаеми. Аз се казвам Хогбен, но предполагам, че това ви е добре известно – царствено уточни домакинът. – И така, предлагам да оставим младите сами да се оправят. Какво ще пиете, господин Пакееее?

– Позволете ми аз да обслужа гостите ви, уважаеми господин

Хогбен – рече Таоа, като се надигна. – Така да се каже, тази дейност подхожда на цвета на кожата ми – благо допълни той.

Хък зяпаеше като треснат с мокър парцал как гордият магьосник внезапно се превърна в раболепен прислужник и бързо се устреми към кухнята. Вече изгуби сметката на точките, с които баща му водеше в резултата.

Засрамен от мекушавата им игра, която фатално ги тласкаше към най-слабия мач за сезона, Хък наведе глава и пред очите му цъфна надписът „*Чикаго Булс*“. Той реши, че като не може да спаси достойнството на Пакееекее, трябва да защити поне честта на шампионската си фланелка. Хък гордо изправи глава и пред очите му се изтъпани вкаменената лъвица. Не можеше да я познае. Това не беше неговата Ана-Мария, а някакво опитомено домашно животно.

– Какво си й сторил? – изсъска той с всичката възможна злоба, която успя да изгребе от изтерзаната си душа.

Баща му хвърли бегъл, невидящ поглед на статуята, която зорко пазеше несъществуващия мост, и презрително вдигна рамене:

– Нищо. Предложих й рая на тепсия, но тя отказа.

– А беше ли си навлякъл рунтавата бяла козина, когато зорлем я тласкаше по пътя към твоя рай? – гласът на Хък подскочи с цяла октава и почти премина във фалцет.

– Не ставай вулгарен! – рече под носа си стария Хогбен и мигом повиши глас. – Я се погледни! Нали аз не коментирам тъпата ти фланелка и още по-отвратителните ти гащета, нещастнико! Ако искаш да знаеш, това тука не ти е тенис-корт, а бащиният ти дом. Щом толкова искаш да спортуваш, залата за фитнес е ей там, по коридора, след спалнята – посочи му той вратата.

Хогбен сякаш направи някоя от глупавите си магии, защото в същия миг тя се отвори. Първо се появи сервитьорска количка, отрупана с високи чаши за коктейли, а после и самият Пакееекее с гадна чупка в кръста. Той можеше да сложи в джоба си и най-добрият английски прислужник, да не говорим за барманите в Монте Карло и Лас Вегас. Резените лимон, нарязаните на кубчета тропически плодове, разноцветните топчета лед, сламките, чадърчетата и, разбира се, прясната смес от кехлибарени алкохолни течности – всичко беше налице. Пакееекее се бе справил толкова блестящо със задачата да ги обслужи пълноценно, че Хък се засрами заради приятеля си.

Идеалът за прислужник, естествено, най-напред се запъти към дамите и след кратко колебание постави чашите на пода край носовете им.

Екзотичните украшения на човешкия род изобщо не го удостоиха с внимание. После Пакееее сервилно обслужи стария Хогбен и сина му. Накрая огледа дневната и явно остана доволен, защото най-сетне посегна за своята чаша, вдигна я до равнището на очите си, одобри цвета на напитката и рече:

– Наздраве, дами и господа! Надявам се питието да ви хареса.

Хък някак по инерция отпи от чашата си, като пренебрегна сламката. От два дни не бе слагал капка в устата. Течността докосна като божествен полъх всяка клетка от небцето му и предизвика луд възторг у тях. Той преглътна обидата и си помисли, че после трябва да поиска рецептата на това чудо от Таоа. В това време баща му усърдно душеше като помиар в чашата и около нея. Надничаше отгоре, визираше се с немигащите си очи през изпотеното стъкло и дори посмя да си пъхне скъпоценния нос вътре. Най-сетне с каменно лице, сякаш очакваше всеки миг да бъде отровен, едва-едва си сръбна от сламката. Постепенно лицето му се отпусна и грейна блажено:

– Ммм, превъзходно, господин Пакееее. Вие надминахте дори Освалд в най-добрите му години. Нали ще ми оставите рецептата?

Хък се намръщи на сходната семейна реакция. Само от страна на високомерните дами нямаше ни вопъл, ни стон. Те не бяха докоснали чашите си, увлечени в своето вдъхновено вцепенение. Но като чу името си, Освалд се ококори и „метрономът“ пак зацъка, сякаш му бяха сменили батериите. Хогбен махна небрежно с ръка и папагалът пак задрямка.

– Разбира се, господин Хогбен – дипломатично му отвърна Таоа. – Вече съм я записал на една салфетка и я закачих с тиксо на вратата на хладилника.

Старият Хогбен бе толкова приятно изненадан, та чак леко му се поклони в знак на благодарност:

– Радвам се, че имах възможност да се запозная с вас, господин Пакееее. Надявам се, че ще продължавате да оказвате благотворно влияние върху неблагодарния ми опърничав син. За съжаление, той от години не е общувал с подходящи приятели.

Хък май никога не беше виждал баща си толкова да се олива. Пакееее обаче надмина и най-лошите му очаквания. В отговор на бащиното му благоволение той се поклони дълбоко като някой мазен японец и още докато беше неприлично наведен, занарежда като осъден на смърт, който моли да му изпълнят последното желание:

– Уважаеми господин Хогбен, ако не ви затруднявам много, бихте ли приели, по изключение, една, така да се каже, външна поръчка – вече

поизправен, довърши засуканата си мисъл Пакееее и посочи зомби-принцесата под кварцовата лампа.

Хък затвори очи. Не знаеше къде да се дене от срам. Дори каменната статуя на лъвицата нервно се размърда.

– С удоволствие, господин Пакееее – великодушно рече палачът с чашата в ръка. – Тайната на това божествено питие напълно компенсира малкото усилие, което така мило ме умолявате да сторя. Надявам се, че носите подходящ материал.

Пред изумения поглед на Хък изменникът Таоа, който явно се беше подготвил, извади от джоба си някакво шишенце, пристъпи към стария Хогбен и мълчаливо му го подаде. Резултатът се оформяше като най-катастрофалния в цялата история на „*Чикаго Булс*“.

Старият Хогбен хвърли едно око на шишенцето, разклати го леко, кимна и делово рече:

– Наминете утре в пет часа следобед да си получите куклата, драги. Тъкмо ще прием по един чай. – После не се стърпя и се изфука. – Може би забелязахте в кухнята, че разполагам с ограничено количество „*Oolong Leaf Bud*“ само за специални случаи. Мисля, че утре двамата с вас ще имаме добър повод да празнуваме, господин Пакееее.

– Благодаря ви, господин Хогбен – рече със сълзи на очи старият шаман и пак му се поклони до земята. – Мисля, че е време да си ходим.

Хогбен го хвана под ръка и двамата старци бавно се отправиха към портите на този *куклен дом* в недрата на земята. Ана-Мария първа се отърси от вцепенението и изчезна. Хък тутакси я последва.

22. Фризерът на Хогбен

Тримата се събраха след няколко мига в пещерата на острова. И тя заприлича на ринг за боксов мач в най-тежката категория, в разгара на който шампионът и претендентът между другото трябваше да посрещнат роднините си след дълга раздяла. Хък се мъчеше едновременно да прегърне Ана-Мария и да разбие носа на Пакееее. Лъвицата пък се опитваше да разцелува Таоа и да ритне в стомаха Хък. А старият шаман се шураше като нещастен рефер, изгървал мача. Докато участниците в титаничния сблъсък все повече се ожесточаваха, Пакееее се чудеше как да ги разтърве. И кой знае колко щеше да продължи това стълкновение между достойните 120-килограмови съперници и слаботелесния рефер и дали скоро нямаше да се превърне в истинска касапница, ако Таоа не се сети да надвика епичния тътен:

– А бе вие, двамата, искате ли да си дундуркате дъщеричка или не искате?

Ефектът от „Сезам, отвори се“, с който навремето Али Баба и четирийсетте разбойници преместваха планини, бе направо слаба ракия в сравнение с реакцията на Хък и Ана-Мария. Последователите на Тайсън и Холифийлд мигом се превърнаха в смутени, пристискващи се да не се напикаят хлапета от църковен хор, които с трепет очакват първото си причастие.

– Дайте първо да изгладим недоразуменията, че като ви гледам такива, сърцето ми се къса! – побърза да се възползва Таоа от психологическото предимство, което получи с мъдрото си хрумване да се позове на приказката за неродената мома. – Знаете ли какво намерих в хладилника на стария Хогбен? – дяволито изгледа Пакееее задъханите си приятели, като за всеки случай продължаваше да държи ръцете си разперени, да не би пак да започне мелето. – Не в онзи с размразените хранителни продукти, а в другия, истинския.

– Ти си успял да отвориш фризера на баща ми?

Очите на Хък направо изхвъркнаха от орбитите, а ръцете му безпомощно увиснаха. Съчетани със зяпналата му уста, те му придаваха доста глуповатия вид на орангутан, на когото са отмъкнали с измама банана. Ана-Мария не издържа, прикри лице и нервно прихна в шепата си.

– Баща ти толкова се е разпасал от липсата на конкуренция, Каха-нуи, че изобщо не следи новостите. Беше го заключил с една стара

магия, дето е от преди милион години. Нашите *таоа* я изучават в предучилищна възраст.

– И какво откри във фризера, Таоа? – обади се най-сетне Ана-Мария, успяла да се овладее.

Тя подозираше част от отговора и се страхуваше той да не ѝ докара нов нервен срив, но чувствата ѝ прозираха само в огромните ѝ като езера очи.

– Едно запечатано шишенце със замразена семенна течност, на което имаше етикетче с надпис „Хък Хогбен“ – рече Таоа, като за миг я погали по главата, но продължаваше подобно на омразния му Христос да стои все така разпънат на кръст и да ги държи под око.

– Аз не съм му давал никакво шишенце – объркан, запротестира Хък и веднага млъкна.

Очите му хлътнаха, той обидено скръсти ръце на гърдите си и придоби малко по-човешки вид. Не бе очаквал да чуе това. Друго му се въртеше в главата. И този обрат май съвсем го шашна.

– Дааа – дълбоко въздъхна Пакееее и най-сетне слезе от кръста. Непосредствената опасност пламъкът на битката да лумне отново бе отминала. Той побърза да успокои приятеля си. – Семенната течност очевидно не беше твоя, Кахануи.

– Аз проверих – развълнувано взе да обяснява Ана-Мария на своя Таоа, та чак се разхлипа. – Първият тест на неговата сперма не отговаря на следващите. Сега всичко ми стана ясно. Гадният му баща е подменял шишенцата. – Хък побледня като платно. Ана-Мария му мятеше погледи като мълнии. – А знаеш ли какъв подлец е Хък, Таоа. Той изобщо не ми каза нищо за лабораторията в Англия!

– Остави го да дойде на себе си, Потовахине – рече Таоа, като пак я помилва по темето. – Скоро всичко ще се оправи. Кахануи те обича. Трябва да го е направил от любов.

– Той ме излъга, Таоа. А аз, глупачката, така му вярвах.

Ана-Мария сведе глава и се сгуши в него като сираче, открило най-сетне човешка топлина.

Хък взе да се разхожда нервно из пещерата.

Тия двамата си говореха за него, сякаш не беше тук, пред очите им, ами отдавна беше хвърлил топа и кротко си лежеше в гроба. Той мразеше помените. Те твърде остро и болезнено му напомняха за неговото безсмъртие.

– Ти за това ли толкова се подмазва на баща ми? – злъчно рече Хък на Пакееее, като се сети за унижителното положение, в което доскоро

беше изпаднал заради този лукав полинезийски шаман, дето уж му се пишеше приятел. – И какво беше онова солово изпълнение с шишенцето, дето го извади от джоба си? Пътьом завъртя някаква собствена далавера зад гърба ми, а?

Пакееее го изгледа продължително. Хък за първи път се обръщаше към него, без да вмъкне любезното Таоа, а от езика му сяха да се засрамят и хамадите от пристанището оттатък хълма. Стариият шаман се усмихна. Приятелят му ревнуваше. Той се гневеше на съперника си. Не, че виждаше в лицето на Таоа мъжът, отнел любимата му. Той жадуваше за ласките на Потовахине. От всичко на света сега Кахануи най-много искаше Потовахине да се измъкне от обятията на своя Таоа и да се хвърли на врата му, за да утеши накърненото му достойнство, а той да я помилва и приласкае.

– Просто помолих баща ти да върне живота на покойната ми жена – реши той да разсее черните мисли на младия си приятел. – Моята Фауфау умря твърде млада, без да остави следа на този свят. А беше толкова добра... – Пакееее повдигна виновно рамене и допълни: – Аз не съм тики, а най-обикновен таоа и не владее изкуството да давам живот на мъртвите.

Хък се изчерви. Идваше му да потъне в земята от срам. Но там сигурно щеше да се сблъска с баща си! Заради долните интриги на стария Хогбен за втори път обиждаше приятеля си. Все още в плен на илюзиите на младостта, той се закле пред себе си, че отсега нататък непрекословно ще му вярва.

– Нали ти казвах, Таоа. Виждаш ли го какъв непрокопсаник е? – проплака през сълзи Ана-Мария.

– Скъпа моя Потовахине – рече шаманът, като покровителствено положи широката си длан пред очите ѝ, – никога не позволявай на твоя гняв да те заслепява. Кахануи е добро момче. Той просто много те обича и сега е объркан.

– Коя беше онази гола жена-зомби, Таоа? – с треперещ глас попита Ана-Мария, все така свита като пашкул.

– Една стара приятелка на Кахануи, която баща му е превърнал в робиня. Тя му е нужна само да се гаври с нея. Защото да любиш жена, без никой от двамата да изпитва любов, е гавра със законите на природата. Дори животните в джунглата с часове се ухахват преди да се любят.

– Беше твоята Ева, нали? – за първи път Ана-Мария се обърна към Хък и в тонът ѝ се долавяше съчувствие и мъка.

– Да – изтръгна от изнемощялата си душа отговора Хък.

– Той и с мен искаше да постъпи така...

– Досетих се – рече Хък, като се закашля да прочисти свитото си гърло.

– Трябва много да те мрази...

– Сто години бяхме скарани...

– Баща ти изпитва сериозни затруднения – внимателно се намеси в мирните преговори Пакееее. – Той остарява. Занемарил се е. Отдавна не общува с Лоното на живота и е позабравил много от уменията си.

– Какво е това „Лоно на живота“, Таоа? – запита Хък, като не откъсваше очи от Ана-Мария.

– Работилницата за тела в предверието на Нищото, Кахануи. Там всяка блуждаеща човешка душа може да си намери ново тяло. Казват, че някога и нашите прадеди са излезли оттам – тъжно се усмихна Пакееее. Старият Хогбен явно държеше в неведение своя син, но като гледаше как между влюбените все още прехвърчат искри, май сега не му беше времето да посещава Кахануи в тайните на Нищото. – После ще обсъждаме това, приятелю. Струва ми се, че сега е по-важно да се извишиш на твоята Потовахине.

Хък понечи да отвори уста, но лъвицата се изтръгна от обятията на Таоа и се хвърли върху него. Шаманът ги изгледа с тъжна усмивка, вежливо се извърна и напусна пещерата.

За първи път, опиянени от щастието, че отново са заедно, докато яростно и всепоглъщащо се любеха, Хък и Ана-Мария разговаряха:

– Защо не ми каза за английската лаборатория?

– Страхувах се да не си отидеш!

– Глупак!

– Знам.

– Онзи ден, докато спеше пиян като пън, ти взех нова проба от спермата.

– Мръсница!

– Беше ми хубаво.

Дотук им стигнаха силите словесно да общуват и те побързаха да се оставят да ги завладее езикът на телата им.

Слънцето беше залязло, когато излязоха да потърсят стария вълшебник. Изпружил дългите си хилави крака, той седеше на брега на океана и, отметнал глава назад, се взираше в настъпващата *нощ след тежък ден*. Пакееее ги усети и, без да се извъръца към тях, подхвърли:

– Знаеш ли, че в хладилника на баща ти имаше още няколко

стъкленици?

– Да – кимна Хък. – Трябва да са били моята, на сестра ми Шуин и на Ева.

– Прав си – съгласи се Таоа и бръкна в торбичката на врата си. – Ето ги.

Хък пак зяпна. В последно време май придобиваше глупави навици. В широката като лопата длан на полинезиеца спокойно се въргальяха няколко човешки съдби.

– Ти си ги задигнал?

– Временно лиших баща ти от властта върху вашите души – равнодушно рече шаманът.

Той внимателно ги изсипа на белия пясък и пак се вторачи в синьочерното небе.

– Но те са четири, Таоа – възкликна Ана-Мария.

– Да. Четвъртата е на баща му. Въпросът е сега какво да правим?

Тримата се умълчаха, дълбоко замислени за безграничната власт върху участта на семейство Хогбен, която се бе изсипала на главите им като манна небесна. Бяха вперили погледи в морното дихание на океана, ширнал се пред очите им чак до хоризонта...

...А той бе само частица от безкрая на Вселената.

Крайбрежният риф отнемаше силата на моравочерните океански талози и до брега на залива като милувки на мечок достигаха само малки вълнички, които нежно и упорито им миеха краката. Надиплената водна повърхност закачливо проблясваше в оскъдната светлина на здрача. Съдбата пак се беше пошегувала с тях, като им стовари на плещите огромна отговорност.

– Ти си добро момче, Кахануи – наруши мълчанието Таоа, като не откъсваше очи от небесната игра на светлинки и сенки. Първите звезди вече изгряваха на небосклона. – А наясно ли си какво всъщност искаш от живота?

Хък трепна.

– Де да беше така, Таоа.

Той съвсем се вгълби в себе си. Ана-Мария лежеше на пясъка и с интерес очакваше отговора му. Тримата вече приличаха досущ на скулптурна група от трийсетте години: „Съветски юноши мечтаят за космически полети“.

– Да знаеш само колко пъти съм си задавал този въпрос, Таоа. – сякаш на себе си рече Хък. – Животът е нещо, което ни е дадено по законите на случайността и се налага по някакъв начин да го живеем. Никой

не ни е питал дали го искаме. Случвало ми се е да ми дойде до гуша от него, но баща ми ме е лишил дори от правото да умра.

– Не е той – дрезгаво подметна отнесеният нанякъде Таоа. – Баща ти има власт само над материалното ти тяло. Твоята душа не му е подвластна.

– Струва ми се, че си противоречиш, Таоа – внимателно се възпротиви Хък. Той още помнеше клетвата никога вече да не обижда Пакеекее. – Преди малко каза, че поне временно си отнел властта на баща ми върху нашите души.

– Та нали в такъв случай Хогбен щеше да излюпва от тия дрънкулки на пясъка само нещастни зомбита, Таоа? Като онази... – намеси се и Ана-Мария, подтиквана от неизтлялата ревност, но се запъна. – Като онова момиче...

– Всяка човешка душа блуждае във всемира, деца мои. Тялото е само неин тленен приемник. Временно убежище на душата. Благоволенieto на Нищото е магията, която позволява или забранява на душата да се настани в някое материално тяло. А бащата на Кахануи донякъде разполага с благоволенieto на Нищото.

Вгълбените очи на шамана отразяваха океана.

Вече възвърнал душевното си равновесие, Хък се почувства неловко. Макар да осъзнаваше сериозността на момента, изведнъж го досмеша. Мразеше да му мътят главата с разни бабини деветини. За него прословутото Нищо не значеше нищо. То по-скоро беше олицетворение на ужасния характер на баща му. Подобно на мнозина синове на натурализирани граждани на САЩ от латиноамерикански произход Хък мразеше да му напомнят за истинската му родина, която никога не бе виждал. Изневиделица го напуши истеричен смях като си представи как прословутото Нищо заема мястото на звездите в хороскопите на гадаелките. Хубав каламбур се получаваше.

– Искаш да кажеш, Таоа, че съдбата ни е заложена в нашите гени и се управлява от всемирните сили? Нещо като астрологията, само че в твоята версия ролята на звездите се играе от Нищото. Тогава излиза, че...

– Я млъквай! – срязва го Ана-Мария. Тя тутакси схвана накъде бие Хък с неговия навик вечно и на всичко да се подиграва. Очевидно по перверзната му логика тази наука трябваше да се нарича Нищология.

– Това, което ти наричаш гени, Кахануи, просто е материално възпъщение на благоволенieto на Нищото. Двамата използват различни думи за едно и също нещо. – Гласът на шамана все така продължаваше

да глъхне сякаш идваше от отвъдното. – А за съдбата не си прав. Всеки човек сам си кове съдбата според чергата.

– Таоа нарича черга наследената ни генетична структура, шурчо. Става дума за частично ограничена от нашите гени предопределеност. Толкова ли не схващаш!? Язык, че толкоз време общува зад гърба ми със сър Арчибалд – както обикновено застана на страната на своя Таоа Ана-Мария, но в тонът ѝ нямаше капчица злъч. От него по-скоро лъхаше на сладка нега по щастливия завършек на неотдавнашния боксов мач в пещерата.

Хък пропусна край ушите си въздебеличкия ѝ намек. Той се насили да влезе в тон с драматизма на момента. Неговият приятел изглежда контактуваше с извънземието и изпитваше сериозни трудности в общуването с Великото начало. Дожаля му за стария медиум. В края на краищата човекът се бяхтеше за неговото благо.

– Добре, Таоа. Но защо казваш, че баща ми вече само донякъде разполага с благоволенията на Нищото. Да не намекваш, че е започнал да го губи?

– Изглежда е така, Кахануи – прошепна Пакеекее и се наложи Хък да се наведе, за да го чува по-добре. – Последния път, когато е върнал към живот тялото на някогашната ти приятелка, душата ѝ не се е прибрала в него. Не зная дали той съзнателно ѝ е забранил или просто тя вече не му е била подвластна. Но все си мисля, че баща ти е започнал да губи земната си сила, която черпи от Лоното на живота. Тя не отслабва, защото баща ти остарява, а по-скоро – обратното. Струва ми се, че баща ти вече е станал повече човек, отколкото *тики*, и остарява, защото тази сила отслабва. Опитвам се да надникна в Нищото, но аз съм най-обикновен *таоа* и нямам достъп до Лоното на живота. Усещам само, че нещо не е наред.

Гласът му все повече отслабваше. Шаманът вече беше напълно вцепенен.

– Нищото май има някакви сметки за уреждане с баща ти... – промълви той.

Гласът му взе да чезне. Само устните му помръдваха. Внезапно тялото му се отпусна и мъченикът се строполи на пясъка с разперени ръце. Огрени от призрачно нащърбената луна, до него кротко си блещукаха стъкленниците на Хогбен.

23. Кон за кокошка

Старият Хогбен мигом усети чуждото присъствие и се озърна. В дневната му нямаше жива душа. Той се поколеба само за секунда. Съсредоточи се и щракна с пръсти. Стаята се озари от неземна светлина. Някъде по средата и близо до високия таван, където в хорските къщи бе обичайното място на електрическият глобус, се мяркаше сияние, което напомняше на *кълбовидна мълния*.

– Ааа, господин Пакееее, изглежда в бързината сте си забравили някъде тялото. Разбирам ви. Случват се такива работи. И моята застаряваща снага вече взе да не ми харесва. Наистина, така е много по-приятно човек да се разхожда... И доста по-здравословно – мрачно добави той.

Заревото лекичко си пулсираше и сякаш изобщо не схващаше, че тъкмо на него говорят. Хогбен завъртя люлеещия се стол така, че по-добре да вижда безмълвната аура. Не бе по силите му да изхвърли натрапника, затова се настани по-удобно, залепи блага усмивка на мрачното си лице с преждевременно състарените момчешки черти и се приготви за дълъг спиритически сеанс:

– Предполагам, че сте дошли да приберете жена си, както ви обещах вчера – продължи монолога си Хогбен, защото вътрешното му усещане, че няма да получи отговор, се засилваше. – Дааа. Тя вече е жива и здрава, но ми изглежда доста младичка... Май че ние, и двамата с ваша милост, имаме нужда от освежаване, а, господин Пакееее?

Душата на шамана явно не бе от приказливите, но този път поне реагира. Тя плавно заплува покрай тавана. Багрите ѝ преливаха от синьо-зелено към моравочервено. Приблужи се на цял метър до домакина, но все така си оставаше полупрозрачна и нетленна. На Хогбен взе да му омръзва да си говори сам. Тоя светофар на тавана си играеше с него и го дразнеше. Шаманът явно трудно се справяше с осиротялата си душа. Трябваше да го накара да се размърда, а не да се мота като някаква летяща чиния из собствените му покои.

– Както казах, господин Пакееее, жена ви е жива и здрава, но трябва да призная, че от вчерашния следобед насам ситуацията малко се промени. Вече действат някои нови фактори, които ние, двамата с вас, нямахме благоразумието да отчетем.

Хогбен почувства, че се изпълва със задоволство, защото

светофарът на тавана стана червен и дълго се задържа така, сякаш се развали. Кървавата импулсна светлина бликаше като от прясна рана на отрязан крайник. Така ѝ се падаше на тази гадина! Ще се осмелява да се бърка в неговите работи. Нещастник! Мазният изнесен глас обаче напълно прикриваше чувствата му:

– Виждам, че сте развълнуван, господин Пакеекее. И това искрено ме радва. Вече си мислех, че няма да се разберем. Надявам се, че с общи усилия ще намерим добра основа да се спазарим като почтени люде.

Светофарът светна „зелено“.

– Така е по-добре! – възкликна Хогбен. – Ето това наричам джен-тълменски разговор – той се отпусна и дори взе да се люлее на стола.

Старият Хогбен обичаше да владее инициативата. Той адски си падаше да дърпа конците на разни човешки души. Отстрани можеше и да изглежда на скучаещ бизнесмен, излязъл в принудителен отпуск по лекарско предписание, но това беше обичайната му тактика при редките му по-сериозни сблъсъци с наистина достойни противници на Земята. И тя винаги даваше отлични резултати. Кълбовидното сияние се задържа малко на червено и отново взе да прелива от синьозелено към мораво. Изглежда това състояние отговаряше на традиционната жълта светлина на светофара. Душата на Таоа очакваше разговорът да продължи по-конструктивно. Старият Хогбен схвана накъде бие неканеният гост:

– Някак много бързо се научихте да отделяте душата от тялото си, господин Пакеекее. Вчера не останах с впечатление, че притежавате подобни умения. Вече станахме двама с такива способности на белия свят и се налага да подчертая, че тази стопроцентова инфлация никак не ми се нрави. Аз съм привърженик на традиционния монопол, господин Пакеекее. Мразя конкуренцията.

Не последва никаква реакция. Светофарът все така си премигваше на „жълто“.

– Ще ми позволите ли един, така да се каже, по-интимен въпрос, уважаеми господине?

Най-после светна „зелено“.

– Само над своята душа ли получихте власт?

„Червено“.

– Нима вече можете да повелявате и на чуждите души? Та вие едва се оправяте още с вашата?

Хогбен не можа да скрие, че е неприятно изненадан, дето светна „зелено“, и запрелива от сарказъм:

– Аха, значи съм удостоен с високата чест да бъда посетен от

първия цветнокож натурализиран гражданин на Нищото. Моите поздравления, господин Пакееее. Изглежда разложителното влияние на демокрацията се докопа и до там. – Внезапно Хогбен избухна гръмогласно: – Защо бърникаш из чуждите фризери бе, долен джебчия! Кога ще ми върнеш откраднатите стъкленици, мамка ти чернокожа?

Мигащ сигнал „жълто“.

Хогбен се залюля рязко на стола, скочи пъргаво от него и взе да се обикаля из стаята. Освалд се кипреше като малка пластика на работната му маса. Откакто господарят му бе включил призрачното осветление, което правеше видими свободно блуждаещите човешки души, той не даваше никакви признаци на живот. Но празничната заря явно не смущаваше зомби-принцесата. Тя влезе в дневната и изпълни ритуала с излягането под кварцовата лампа. Изобщо не й направи впечатление, че любимото ѝ изкуствено слънце не светна.

Мимансът преля чашата и старият Хогбен си развърза езика като хамалин:

– По дяволите! Докъде я докарах! Заобиколен съм от цяла камара пъстроцветни идиоти! Остана да довтаса полинезийката и лудницата ще бъде пълна... Ей, ей, хич не се и надявай – ехидно се обърна той към пулсиращото сияние. – Този път съм си омагьосал стоката както трябва! Или си плащаш, или нищо не вземаш.

Кълбовидната мълния взе да се разширява и свива в зелени оттенъци като тежко дишаша гигантска жаба.

– Аха! Готов си да плащаш значи! Така те искам. Казвай къде са стъклениците, скапана чернилко?

Още докато задаваше въпроса, Хогбен се усети, че сбърка. По дяволите! Трябваше да продължава да играе проклетата игра на топло и студено, докато сам отгатне отговора.

– Добре, добре! Стига си се надувал! Сам ще позная. Не съм чак толкова глупав, макар че ти позволих да ми ометеш фризера. На твоя скапан остров са, нали?

Пулсиращо „зелено“.

Хогбен потърка ръце от задоволство.

– Май са в пещерата, а?

„Червено“.

– Само не ми разправяй, че са на плажа?! Да не ме караш сега да претърсвам целия ти скапан залив, дете не можеш да се разминеш от корали и камъни. Ще трябва да впрегна цялото село да свърши работата.

Пулсиращо „червено“.

– Да не си ги скрил в джунглата бе, маймуно такава?

Все така пулсиращо „червено“.

– Стоп. Тая работа взе да не ми харесва – Хогбен изтръпна. – Дал си ги на тъпия ми син, нали?

„Зелено“.

– Сега я втасахме! – плесна с ръце Хогбен, преплете пръсти и заста на в нещо като молитвена поза. – Че къде си тръгнал да търгуваш с празни джобове бе, нещастнико!

Пулсиращата жълта светлина накара Хогбен да се замисли. Идваше му да убие тая дребна цветнокожа душица, но тя не му беше подвластна в момента, а и не можеше да си позволи да махне с ръка на собствената си стъкленница. В този гмеж от идиоти само някой манипулиран двойник му липсваше. Щом бе попаднала в ръцете на сина му, тя трябваше да изчезне барабар с него.

– Знаеш ли, проклетнико, че разполагам с няколко ядрени бойни глави и мога да изпепеля както скапания ти остров, така и бърлогата на сина ми в България?

„Червено“.

– Не ти пука, така ли?

„Зелено“.

– Май тия стъкленници много-много не те интересуват, а? – с надежда да попита Хогбен.

Пулсиращо „зелено“.

– Виж ти – промърмори той под носа си. – Сигурно не знае какво да прави с тях. Чакай малко бе, мигалко недна – внезапно повиши тон Хогбен. – А бе, ти да не искаш да те науча да връщаш живеца на трупове?

Топло „зелено“.

– Ще имаш да вземаш! – затръби гласът на стария Хогбен като проклятието на Алберих в първата част на „Пръстенът на Нибелунга“. – Довтаса с празни ръце, а вече искаш две благинки да излапаш. Не ти стига хубавата ти женичка, ами и вълшебник искаш да ми ставаш. Няма ли да ти приседне бе, ненаситен кучи сине?

„Червено“.

– Значи имаш нещо друго за продан, а? – отново взе да се мазни Хогбен.

Настроението му се менеше като борсовите котировки на „Ейпъл“ при слуха, че Стив Джобс се завръща и има вероятност Бил Гейтс да го подкрепи. Изглежда той тип беше задигнал стъкленниците, просто за да го лиши от властта върху децата му. Хогбен го изгледа кръвнишки със

студените си немигащи очи. Сиянието все така си светеше „зелено“, отговаряйки на последния му въпрос.

Крайно време е да разсъждавам логично, помисли си той. На това говедо май изобщо не му пука за моята стъклена чаша. Че каква стока е докарал тогава? Какво друго може да предлага в замяна на онази апетитна полинезийка, та отгоре на всичко да се натиска да му разкрие тайната на Лоното на живота? Нищо!... Опалааа! Чакай малко, мъдри ми Хогбен! Той явно е успял да влезе в контакт с Нищото, щом е получил власт над душите. И там е подразбрал нещо? Хитрецът е открил, че имаш известни затруднения с Нищото и...

– А бе, ти да не си парламентър на Нищото? – стреля Хогбен в празното.

Топло „зелено“.

– Посредник се извѣди значи, а? Предлагаш ми милост, крадецо неден!

Още по-топло „зелено“.

– Ти, мизерна душице, недостойна за хрчката ми дори, си готов да ходатайстваш за мен пред Нищото, а?! Много си щедър бе! На всяка цена си решил да ми удариш едно рамо да си върна младостта! Така ли е, подъл негоднико?!

Почти пастелно „зелено“.

– А знаеш ли какво ще поискат от теб в замяна, новоизлюпени гражданино на Нищото?!

Пастелно „зелено“.

Този глупак е решил да се жертва, промърмори наум Хогбен. Той мразеше жертвите, защото изобщо не ги разбираше. Не можеше да си представи същество или кауза, за която би могъл да похаби младостта си, а камо ли – живота! Стъписваше се пред подобни прояви, които му се струваха върха на човешката глупост. По едно време от скука се бе запалил по шаха, но когато победи и Боби Фишер, играта му омръзна. В ония години с готовност жертваше всякакви фигури – от пешките до царицата, но дори и в шаха никой не се позволяваше да жертва царя, защото играта свършваше.

Сиянието под тавана взе да избледнява.

– Ей, чакай малко! Къде хукна? Още не сме се спазарили – развика се стария Хогбен.

Душата на Таоа се спусна плавно от тавана и кацна до чаровната малка пластика на Освалд на работната маса. После май взе да си играе с компютъра. Ту влизаше в него, ту изскачаше с радостно пулсиране.

Странното забавление продължи почти минута.

– А бе, ти да не искаш да подписваме договор? – досети се извед-
нъж Хогбен накъде го тласка този арогантен безсрамник.

Цялата стая се озари в пастелно „зелено“. Дори екранът на компю-
търа позеленя. Сега вече и Хогбен си смени цвета на лицето. Тази рабо-
та никак не му харесваше. Тоя тип направо прекаляваше. И какво правеш
със собствения му компютър? Скоро едвам го изчисти от вируси.
Той се приближи и за малко не си глътна езика. На екрана се мъдреше
текст.

– Не ми казвай, че вече си го написал! – проломоти Хогбен и вече с
по-ясен глас извика: – И махни този зелен фон, че ме заболяха очите от
тебе, светулко недна!

Сиянието тутакси се скри в монитора, а в стаята притъмня. То изг-
лежда оправяше цветната настройка, защото екранът отново стана бял, а
буквите – черни. Щом излезе, кълбовидната аура се издигна на около
метър над клавиатурата и замря като същинска настолна лампа. Явно се
стремеше да създаде оптимална работна среда за другата договаряща се
страна. Старият Хогбен волно-неволю седна пред компютъра, затвори
очи, тръсна глава, сякаш искаше да пропъди някаква халюцинация, после
бавно ги отвори и с невярващ стъклен поглед се взря в екрана. Няма-
ше лъжа и измама. Пред него се мъдреше текстът на стандартен дого-
вор, какъвто той самият стотици пъти беше сключвал:

ДОГОВОР

Днес, 10 ноември 1996 г. по стандартното земно летоброене,
в Лоното на живота между:

Г-н Хогбен, поданик на Нищото, временно пребиваващ на
планетата Земя, и наричан по-нататък Възложител, и

Г-н Пакеекее, поданик на Нищото, живеещ на планетата Зе-
мя, и наричан по-нататък Изпълнител,

се подписа настоящият договор за следното:

1. Възложителят възлага, а Изпълнителят приема да му въз-
върне силата, младостта и благоволенieto на Нищото, описани
по вид, количество и стойност в Приложение №1, представлява-
що неразделна част от този договор.

2. Общата цена за изпълнението на предмета на договора,
посочен в т.1, се определя в размер на 50% от честта на Изпълни-
теля, депозирана в Съда на честта при Лоното на живота,

съгласно срока, посочен в Приложение №2, представляващо неразделна част от този договор.

3. Възложителят се задължава:

а) да предаде информационните материали, необходими за изпълнението на предмета на договора, посочен в т.1.

б) да предаде своевременно на Изпълнителя, но не по-късно от срока, посочен в Приложение 2, възстановеното напълно и в цялост живо тяло на неговата съпруга г-жа Пакееее;

в) да съдейства душата на горепосочената съпруга на Изпълнителя да се завърне в тялото си;

г) да не противодейства на Изпълнителя да придобие умението да възвръща живота на мъртвите.

4. Изпълнителят се задължава своевременно и качествено да извърши, но не по-късно от сроковете, посочени в Приложение №2, услугите – предмет на този договор, за които са представени информационни материали.

5. Изпълнителят има право:

а) на предсрочно изпълнение без допълнително заплащане;

б) ако Възложителят не изпълни задълженията си по т.3, букви „а“ и „б“, да увеличи срока за изпълнение с дните на закъснението.

6. Предаването и приемането на извършената работа става с подписването на двустранен протокол, представен от Изпълнителя. Възложителят е длъжен в 7-дневен срок от получаването на протокола да се произнесе по приемането. Ако Възложителят не спази този срок, се смята, че работата е приета.

7. При постигане на взаимна договореност Възложителят има право да внесе изменения във вида и количеството на заявените услуги, като за целта страните подписват анекс към този договор, като съответно коригират и договорената цена.

8. Рекламните права по този договор се поделят по равно между Възложителя и Изпълнителя.

9. Плащанията по този договор се извършват с платежно нареждане.

10. За забавено изпълнение неизправната страна заплаща неустойка в размер на 0,5% на ден от стойността на неизпълнението, но не повече от 15%.

11 За неуредените с настоящия договор случаи се прилагат разпоредбите на Закона за задълженията и договорите.

12. Клаузите на настоящия договор са съгласувани с канцеларията на Лоното на живота и не подлежат на промяна, освен в случаите, посочени в т.7.

ЗА ВЪЗЛОЖИТЕЛЯ:

ЗА ИЗПЪЛНИТЕЛЯ:

– Ей, какво намекваш с тази седма точка? А осма точка никак не ми харесва! Какви са тия равни рекламни права? – ревна Хогбен, забравил за миг, че от половин час играе на топло и студено с този абажур над главата си. – Добре, добре. Я дай да ти видя приложенията.

24. Жених

Когато след известно време стана ясно, че старият шаман явно се нуждае от дълъг оздравителен сън, Хък и Ана-Мария решиха да се приберат в къщи. На всеки половин час един от тях щеше да прескача до пещерата, за да проверява състоянието на Таоа. Всъщност Хък пое тази задача, защото Ана-Мария както винаги имаше много работа у дома. Тя най-напред светкавично почисти и подреди семейното огнище, като премахна всички следи от срамните запои и ергенския живот на Хък. После се захвана да възстанови работоспособността на компютъра си.

Усмехната като благодетелна майка, тя удовлетвори молбата на Хък да поемат продуцирането на новия филм на Мерил Стрийп и да му осигури известно количество пари в брой. Между прескачанията до пещерата Хък започна да си връща заемите по целия свят. Там, където поради часовата разлика не можеше да стори това лично, Хък пъхаше дебеличките пликосе в пощенските кутии или под вратите.

При едно от отбиванията си у дома Ана-Мария му съобщи, че по клетъчния телефон го е търсил Закаев. Беше оставил един номер, ако господин Хогбен се прибере до няколко часа. Хък се зачуди за какво ли му е притрябвал и побърза да се свърже с него. Шефът на чеченската сигурност много се зарадва, че го чува:

– Роди ме, мамо, със късмет, па ме хвърли на смет, обичаше да казва баба ми, господин Хогбен. Знаете ли откога се мъча да ви открия.

– Съжалявам, господин Закаев, но наистина неволно пропуснах да ви оставя адреса си последния път, когато се видяхме.

– Не беше чак толкова трудно да го издирия – прокрадна се неприлично закачлива нотка в гласа на шефа на сигурността, – но моите хора все не могат да влязат в контакт с вас. Затова се наложи да открия телефонния ви номер.

– Съжалявам, господин Закаев, но в последно време толкова много неща се струпаха на главата ми, че...

– Разбирам ви. И при мен е така.

За миг и двамата се умълчаха.

– Ще ми кажете ли все пак защо ме издирвате под дърво и камък, господин Закаев?

– Наричайте ме просто Ахмед, приятелю – подаде му ръка Закаев от хиляда и петстотин километра.

– С удоволствие, Ахмед, ако ти ме наричаш Хък.

– Съгласен съм, Хък.

Двамата с лекота преминаха на „ти“ и Ахмед изплака болката си:

– Работата е там, приятелю, че поради започналото спорадично изтегляне на руските бойни части ми се налага все по-често и за дълго да оставам в Грозни. Страхувам се, че нашият общ приятел в планината скучае без мен. Току-що разговарях с него и той ми проглуши ушите с оплакванията си. Дали не можем да направим нещо за него?

Хък се прокле, че както обикновено, драконът пак му беше извръкнал от главата, и тутакси го обзе чувството за вина. Той побърза с облекчение да приеме предложението, защото чудесно се вписваше в най-близките му планове. Спешно се нуждаеше от личност, която не може да бъде обвинена, че питае нежни чувства към него.

– Разбира се, Ахмед. Веднага ще се погрижа за протеза. Така нашият сакат приятел ще може да се предвижва свободно макар и с чужда помощ. Можеш ли да останеш там – Хък погледна часовника на компютърния екран и пресметна часовата разлика – да речем до пет часа?

– Едва ли, приятелю. Загубих доста време в приказки с общия ни приятел, но тук имам работа поне още два часа.

– Чудесно. Ще гледам дотогава да се появя – рече Хък замислено и дочу как отсреща Закаев учудено подсвирна. – Ти просто трябва да ми осигуриш свободен достъп до резиденцията си с протезата. Ще гледам да я направя такава, че да не бие много на очи.

– Съгласен съм, Хък. Ще имаш всичко, което поиска, но при едно условие – в безизразния глас на Закаев май се прокрадна топлинка. – Бих искал да мога от време на време да се срещам с нашия общ приятел.

– То се разбира от само себе си, Ахмед. Той те чувства много по-близък от мен. Винаги си добре дошъл у дома. А мисля, че без проблеми ще мога да ви уреждам срещи и навсякъде, където пожелаеш.

– Трябва да призная, приятелю, че свали от врата ми доста голям камък.

– Ще се радвам скоро да се видим, Ахмед.

Хък прекъсна връзката и се замисли: това, последното за камъка, просто метафора ли беше или Закаев бе узнал и полинезийското му име. Неведоми са пътищата на специалните служби, рече си той наум и се захвана с най-неотложната работа.

Всъщност този разговор удължи само с няколко минути натоварената програма на Хък. Още докато обясняваше на Ана-Мария проблема, тя го разреши в умната си главичка, провери изчисленията си в

компютъра, преся подходящите предложения на пазара и откри в *Интернет* най-доброто портативно автономно захранване за холографни дракони. Произвеждаха го в Хюстън, но сега там бе пет часа сутринта. За секунди Ана-Мария издири адреса и номера на мобифона на шефа на европейското представителство в Лондон и скочи на крака.

Най-напред се отбиха в швейцарските Алпи за кредитните карти. Хък не се почувства уютно в доскорошното тайно убежище на Ана-Мария в Давос. То предизвикваше у него твърде неприятни спомени. Изглежда и тя изпитваше същото, защото някак си мълчаливо се споразумяха да не обелват нито дума. Ана-Мария му връчи няколко златни карти – „Виза“, „Мастъркард“, „Американ Експрес“, а Хък прерови две-три чекмеджета докато намери пари в брой. Раздели ги на око на две неравни купчинки и ги намести в джобовете си. Тихомълком се измъкнаха на терасата. Не намериха сили дори да се насладят на *вълшебната планина*. Ана-Мария успя само да промълви:

– Аз ще отскоча до сър Арчибалд, а ти иди в Лондон и си свърши работата.

И двамата изчезнаха почти едновременно.

Благодарение на английската експедитивност и златната кредитна карта Хък пристигна пред входа на пещерата, увенчана с леко разкряснатата буква „М“, около три и половина следобед по местното време. Доста бе изпреварил графика на Закаев и издутината в джоба му предизвика малка суматоха, защото не го очакваха толкова рано. Но скоро шефът на сигурността се появи лично и пред озадачените погледи на накокошинения персонал го покани в кабинета. Там си стиснаха мълчаливо ръцете и Хък извади по-дебелата пачка от джоба си.

– Обиждаш ме, приятелю! – строго рече Закаев.

– Моля те, не тълкувай този жест като отплата, дето си се грижил за нашия общ приятел, Ахмед. Просто изпитвам непреодолима вътрешна необходимост да покажа, че в нашето семейство има и приятели на твоя народ. – Хък постави парите на бюрото. – Приеми ги като мой малък личен дан в борбата на Чечня за независимост. Прекрасно знам, че специалните служби винаги имат нужда от безотчетни пари, пък и сигурно доста си се охарчил, докато ме издирваш.

Закаев отстъпи пред силата на последния довод, мълчаливо прибра пачката в чекмеджето на бюрото си и двамата най-после заеха обичайните си места за представлението. Гостът вежливо кимна, предоставяйки на домакина правото да оповести началото на първо действие.

– Ламя! – високо рече Закаев с изнесения си глас на професионален

актьор и за първи път от началото на разговора по строгото му застинало лице му пробяга нещо като усмивка.

Въздухът в кабинета се насити със статично електричество като пред гръмотевична буря. Каменните стени на пещерата се поотдръпнаха, както му е редът. Таванът се понадигна. Чу се обичайният трясък и драконът се материализира в кабинета, като фамозният му задник се тресеше някъде зад скалата. Двете глави на холографното чудовище изиграха стандартното упражнение по синхронно плуване, като се стрелнаха и налагаха до кръста човешките същества. Челюстите глухо шракнаха, драконът преглътна и, вместо да се оближе, нервно изпищя:

– Тоя пък какво търси тука?

– Дошъл е да те вземе – възможно най-внимателно му рече Закаев.

– Каквооо? – възмути се драконът и главите му се разлюляха като полилеи при земетресение.

– По-тихо, Трифоне – обади се Хък, – че току виж са нахълтали юнаците с големите мечове, дето по цял ден безплатно секат главите на разни чудовища.

Драконът пропусна покрай ушите си фамилиарното обръщение и гордо се изпъчи:

– Ще имаш да вземаш! Те никога не влизат тук, ако шефът не ги повика. Пък и друг път ще ми отсекаат главите. Има да чааакаш.

– Добре, добре. Шегувам се – успокои го Хък. – Една мома от друга планета се интересува от теб.

– Чуждоземна мома? – смешно се опули холографното чудовище. – Ей, да не ме будалкаш? Знаеш ли, че никога не съм закусвал с извънземни моми.

– Няма майтап – сложи ръка на сърцето си Хък с възможно най-сериозното изражение на лицето, което успя да скалпи. Едва се съдържаше да не прихне. – Честна дума. Кълна се, приятелю. Тя е съвсем младичка и почти неупотребявана.

– Ха! Не съм ти никакъв приятел и изобщо не вярвам на клетвите на когото и да било от вашето смахнато семейство – поклати синхронно и двете си глави драконът. – И те заклевам, шефе, и ти да не им вярваш – обърна се дясната глава към Закаев, като лявата не губеше от погледа си Хък. И след кратко колебание добави: – Шефе, моля ти се, накарай го да даде някакво по-сериозно доказателство.

Морно отпуснат на стола си, Закаев поклати глава в знак, че не желае да се намесва в спора. Заради неохотното оттегляне на руските бойни части от Чечня той за пръв път от много дни насам можеше да си

позволи истинска почивка.

– Ето ти го, Трифончо! – тържествено рече Хогбен и извади от джоба си портативното хранващо устройство. – Виждал ли си такова нещо, а? Чуждоземната мома специално ти го изпраща в знак на безмерна любов и преклонение пред твоето могъщество, което се е разчуло из цялата Вселена.

– Естествено. Славата на Тифон Великолепни е по-голяма дори от Вселената.

Главите на дракона се стрелнаха любопитно надолу, сбутаха си току пред устройството, дясната надделя и успя да си навре носа вътре в него. Реакцията на дракона посмекчи дори строгите черти на Закаев. Актьорът, избутан от живота зад кулисите, следеше с нескрит интерес развитието на събитията на сцената. Когато главите на холографното чудовище се върнаха най-сетне на мястата си под тавана, едната от тях изглеждаше особено доволна.

– Голям дявол си – ухили се драконът, – но не можеш да ме метнеш. Момата си е съвсем нашенска. На табелката пише, че това хранване е произведено в Хюстън.

– То е само за изпит. Тя ти е приготвила и друго, много специално, наистина извънземно хранване, но го пази за личната ви среща – взе да лъже Хък като някой дърт циганин на селско тържище. – Да не искаш да ти изсипе всичките си подаръци в скута, без да знае дали ще благоволиш да я посетиш в нейния дворец.

– Тя има и дворец, а? – доволен се облиза драконът.

– И дворец, и още цяла сюрсия чудеса – най-безсрамно продължи да го баламосва Хък. – Ако ще тръгваме, трябва да се приготвиш, Трифоне.

Драконът тъжно погледна към Ахмед Закаев, раздиран между приятелството и перспективата да спечели любовта на богатата и щедра извънземна мома. Досегашният му наставник побърза да го успокои:

– Нали се оплакваше, че не ти правя компания. Сега ще си обкръжен от внимание. Пък и съм уредил с любезната мома да те посещавам при всеки удобен случай.

И двете глави на дракона разцъфнаха в усмивки като майски рози. Дори от радост избълваха по някое и друго валмо холографен пламък. Всичко се уреждаше прекрасно.

– По пътя гледай да не се заяпваш много – взе да го поучава Хък. – Захранването е с максимален обхват сто метра. Дръж се близо до мен.

– От теб акъл не ща! – тросна се драконът. – Ти си най-прост

царски пратеник. Твоята работа е да ме заведеш при чуждоземната принцеса в двореца.

Хък малко се притесняваше, че не може да му даде по-подробни указания. Макар Ахмед да му беше приятел, по навик не искаше да се разголя много пред човек от специалните служби. Беше овладял добре техниката да води партньор при пътуването извън времето и се надяваше, че самото естество на холографния дракон ще го улесни.

– Добре – рече Хък. – Сега ще включа новото хранване, а после ще изключа старото, да видим какво ще стане.

– И много да внимаваш, ей! – изпищя драконът. Той вече целият се тресе от страх.

Но нищо особено не стана. В мига, когато Хък насочи мисълта си към блокировката и изключи старото хранване в дебрите на пещерата, холографното изображение малко избледня, но портативният енергиен източник тутакси го пое и то дори стана по-сочно и релефно от преди.

– Видя ли! Сега дори си по-хубав – рече Хък на треперещото чудовище.

– Прав е – додаде Закаев. – И на мен ми изглеждаш някак по-едър.

Главите на дракона взеха да се оглеждат взаимно, после една по една прегледаха и цялото туловище. Изглежда останаха доволни, защото се вирнаха до тавана, страшилището изпъчи гърди и изръмжа:

– Чувствам прилив на мъжественост!

– Запази си го за момата, Трифоне! – рече Хък и стана да се сбогува със Закаев.

За първи път в дългата си кариера напускате кабинет на специалните служби с добро чувство.

Вече на вратата Хък рече:

– Ана-Мария е моята любима!

И драконът с пукот изчезна.

– Съжалявам, но обстоятелствата наложиха да сменя финалната реплика.

Закаев кимна разбиращо. Нямаше нужда да си записва новата парола. Тя лесно се помнеше. Шефът на сигурността изпроводи Хък до входа на пещерата и оттам дори си позволи разточително да му махне с ръка за сбогом.

Хък нехайно прекоси поляната с дивите ягоди, присви се артистично и се мушна в походната тоалетна. Но вместо да започне да се облекчава, рече: „Ламя!“ и драконът тутакси се появи. По точно до рамото на Хък цъфна само едната му глава. За повече нямаше място.

– Пфу, че е тясно тука. И как мирише само. Га че някой е срал в борова гора!

– Що за брадварски език имаш, Трифоне! Как ще те представя на принцесата с туй твоето горско възпитание? Това е ягодов дезодорант за кенеф, глупако. И, ако продължаваш да ме ядосваш, ще те курдисам така, че да станеш вегетарианец!

– Само да си посмял! – изсъска възмутен драконът, докато самотната глава се мъчеше да се завре между краката на Хък. – Я чакай малко. Виж моля ти се какво има под ръба на клекалото. Някакъв сигнал като бормашина ми човърка мозъка сякаш съм на зъболекар.

– Че ти имаш ли мозък? – нехайно рече Хък, но все пак гнусливо бръкна и наистина напипа нещо.

За огромна радост на чудовището и за свое изумление той извади миниатюрен предавател с голям обхват за насочване на ракети „Стингър“.

– Виж ти, виж ти... – промърмори Хък, докато се бършеше с носната си кърпа, и, разбира се, тутакси му се привидя дългата хищна ръка на баща му. – Откъде ти сече толкова пипето бе?

– Изключи го, че ми писнаха ушите от него! – изръмжа драконът, като нервно въртеше глава.

– Правилно. Това не е играчка за малки, невъзпитани дракончета.

Хък го изключи и, замислен, го пхна в джоба си. После добави малко нервно:

– Време е да тръгваме, Трифоне. Дръж се за мен.

– Престани да ме изкарваш малоумен – озъби му се драконът. – И аз гледам телевизия. Как мислиш, че съм се образовал?! Всичко, което излъчват спътниците, ми е в главите – и холографното чудовище демонстративно почука с лапи по кратуните си.

Двамата изчезнаха едновременно.

Хък се материализира в хола и се заоглежда като луд. От дракона нямаше и помен. Само Ана-Мария му се усмихваше от дивана с „Критика на чистия разум“ в ръка. Внезапно се чу пукот и чудовището най-сетне се появи с цялото си великолепие, като се трюхкаше:

– Ей, много бързаш на завоите!

Холът бе значително по-голям от кабинета на Закаев и тук то можеше да разгърне дори величествения си задник. Само люспестата му опашка се загуби в джунглата на зимната градина. Едната глава се стрелна към Хък и го погълна до кръста, но с другата ставаше нещо странно. Тя се устреми към Ана-Мария, но сякаш се препъна в носа ѝ и

замръзна току пред него. Сетне се отметна до тавана и пак връхлетя, но този път се спря на цяла педя от лицето на Ана-Мария. Огромните, дълбоки като езера, зелени очи на лъвицата сякаш хипнотизираха дракона и между двамата се пораждаха някакви по-особени отношения на електронно равнище.

– Докога ще стоиш така разкрячен или по-точно разглавен бе, Трифоне? – подметна Хък. – Не ти ли се струва, че дамата може да сметне позата ти за доста неприлична? От сто километра личи, че си расъл в гората, мама му стара! Така е, като гледаш сателитните порноканални!

Ана-Мария укури с поглед Хък, дето си позволява да попържа в дома им, а драконът обидено се отдръпна и главите му увиснаха от тавана като декоративен свещник. Едната смутено промълви, без да откъсва очи от лъвицата:

– Все си мислех, че ме будалкаш, ама тази мома наистина е извънземна. – А другата плахо добави: – И, ако искаш да знаеш, аз изобщо не гледам порнофилмите, а всички програми сами се пхат в главите ми.

– Скъпа, позволи ми да ти представя моя приятел Трифон, създаден и зарязан от мене преди двеста години. За съжаление той не само не говори с гласа на Шон Конъри, но се налага да му простиш и лошото възпитание, защото е израснал в пущинака и през живота си не е виждал книга. Всичките му знания са почерпени от електронните медии. Имаш удоволствието да съзерцаваш един съвършено изпортен продукт на радиото и телевизията.

– Хък, време е да видиш как е Таоа – сърдечно се усмихна Ана-Мария. – Аз ще се оправя с него.

– Да не си посмял да ме оставяш насаме с нея, мръсен *Франкенщайн!* – изпищя драконът.

Но Ана-Мария впери очи в холографното чудовище и главите му замръзнаха. Само туловището му леко се тресеше от напирания ужас, че ще трябва да се усамоти с чуждоземната мома.

Хък се махна.

25. Заговорът

На острова приближаваше полунощ. Пещерата беше пуста. На оскъдната светлина от догарящия огън Хък, разтревожен, я претърси. Старият шаман го нямаше.

Щом се измъкна от бърлогата му, кръглоликата луна се облещи от черния небосклон право в очите му. Тя заливаше в синкавомлечна светлина тесния коралов плаж, като го насилваше да фосфоресцира. Хък примижа. Искрящата лунна пътека в океана прескачаше външния коралов риф и се разстиляше в лагуната. На фона ѝ той съзря тъмен силует да крачи по влажната ивица със сведена глава, сякаш загледан как *вълните усмиряват вятъра* и умират, попивайки в пясъка, зажаднял за хладинка след изнурителния припек през деня.

В този край на острова нощем рядко стъпваше някой. Дори хората от близкото село го избягваха от суеверие. Прилепен плътно до склона, Хък изчака леко приведената фигура да се приближи. Слава богу, беше Пакеееее.

– Таоа, как си? – прошепна той и импулсивно се хвърли да прегърне приятеля си.

– Добре съм, Кахануи. Всичко е наред. Просто главата ми тежи и излязох малко да се поразходя.

Старият шаман внимателно се освободи от прегръдката на Хък, като зает човек, на когото сега не му е до любезности, хвана го под ръка и двамата закрачиха към далечния край на сърповидния залив. Маратонките на Хък бързо се напълниха с вода. Той ги събу, върза двете „Найки“ една за друга със собствените им дълги върви, метна ги на рамо и вече бос се затича да настигне Таоа.

– Кахануи, задавал ли си някога въпроса защо баща ти избягва да се надпреварва с вятъра? – тихо попита Пакеееее, като продължаваше да крачи с поглед, забит в пясъка.

На Хък му хрумна, че той сякаш се опасява да не се спъне в някой разложен труп, изхвърлен от вълните. В последно време при всяко споменаване на стария Хогбен му се привиждаха трупове. Двамата приятели крачеха като сомнамбули в нощта и мистериозната обстановка подклаждаше черните мисли в главата му. За да разведри малко атмосферата, той взе да обяснява на висок глас като хлапе, което се бои от тъмнината:

– Да, Таоа. На младини много пътувах с баща си и тогава използвахме хиперпространствените скокове. Но все той ме водеше, така че си падам малко чапа в тая работа – нервно прихна Хък. Смахът му отекна в сипея и заглъхна, без Пакееее въобще да реагира. Той се принуди на сниши гласа си, за да не прилича на варварин в катедрала. – Наистина, не съм опитвал, но предполагам, че сам няма да се справя. Често съм си мислил, Таоа, дали тези скокове не са нещо като пътуването извън времето, само че на далечни разстояния. На Земята обаче, доколкото знам, баща ми използва само традиционните возила. Винаги съм смятал, че той просто мрази да бърза за където и да било.

– А замислял ли си се, Кахануи, как точно пътуваш извън времето, както ти наричаш надпреварата с вятъра? – лаконично попита Пакееее.

Той очевидно преследваше някаква цел с въпросите си и методично тласкаше разговора нататък. Хък се смръщи, мъчейки се да си спомни какво имаше предвид неговия приятел Клифърд Саймък, когато казваше, че *времето е най-простото нещо*.

– Веднъж ми обяснявах, но май не съм сигурен, че схванах точно механизма. Искаш ли да питам Ана-Мария?

– Не. Аз вече знам отговора.

Таоа млъкна и двамата продължиха да крачат, хвърляйки самотни сенки по девствения плаж досущ като Робинзон и Петкан. Само дето си бяха разменили ролите. Вълните ги следваха по петите и припряно изтриваха следите от стъпки им, сякаш плановете на двамата приятели оскверняваха Земята. Всеки бе отредил важна роля на другия в предстоящите събития и се чудеше откъде да подхване деликатната си мисия.

– Таоа, това важно ли е?

– Да, Кахануи. Важно е. Най-вече за баща ти! – Пакееее говореше тихо и у Хък се създаде впечатление, че приятелят му си подбира думите. – Когато решиш да се надбягваш с вятъра, ти просто позволяваш на душата ти да напусне тялото. Тя за миг става самотна блуждаеща душа, напълно подвластна на благоволенieto на Нищото. – Старият шаман съвсем заби поглед в пясъка. – И Нищото тутакси я призовава да се яви пред него. Ако нямаш открити сметки за уреждане, Нищото прехвърля тялото ти на желаното от теб ново място и позволява на душата ти да се върне в него. И понеже Нищото е навсякъде и никъде, ти не губиш много време и винаги побеждаваш... – Таоа най-сетне изправи глава и го погледна в очите. – Всеки път, когато се надбягваш с вятъра, Кахануи, ти за малко умираш и пак се раждаш досущ като океанските вълни. Това е нещо като *сън в лятна нощ*. Когато заспиваш, всяка вечер душата ти

също се отделя от тялото, но не го напуска, а само кръжи около него. – Пакееее се спря. – Всички хора, които живеят в мир с душата си, всъщност могат да се надбягват с вятъра, но мнозина изпитват панически ужас от малката смърт, Кахануи. Те не смеят да позволят на душата си да напусне тялото дори за миг от страх да не я загубят. – Таоа се замисли, но тръсна глава и решително продължи. – А има и такива, които се боят, че са натрупали много дългове към Нищото.

Всеки достолепен академик щеше да получи мозъчен удар от терминологията и доказателствата на стария шаман, но Хък не беше кабинетен учен. Той внезапно схвана какво се опитваше да му внуши неговият приятел.

– Значи според теб, Таоа, баща ми има проблеми да прескача до Нищото. Такава ли била работата?

– Той се страхува, че ако се отбие там, Нищото просто няма да го пусне да си отиде.

Хък си помисли, че нещата се подреждаха много добре. Точно такава присъда заслужаваше баща му на съдебния процес, който бе замислил. Той отдавна мечтаеше да запрати стария Хогбен с *еднопосочен билет* в Нищото и дълго време, може би дори завинаги, да не му види очите. Досега не му беше ясно само как да го направи и се уповаваше единствено на необятните способности на Ана-Мария, но ето че Таоа му показа как да настани баща си в бленувания *асансьор към ешафода*. Оставаше само да убеди стария шаман да заеме съдийската скамейка и накрая да натисне копчето за последния етаж, поощряван от тропета на Майлс Дейвис.

Хък се вдъхнови и реши да кара направо:

– Таоа, смятам утре да изправя баща си пред лицето на Темида.

– Това не е ли една от вашите стари богини? – тъжно се усмихна Пакееее. Не се наложи да моли за малко помощ своя приятел. Той сам се натискаше да му съдейства да изпълни задълженията си по договора с Хогбен.

– Да, Таоа. Богинята на справедливостта. Искам да призова баща си в съда и те моля ти да бъдеш съдията. Знам, че тази работа ти е при сърце. От половин век никой в селата наоколо не е изразявал и капчица недоволство от твоите присъди. Ти си най-мъдрият, най-моралният и най-етичният човек, когото познавам. Освен това не си член на нашето семейство и съм убеден, че ще можеш да отсъдиш по съвест. Аз ще бъда обвинител – разпали се Хък. – Вече съм осигурил и защитник. Много добър защитник. Той ми има зъб.

Хък почувства известни угризения, защото драконът хич не си падаше и по баща му, но нямаше друг, по-подходящ защитник под ръка. Ана-Мария щеше да бъде по-пристрастна, а Шуин по неволя се спотайваше в своята стъклена. Никак не му се щеше да намесва нея и Фред в омерзителния съдебен процес, където щеше да извади всички кирливи ризи на баща си. Разбира се, щеше да отмъсти и заради тях, и заради Ана-Мария, и заради себе си, но баща му трябваше да си плати най-вече за тъпите си бояджийски издевателства над човечеството.

Мълчаливо извървяха пътя до края на плажа, където каменният сипей се впиваше в лагуната и постепенно изчезваше под тъмните води на океана.

– Добре, синко – просто рече Таоа. – Сега върви при твоята прекрасна Потовахине. Аз ще бъда тук. Потърси ме, когато му дойде времето.

Хък изчезна, като от радост забрави дори да се сбогува със стария шаман. По пътя се отби в една дрогерия в Бруклин. С остатъка от парите купи всичките цветя, които можеше да носи и хукна към дома. В хола нямаше никой. Захранването си седеше до компютъра на Ана-Мария, но драконът и момата се бяха запилели нанякъде. Хък се засмя, когато му хрумна, че може взаимно да са се изяли.

Той нареди цветята в спалнята. Върна се в празния хол, излегна се на дивана и затвори очи. Беше му някак леко на сърцето. Вече виждаше края на злощастните си преживелици и искрено се надяваше, че всичко ще свърши като в холивудски филм или поне като в приказките. Хък задрямва с мисълта, че всеки човек е длъжен да вярва в доброто и, разбира си, сам да върши добрини.

Не ги усети кога се прибраха. Изглежда Ана-Мария беше научила дракона да не вдига пушилка, когато се появява на сцената. Стресна го пискливият глас на холографното чудовище:

– Ние ще се изтрепем от работа, а той си спинка като някой долен чорбаджия-изедник!

Ана-Мария се намести до Хък на дивана, кротна се с блажена физиономия и го попита:

– Как е Таоа?

– Оправя се. Оставих го да се разхожда на плажа.

– Виж ги само как си гугукат като някакви гълъбчета, тия хубостници! – възнегодува драконът. – Ей, непрокопсанико, май взе да ти става навик да ме изоставяш, а?

– Млъкни бе, плямпало! – подразни го Хък, – Ти къде си тръгнал да

се разхождаш без захранването си? Току виж си залепнал за кинескопа на някой телевизор и после ще се чудя как да те остъргвам оттам.

– Гаден, мръсен експлоататор! Ти ли ще ми държиш сметка бе?! Свърши се вече с твоята власт. Край! Нямам нужда от твоето захранване. Аз съм волен дракон и мога да си ходя, където поискам!

– Скъпа, ти ли ми откъмна играчката? – шеговито погъделичка Хък Ана-Мария под мишницата. – Нелоялна конкуренция, а?

– Я, не говори така на приятелката ми, че сега ще те схрускам като бисквита за чай в пет часа по Гринуич – важно рече драконът и налетя с двете си глави върху Хък, но само един поглед на лъвицата мигом го укроти.

Той се отдръпна нацупен.

– Оказа се, че когато е с мен, Тифончо може да се разхожда без захранването – рече Ана-Мария.

– Не му отваряй очите! – възнегодува холографното чудовище. – Той разбира от елементарни частици колкото свиня от кладенчова вода!

Никой не оцени остроумието му и едната глава на дракона се начумери, докато другата ги държеше под око, та той замяза на двуликкия Янус.

– Да не сте ходили в Англия, че му се привиждат бисквити за следобеден чай?

– Прескочихме до лабораторията.

– И? – полюбопитства Хък.

– И... нищо – рече Ана-Мария. – Там всичко е наред.

– А така! Не му казвай! – изписка нацупената глава на дракона. – Нека да се пукне от яд!

Хък изгледа озадачено Ана-Мария.

– Ей! Какво се опитваш да скриеш от мен, че това кречетало толкова се радва?

– Ти си кречетало! – ревна драконът и внезапно падна на колене. – Моля ти се, любима моя, от сърце ти се моля! Нищо не му казвай. Той не заслужава. Най-добре е никога да не узнае, че е станал баща...

Ана-Мария изпепели с поглед холографния издайник, но вече беше късно. Хък скочи от дивана като опарен, ала преди да успее да изкрещи от радост, Ана-Мария се хвърли върху него, събори го на пода и му запуши устата с целувки. Сълзите ѝ се сипеха от очите и заливаха лицето му като божа благодат след литургия за дъжд.

– Близнаци ще имаш, нещастнико! – обади се драконът, който бе успял да се съвземе от убийствения поглед на лъвицата. – Така е, като

принуждаваш момата да зачева в епруветка. От тия научни измишльотини само близнаци се пръкват. Имаш късмет, че този път хлапетата са само две.

– Не го слушай – прохлипа Ана-Мария. – Още не е сигурно. Вероятността да са близнаци е деветдесет процента.

– Че от това по-сигурно, здраве му кажи! – щастливо възкликна Хък. – И на коя дата е станало зачатие?

Той я прегърна здраво и двамата се затъркаляха на пода.

– Разбира се, че е на 6-ти декември, глупако! Не си ли чел „Житията на светците“? Защо мислиш, че се казва Ана-Мария?! И я по-внимателно, че ще я смачкаш бе, дървар с дървар! Така ли се отнасят възпитаните хора с дамите!

– Ти ли ще ме учиш бе, горско плашило! – Хък успя за миг да си поеме дъх в обятията на лъвицата. – Когато на кукуво лято си навъдиш малки дракончета, тогава може да ми даваш акъл. Ясно ли ти е!

И двете глави на холографното чудовище оклюмаха замислено. Той още не беше си задавал този въпрос. Но беше млад и животът бе пред него, затова драконът не им позволи да му стъпят на врата:

– Ей, вие, двамата, докога ще се въргалите на пода като някакви прасета в кочина? Що за пример давате на децата си? Така ли смятате да ги възпитавате?

Думите на обидения дракон изобщо не трогнаха блажените родители. По-скоро синините от дъсчения под ги вразумиха и те станаха. С ухилени и изкривени от болката лица двамата взеха да се разкършват.

– Виж какво, приятелю – рече Хък на дракона. – Утрешният ден ще бъде знаменателен. Ти ще бъдеш удостоен с честта да бъдеш защитник в един изключително важен съдебен процес.

– Я, че ти си можел да говориш и възпитано бе? – театрално се опули драконът.

Ана-Мария се настани удобно на дивана и се заслуша в новите нюанси на разговора.

– Да разбирам ли, че приемаш? – повдигна вежди Хък.

– Зависи кого ще защитавам от несметните пълчища на злия враг!

– Баща ми – с неутрален тон рече Хък.

– Баща ти ли? Ще имаш да вземаш! – възмути се до дъното на душата си холографното чудовище. – Че той е по-голям негодник и от тебе! Свободните дракони се борят само за благородни каузи.

– Криво си ме разбрал, приятелю. Всъщност задачата ти ще бъде не

толкова да защитаваш него, а да се бориш с мен – спокойно взе да извърта работата Хък, така че да се хареса на капризния дракон. – Не смяташ ли, че това е достатъчно благородна кауза.

– Няма по-благородна кауза на този свят от това да се натрие носа на Хък Хогбен! – тържествено заяви драконът, но после се усети, че нещо не е както трябва, и патосът му за миг поспадна. – Я не ме будалкай, хитрецо неден, ами обясни като хората в какво ще се изразяват задълженията на високата длъжност, която ми се полага по право.

– Всичко е много просто, приятелю. Аз ще бъда обвинител в процеса срещу баща ми, а твоята задача ще бъде да ме оборваш.

– Фасулска работа – изписка доволен драконът. – Приемам високата длъжност, която ми подобава по рождение. Дай сега да видим как стои въпросът с възнаграждението за тази убийствено тежка и отегчителна служба в името на общественото благо?

– Мислех те за по-безкористен, приятелю – усмихна се Хък на твърде противоречивите оценки за натоварването на защитата. Това изчудие бе надминало своя създател в изкуството да извърта всяко нещо, както му отърва.

– Гладен дракон хоро не играе! – рече холографното чудовище и му се ухили насреща като най-долен изнудвач.

– Добре. Колко искаш? – сериозно попита Хък, свикнал да се пазира по арабските чаршии.

– Хмм – изръмжа замислен драконът, а предните му лапи взеха да се издигат все по-нагоре и да се раздалечатав, сякаш Козма Прудков се опитваше да обхване необхватното.

– Хей-хей, по-полека – възпротиви се Хък. – Хайде да не си разказваме ловджийски вицове, че току виж ти са се изкълчили раменете.

– Предлагам като начало да отнемем достъпа на Хък до хранването – обади се Ана-Мария. – Или най-добре направо да захвърлим проклетите окови на пролетариата на боклука. Надявам се, че предпочиташ да се въртиш около мен, миличък?

Тя фиксира с очи дракона, който в лакомията си да надмине и Козма Прудков стърчеше пред нея като пудел, изправен на задните си лапи и разперил ръце по волята на господарката си. Холографният ненаситник видимо потрепери под строгия ѝ взор и прегракнало подхвърли:

– Готов съм да ти бъда роб, ама не до гроб.

– Ако си купиш дракон за роб, нека ти работи шест години, а на седмата нека си излезе свободен, без откуп – цитира малко фриволно Хък Светото писание.

– Разбира се! Не го слушай! – отзова се Ана-Мария. – Аз съм жена със свободни разбирания, миличък. Щом свършиш работата утре, ще те науча да се предвижваш без всякакви захранвания и каквато и да било чужда помощ.

– Става – въздъхна драконът и предните му лапи беззвучно тупнаха на пода. – Доста далеч е от полагащото ми се възнаграждение, но на какви ли не подвизи е готов един достолепен дракон, за да служи на обществото – предаде се той най-сетне. – Ама ще трябва да съм в течение на последните събития.

– Само гледай да не настинеш – подметна Хък и после кимна на Ана-Мария. – Гладен съм и ще отида да хапна нещо, докато му наливаш акъл в главите.

– Да не вземеш да преядеш, скъпи, защото след малко ще поръчам вечерята на Фред – закани му се Ана-Мария с пръст и стана от дивана. – Ела насам, приятелю мой – подкани тя дракона.

– Само си хабиш съветите, любима – не се стърпя драконът и гласът му съпроводи Хък до вратата. – Знаем го аз. Ей сега ще се наплюска.

Ана-Мария се настани пред компютъра, а любопитните глави на дракона цъфнаха край двете ѝ уши. Изкуственото, не съвсем естествено и извънземното създание взеха оживено да си общуват.

26. Присъдата

Въпреки усърдната подготовка Хък бе принуден да отложи брилянтно замислената операция с няколко дни. Наложил се да отдаде последна почит на своя приятел Марчело Мастрояни в Париж, а после и в Рим. А междувременно използва суматохата около конгреса на управляващата партия в София, за да пробута оставката на правителството. Все пак накрая успя да внуши на некадърния примирец да се оттегли при условие, че неговите хора му определят заместник. Остави студентите и хиперинфлацията да довършат работата в България. Така за сетен път Хък се увери колко тъп е животът. Свестните хора умираха, а калпавите със зъби и нокти се държаха за властта.

Най-сетне дойде и Денят на страшния съд. Утрото преди Коледа се случил мразовито и снежно. Из цяла Европа нахлул сибирски студ, сякаш носел садистично удовлетворение на отиващите си комунисти. Ледените пориви на вятъра откъм морето навяваха лапавицата и тежките мокри снежинки, носени от вихрушката, полепваха по високите прозорци на дома им като мухи на мед. В цялата къща цареше полумрак. Дори китайската закуска не свали напрежението от лицата на Хък и Ана-Мария. А бедният дракон, лишен от благодатната топлина и светлина, непрекъснато се моташе в краката на лъвицата, мъчейки се да сгуши холографните си месища в нея. Добре че не беше материален, защото Ана-Мария постоянно щеше да се спъва в него.

Затова пък островът ги посрещнал с ласките на тропическата вечер. Белоснежният пясък щедро отдавал на изтерзаните им нозе натрупаната топлина, а полъхът на океана разхлаждал и без това свежия въздух.

– Е, така се живее! – доволно се протегнал драконът, докато чакаше официално да го представят на стария шаман.

Аудиенцията премина на плажа, разбира се, защото пещерната обител на Пакеекее щеше да се пренасели.

– Радвам се да се запозная с вас, млади господине! – обърнал се Таоа към холографното чудовище с присъщата си любезност. – Простете ми за невежеството, но все още не знам как да се обръщам към вас.

– Вие сте най-вежливият човек, когото съм срещал на този свят, господин Таоа – поласкана отвърнал дясната глава на дракона, докато лявата хвърляше кръвнишки погледи към Хък. – Наричайте ме просто Тифон Великолепни.

– Трифоне, прекаляваш – не се сдържа Хък и тутакси се сблъска с укора в очите на Ана-Мария.

– Деца мои – взе да въвежда ред Таоа, – сега не му е времето за това приятелско дърлене. Чака ни сериозна работа. Ако всички са готови, предлагам да тръгваме.

Плажът пред пещерата на стария шаман мигом опустя, но затова пък преддверието в подземните покои на Хогбен заприлича на централния площад в Белград, отеснял от протестиращите срещу комунистическия режим хора. Скоро и площадите в България ще изглеждат така, помисли си Хък.

Този път вратата не беше заключена и неканените гости вкупом се изсипаха в дневната.

– Твоята менажерия пристигна! – измъкна думите от устата на баща си Хък.

– Изглежда имаме гости – обади се Освалд от бюрото.

– Тия натрапници ли наричаш гости, глупако! – срязва го Хогбен и нервно махна с ръка. Папагалът чинно заспа. – Господин Пакееее – обърна се той към стария шаман, – мисля, че в нашата уговорка не влизаха никакви семейни тържества, камо ли пък демонстрации на малоумници.

– Фасада, господин Хогбен – вдигна рамене Таоа. – Всяко начинание се нуждае от някаква фасада. Не забравяйте, че аз имам и други морални задължения. Но ви уверявам, че предстоящото празненство никак няма да накърни нашето споразумение.

– Ще видим! – мрачно рече Хогбен и се намести по-удобно на люлеещия се стол. – Така и така сте дошли, моля разполагайте се, дами и господа, земни и неземни представители на флората и фауната.

Гостите само това и чакаха. Всеки зае бързо мястото си според личните предпочитания и отредената му роля в предстоящото събитие. Старият шаман седна зад работната маса на Хогбен, за да прикрие поне част от неподходящите за случая празнични папурени одежди. Ана-Мария се отдръпна в срещуположния ъгъл на кварцовата лампа, под която както обикновено си лежеше голата зомби-принцеса. Драконът седна на задника си на две-три крачки от нея. А Хък гордо остана прав срещу стола на баща си.

Този номер с фасадата никак не му харесваше, но той си спомни за клетвата никога вече да не обижда Таоа и, уповавайки се на многократно засвидетелстваната му почтеност, вежливо се обърна към него:

– Ваша милост, позволете ми да започна.

Старият шаман се усмихна на обръщението и кротко му кимна. Младият му приятел явно се вживяваше в ролята си.

– Обвинявам баща си пред достопочтения съд – поде Хък със строг, прокурорски глас, който ехтеше във възцарилата се тишина, – че е извършил седем престъпни деяния, насочени срещу благого на обществото и свободата на личността!

– Арменски номера! – подхвърли Хогбен и немигащите му очи съвсем се изцъклиха. Той видимо се забавляваше.

– Числото седем е свещено за евреите и освен това е сакралното число на живота за християните, ако искаш да знаеш – тихо рече Хък и после пак повиши глас. – Първо, с бояджийските си изхвърленици баща ми стовари на главите на хората комунизма...

– Протестирам – скочи драконът. – Това не е научен факт, а само аматьорско предположение на някакъв руснак от монголско потекло, който не може да различи Ленин от Хогбен, а седнал да ми се прави на учен – нервно махна с лапа холографният блюстител на правдата. – Тази хипотеза изобщо няма нищо общо с реалността.

– Май че е доста по-реална от теб – подметна Хък и драконът възмутено си седна на задника.

– Леле мале! Това бостанско плашило да не би да ми е защитник? – снизходително повдигна вежди Хогбен и любопитно заразглежда този нов, непознат враг на сина си.

– Да, назначен ти е служебен защитник – подметна Хък и нервно продължи: – Второ, с перверзните си сексуални домогвания обвиняемият издевателстваше над сестра ми Шуин и я принуди да се самоубие, за да не разкрие подготвяните от него машинации...

– Протестирам – писна драконът и се премести по-близо до Ана-Мария. – Тази най-долнопробна инсинуация се базира на някаква си средновековна китайска легенда. В днешно време, питам аз, кой вярва на легенди? Особено пък на китайските...

– И в легендите за драконите ли не вярваш? – сръза защитата Хък и драконът се сгуши до лъвицата, а тя майчински му направи окуражаващ знак с ръка: „Само така! Дръж здраво! Не се предавай!“.

Хък изгледа укорно подлите заговорници, които сякаш си бяха плюли в устата и отново се захвана с обвинението:

– Трето, той насъска Чечня и Нуку Хива една срещу друга...

– Протестирам – плахо се обади драконът от мястото си, като избягваше да гледа присъстващите в очите. – Според защитата свидетелите по тази точка от обвинението са неблагоприятни.

– Браво, драконче! – аплодира го старият Хогбен.

– Защитата желае ли обвинението да призове пред съда Ахмед Закаев? – любезно се осведоми Хък.

Холографното чудовище съвсем се сниши:

– Защитата продължава да настоява, че служителите на специалните служби са неблагоприятни свидетели.

Хък не му обърна повече внимание.

– Четвърто, подтикван от глупавото си честолюбие и безмерната мания за величие, той в продължение на месеци подменяше в Сиатъл моята семенна течност със своята изкуфяла сперма.

– Нонсенс! Протестирам! – пак скочи драконът и този път двете му глави застрашително се разлюляха. – Гореспоменатите лица са преки роднини и не могат да свидетелстват един срещу друг. Самият обвинител е плод на тази сперма, която сега не му харесва. А употребената с лека ръка квалификация за изкуфялост в такъв случай би трябвало да се отнася за всеки от двамата, защото се предава по наследство.

– Хо-хо-хо – взе да се тупа по корема от задоволство старият Хогбен и стъклените му очи се разводниха.

– Ще ти дам аз един нонсенс, електронно недоносче! – изрева Хък.

– Моля, Ваша милост, да обърнете внимание, че обвинението отправя неправомерни заплахи за физическа разправа със защитата.

Негова милост потропа с въображаемото чукче, за да въведе ред, и после благо, но компетентно се произнесе:

– Тъй като физическата заплаха не може да навреди с нищо на защитата, отхвърлям протеста. Моля продължете – вежливо даде пак думата на Хък той.

– Пето, с наглите си действия обвиняемият за дълго време лиши една любяща съпруга от тъй желаното законно потомство и я докара до нервна депресия.

– Протестирам! – отново набра смелост драконът и, като се поотдалечи от Ана-Мария, подметна: – Ама че глупост! Тя не е никаква законна съпруга, а най-обикновена лъвица и мястото ѝ е в зоопарка, а обвинението трябва да бъде подведено под отговорност за содомия.

Ана-Мария сведе поглед, а старият Хогбен беззвучно заръкопляска.

– Край! Този път прекали! – процеди през зъби Хък и пхна ръце в джобовете си, за да не се вижда, че треперят.

– Да не си посмял да ми бърникаш пак захранването – разпищя се холографното страшилище, като и двете му глави се озъртаха бясно. – Моля, Ваша милост, да се намеси. Обвинението иска да превърне

почитаемия съд в линчуване на свободни дракони.

– Засега не виждам смисъл да се изключва захранването на защитата. – Таоа се огледа. – И без това, доколкото разбирам, наоколо няма такова чудо. Моля обвинението да продължи – отсече той.

– Благодаря ви, Ваша милост, за любезното засега – кимна Хък на Таоа. – Шесто, обвиняемият достигна дотам в безочията си, че направи злостен опит да изнасят собствената си снаха.

– Протестирам! – Драконът подскочи и взе боязливо, с танцова стъпка – две напред, едно назад – да се приближава към съдийската скамейка. – На планетата, от която произхожда така наречената снаха, това деяние не само че не е наказуемо, но е естественият и, моля да се отбележи за протокола, Ваша милост, единствено възможният начин да се продължи рода. – Той оплете краката си и елегантно замаза гафа с лек поклон. Когато криво-ляво зае финалната поза драконът гордо се изпъчи. – Няма да се учудя, ако след малко обвинението постави въпроса за криминалния начин, по който диша моят дълбоко уважаван от обществото клиент.

В този миг редът в съдебната зала бе драстично нарушен. Зомби-принцесата се надигна, грациозно изгаси кварцовата лампа и с плавните движения на лунатик тръгна към банята. Стариият Хогбен с досада взе да разглежда ноктите си, но гостите инстинктивно я следяха с очи. Погледът на холографното чудовище обаче бе втрещен. Изглежда до този момент драконът я възприемаше като модернистична част от интериора и сега ужасен заотстъпва пред ненадейната интервенция на *Каменния гост*. Но бе толкова едър, че не можеше да се отстрани от пътя на нашественика. Задникът му се изгуби зад стената, туловището го последва и накрая той потъна чак до гърлата си в нея, като лявата му глава се мъчеше да се скрие зад дясната.

Коварният агресор от *малките трагедии* на Пушкин го достигна. Мина през него. Разнесе се гръмотевичен трясък. Последва лек земен трясък. Зомби-принцесата изчезна. Стената се срути. И за ужас на домакиня драконът се материализира в плът и кръв, посипан със скални отломки и мазилка.

– Какво правиш бе, идиот?! Ще ми събориш цялата къща! – изрева стариият Хогбен.

Разликата между материалния дракон и холографното чудовище не беше голяма, ако не се броеше липсата на мъжките атрибути. Те никакви не се виждаха нито в тленен вид, нито в холографното си великолепие. Всъщност чудовището се превърна в женски дракон, току-що

изскочил изпод градското сметище. Изглежда то усети, че не е просто травестит, а вече е транссексуален тип, защото се развика:

– Аз съм мъж! Аз съм мъжки дракон, а не някаква скапана ламя!

Ана-Мария с два скока стигна до него и мигом впи зъби в единия му крак. Ламята запищя, сякаш *Дракула* ѝ изпиваше кръвта.

– Стой мирен, глупако! – строго му се скара тя и лизна с език потеклата кръв. После надигна глава, сякаш разтриваше кръвта с върха на езика си в небцето, за да опита вкуса ѝ. Главите на ламята побледняха една след друга. Ана-Мария ги примамва с пръст да се сведат и те, треперещи, послушно последваха жеста ѝ.

Лъвицата подръпна едната от тях и взе да ѝ шепне някакво заклане в ухото. Отново последва трясък и се вдигна пушилка, но този път причината бе друга. Драконът си възвърна мъжествения холографен вид, но останките от стените към спалнята и банята, които той досега крепеше с гърба си, се срутиха в дневната.

С много труд, като танк, пъплец по силно пресечен планински терен, появилата се отново зомби-принцеса продължи да крачи към банята, като си пробиваше път сред развалините. Когато най-сетне достигна заветната цел, тя пусна душа и се мушна под него. Наистина вода не потече, защото поразитите на дракона явно бяха прекъснали водопровода, но все пак обстановката в съдебната зала донякъде се нормализира.

– Е, вече си имаме и един съдебен заседател! – ухили се старият Хогбен, щом хвърли бегъл поглед наоколо и установи, че природното бедствие, причинено от дракона, е с поносими размери. – Затова предлагам да прескочим избора на останалите единайсет и по-бързо да свършваме, че целият този цирк взе наистина да ми омръзва!

Хък бе налегнат от летаргия. Баща му като гениално вманиачен режисьор успя да обърне и справедливото възмездие в поредната серия от семейния водевил. Но този път май сам си беше виновен. Кой дявол го накара да намесва недораслото холографно изчадие в тази разправа! Край! Стига си хленчил, помисли си Хък, и гневно посочи *Кълеицата се Венера*:

– Тя не е никаква съдебна заседателка, а една от твоите нещастни жертви. Ваша милост, седмото престъпление на обвиняемия е, че е превърнал тази жена в сексуална играчка!

Драконът се мятеше като отблясък от цветомузика в дискотека, мъчейки се да разсее пушилката около себе си, но това си беше трудна задача за същество, направено само от светлина, така че този път бе принуден да писне сред облака от прах:

– Протестирам, Ваша милост! Категорично протестирам! Това същество не е никаква сексуална играчка, а най-обикновен долен крадец на чужди души. То е транссексуално зомби, което нагло се промъква и граби душите на бедните мъжки дракони! Сигурен съм, че обвинението съзнателно ми е погодило този кален номер и настоявам за най-строго наказание.

В този миг най-после се чу глас и от скамейката на свидетелите:

– Той го направи, Тифончо! – Ана-Мария сочеше с пръст стария Хогбен. – Той превърна тази жена в кукла, за да задоволява долните си страсти, и искаше да стори същото и с мен, а може би и с теб.

Холографното чудовище не можа да изтърпи това издевателство и защитата най-неочаквано направи рязък завой в тактиката:

– Отказвам се от всичките си досегашни възражения, Ваша милост. Абсолютно. Напълно. Завинаги се отричам от тях. Нещо повече. Прибавям осма точка в обвинението: този тип – възмутен до дъното на душата си драконът сочеше стария Хогбен – трябва да бъде осъден и за посегателство върху честта и мъжкото достойнство на всички дракони откакто свят светува. И настоявам наказанието по това обвинение да бъде със сила, поне колкото сумарното наказание за всичките му останали престъпления, взети заедно. Предлагам, например, един милион години строг тъмничен затвор и смърт чрез обесване.

Папурените одежди на съдията мелодично прошумоляха. Негова милост тържествено се надигна. Запъти се към обвиняемия. Подаде му ръка и благо рече:

– Да тръгваме.

Старият Хогбен някак нерешително, насила се изправи. Огледа омърлушен дневната, която съдбата бе превърнала в нещо средно между циркова арена и строителна площадка, и без да обръща внимание на менажерията, пое подадената му ръка, като болен от рак, склонил най-сетне на безмислената операция с шанс едно на милион.

– Ще те чакаме на острова, Таоа – успя да викне Хък, докато те изчезваха пред очите на спотаената зала.

Когато се върнаха на Фату Хива, нощта бе влязла напълно в правата си на кораловия плаж. Тримата приседнаха във вече традиционната композиция „Съветски юноши, мечтаят за космически полети“ и се умълчаха. Но този път тягосното безмълвие не продължи много, защото мястото на мъдрия Таоа в скулптурната група бе заето от драконът.

– Ама признайте, че бях добър, а? – гордо рече той.

– Направо супер – тъжно се усмихна Хък. – Беше най-добрият

защитник в професионалната лига, който някога съм виждал. Успя да залееш всички ни с възможно най-гадната помия. Сигурно ще трябва поне шест месеца да се киснем в оцет, за да се отървем от вонята.

– Винаги готов – рапортува драконът и дори успя да козирува, без да разваля строя в монументалната композиция. – Срещу добро заплащане по всяко време съм на вашите услуги, милостиви господине.

– Вместо да си пазиш толкова усърдно холографните гениталии – подметна Хък. – Трябваше да повдигнеш въпроса за неразкритите убийства в България и за дереджето на българите. Нали се бяхме разбрали, че там доказателствата за причастността на баща ми в глупостите, вършени от комунистите, малко куцат и не можем просто ей така да ги включим в обвинителния акт, но ще ги използваме като утежняващи вината обстоятелства.

– Да-дааа! – възмути се драконът. – Ти орева орталъка за някаква си скапана семенна течност, а искаш аз да си прежаля мъжките атрибути. Чуваш ли се какво говориш?!

– Таоа няма да се върне. Усещам го – прекъсна спора им Ана-Мария, вперила очи в небитието.

– А, такааа! Втасахме я сега – стресна се драконът и главите му оклюмаха като повяхнали цветя.

– Сигурна ли си? – разтревожи се и Хък.

– Да.

– И какво ще правим сега? – затюхка се холографното чудовище.

– Ще трябва да прескочим до Нищото – решително рече лъвицата, застинала като сфинкс на брега на небесния океан.

– Не ща! – изписка драконът. – Там е тъмно и студено и ще хвана всяка пневмония.

– Ти пък откъде знаеш? – полюбопитства Хък, без да се надява на смислен отговор.

– Че нали, когато се разхождаме с моята неземна мома всеки път се отбиваме там.

– И ти, холографно изчадие, усещаш, че минаваш през Нищото? – втрещи се Хък.

– Присмял се хърбел на щърбел! Ти си изчадие, при това хогбеново! Ако ти се налагаше да зъзнеш като мен, и ти щеше да го усетиш на гърба си, глупако.

– Ей, ей, я си дръж езика. Ще ти кажа аз кой е глупак!

– Пак започна. Ако искаш да знаеш, съдебното заседание отдавна приключи. Или си просиш нов иск за обида на длъжностно лице? –

важно рече драконът и се изпъчи.

Внезапно сфинксът им се озъби и те се укротиха. Лъвицата изчезна и те послушно я последваха по петите.

Върнаха се в дома на Хогбен. Освалд спеше в очакване на господаря си, а звериликът се бе сдобил с нов член. Фауфау – покойната жена на Таоа – правеше компания на зомби-принцесата под кварцовата лампа.

– Тях какво ще ги правим? – подвоуми се Хък, докато разглеждаше с интерес хубавата полинезийка, която бе накарала мъдрия шаман да си загуби ума.

Но лъвицата беше предвидила всичко. Тя грабна папагала под мишница и рече:

– Освалд го вземаме с нас, а зомбитата ще оставим тук, докато открием душата им.

Отидоха в кухнята. Таоа беше обезвредил магията и този път Хък лесно отвори тежката като на банков трезор врата на фризера. Но фризерът не беше никакъв фризер.

Вътре наистина беше тъмно и студено, но старият Хогбен просто бе обсебил един от входовете към Нищото, пръснати из цялата Вселена подобно на коралови отвърстия, и най-нагло го бе превърнал в килер за зимнината си. Сред пушените свински бутове, бурканите с туршии, кацата с кисело зеле и чаталите суджук се мъдреха златната чаша, златната рибка и златната клонка. Тримата инстинктивно грабнаха по един ритуален атрибут.

– Е, това се казва късмет – подметна драконът и пусна в сферичния аквариум стъклените на Хоген да правят компания на златната рибка. Той вече възнеше от студ и пренаселеният пращен глобус се тресеше в шепата му като побеснял шейкър. – Тъкмо ще има какво да бутнем на скапаните митничари. Разправам им аз, че не съм блуждаеща душа, ама тези пладнешки разбойници все гледат да си изкрънкат нещо.

Сред апетитните аромати се процеждаше някаква тънка богато нюансирана миризма на киснало. Хък надникна в най-тъмния ъгъл, до който не достигаше светлината от кухнята. Там се бе сгушил варелът с прокисналата амброзия на баща му. Той мигом срита канелката и я изби.

– А как ще стигнем до Нищото? – огледа се Хък, запушил с едната си ръка носа, а с другата стиснал здраво златната чаша, която му докара толкова злини на главата.

– Та ние сме вече там, скъпи! – усмихна се лъвицата със златната

клонка в ръка и грациозно прескочи потеклата мътна, мазно разливаща се, зловонна течност.

– Ей, последният да затвори вратата! – весело му подвижна драконът някъде от катраненочерната бездна пред тях.

Хък машинално захлопна тежките двери и те наистина се озоваха в предверието на Нищото. Но това вече е друга история, която се случува в друг свят, наречен Библиотеката.

КРАЙ

© 1997 Милан Асадуров

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

НЯМА ХЪК-МЪК. 1997. Изд. Офир, Бургас. Биб. Фантастика, No.21. Страници от вечността. Роман. Художник: Петьо МАРИНОВ (за корицата е използван фрагмент от картина на Йеронимос БОШ). Печат: Полипринт, Враца. Формат: 54/84/16 (20 см.).

Страници: 208. Цена: 2600.00 лв. ISBN: 954-8196-07-7 (грешен).

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/607>]